Noi aventuri cu eroii din **O SUTĂ UNU DALMAȚIENI**

Dodie Smith

NOAPTE DE VARĂ

RAO PENTRU COPII

DODIE SMITH
NOAPTE DE VARĂ

Noapte de vară, continuarea poveştii 101 dalmaţieni, povesteşte aventurile ulterioare ale câinilor obligaţi să preia prerogativele guvernamentale la Londra. O carte plină de poezie, deopotrivă de instructivă pentru cei mici şi pentru cei mari.

Cuprins

1. SOMNUL MISTERIOS 3
2. VESTI DE PE DOWNING STREET 8
3. CE ÎNSEAMNĂ „METAFIZIC” 14
4. MAREA CĂLĂTORIE 18
5. ŞEDINŢA DE GUVERN 24
6. VEŞTI DE LA ŢARĂ 32
7. HAINELE CARE ZĂNGĂNE 38
8. VOCEA 43
9. ÎN TRAFALGAR SQUARE 50
10. DE VORBĂ CU STELELE 54
11. CE RĂSPUNS? 61
12. LA ÎNTRECERE CU SOARELE 66

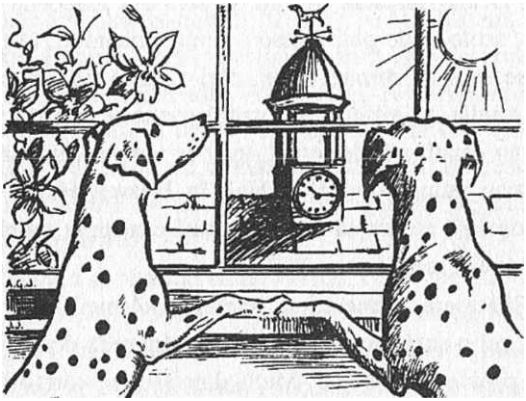

1. SOMNUL MISTERIOS

La Suffolk, nu demult, locuiau o sută unu dalmaţieni, ale căror aventuri[1] cândva îi ţinuseră cu sufletul la gură pe toţi câinii din Anglia. Atunci, o femeie rea, pe numele său Cruella de Vil, avusese ideea să înfiinţeze o crescătorie de câini dalmaţieni pentru blană. Ca urmare, încuiase nouăzeci şi şapte de pui de dalmaţian într-un conac singuratic de ţară, numit Hell Hall, şi plănuia să confecţioneze haine de blană din pieile lor.

Cincisprezece dintre aceştia erau puii lui Pongo şi ai lui Missis, o tânără pereche de dalmaţieni proaspăt căsătoriţi, care locuiau pe atunci la Londra împreună cu o tânără pereche de oameni, domnul şi doamna Dearly. Pongo şi Missis salvaseră toţi puii de la Hell Hall şi îi aduseseră acasă la familia Dearly. în cele din urmă însă, soţii Dearly fuseseră nevoiţi să se mute înapoi la Hell Hall, acolo unde puii fuseseră ţinuţi prizonieri. Conacul fusese scos la vânzare ieftin, căci Cruella de Vil fugise din Anglia. Şi astfel, mult urâtul conac se transformase într-un cămin atât de fericit, încât se vorbea chiar să i se schimbe numele din Hell Hall în Heaven Hall[2]. Soţii Dearly însă ziceau că locul e totuşi cam prea zgomotos pentru a-şi merita numele de rai.

Existaseră, desigur, şi unele probleme. în primul rând, cei o sută unu dalmaţieni nu rămaseră doar o sută unu prea multă vreme. Mulţi dintre ei se căsătoriră şi avură la rândul lor pui. Iar domnul Dearly (care era foarte bun la matematică) prevedea deja momentul când la conac vor locui nu o sută, ci o mie unu dalmaţieni – ba poate chiar mai mulţi. Oricât ar fi fost de încăpător Hell Hall şi oricât de întinse grădinile sale, tot nu era loc destul pentru un număr atât de mare de locatari. Cu toate acestea, nici domnul şi nici doamna Dearly nu avură inima să se

---

1 Povestite în volumul O sută unu dalmaţieni al aceleiaşi autoare. În prezenta poveste se fac dese referiri la acest volum anterior.

2 Hell Hall = Conacul Iadului; Heaven Hall = Conacul Raiului (engl.).

despartă de vreunul dintre dalmaţieni.

Şi tocmai atunci un lucru minunat se întâmplă. Câţiva dintre dalmaţieni dădură clar de înţeles că doresc să iasă în lume. încercau necontenit să se caţăre peste zidul cel înalt care împrejmuia conacul sau să se strecoare prin grilajul porţilor înalte de fier. Şi, în plus, se arătau viu interesaţi de orice vânzător ambulant care se întâmplă să oprească la conac. Soţii Dearly înţeleseră atunci că purtarea lor nu se datora numai pasiunii pentru aventură, ci şi unei dorinţe reale din partea dalmaţienilor de a-şi găsi propriii lor oameni, oricât de mult se străduiseră, soţii Dearly nu putuseră să aparţină în mod egal fiecărui dalmaţian de la Hell Hall). Astfel stând lucrurile, domnul Dearly se hotărî să dea un anunţ la ziar în care scria că la Hell Hall există un număr de dalmaţieni interesaţi să adopte oameni – cu condiţia, desigur, să se găsească oamenii potriviţi.

Urmare a acestui anunţ, primiră zeci de solicitări, căci dalmaţienii deveniseră vestiţi din vremea Marelui Furt de Câini. Domnul Dearly fu nevoit deci să deschidă un motel în satul învecinat, unde solicitanţii puteau sta pe perioada instrucţiei lor, până ce erau adoptaţi de vreunul dintre dalmaţieni. Şi astfel, mulţi dintre câinii de la Hell Hall îşi găsiseră un cămin propriu peste tot în Anglia. Cererea era însă întotdeauna mai mare decât oferta, căci soţilor Dearly le plăcea întotdeauna să păstreze cel puţin o sută unu dalmaţieni la Hell Hall. Desigur că nimic nu i-ar fi putut determina pe Pongo ori pe Missis să-şi părăsească stăpânii, iar dintre puii lor numai unul singur ieşise în lume devenind de altfel cel mai vestit dalmaţian din ţară. Mai multe despre el însă vom afla mai târziu.

Împreună cu soţii Dearly, la Hell Hall, mai locuia şi perechea de dalmaţieni cu pete roşcate, Prince şi Perdita, ca şi o familie de pisici persane albe. Una dintre acestea fugise de la Cruella de Vil şi se căsătorise la scurt timp după aceea. împreună cu soţul ei avusese mai multe rânduri de pui absolut minunaţi, care fuseseră daţi în familii dintre cele mai bune.

La Hell Hall, împreună cu soţii Dearly, mai locuiau şi Nanny Cook şi Nanny Butler, cele două dădace care aveau grijă de toată lumea. Acestea fiind spuse, putem acum să ne începem povestirea.

Într-o dimineaţă însorită de miez de vară, Pongo se trezi cu sentimentul vinovat că dormise mai mult decât era îngăduit. Dar dacă era adevărat, cel puţin nu era singurul. Toţi cei care-şi aveau culcuşul, ca şi el, în dormitorul spaţios şi aerisit păţiseră la fel. în spatele lui, scumpa lui soţie Missis dormea adânc cuibărită în coşul ei. O lăbuţă elegantă, pătată cu negru, îi zvâcnea uşor. Cele două pisici dormeau neîntoarse. Soţii Dearly dormeau în dormitorul lor, iar de jos, din fostele grajduri în care erau amenajate acum coteţe primitoare, nu se auzea nici cel mai mic lătrat ori schelălăit. Dacă era într-adevăr atât de târziu pe cât avea Pongo sentimentul că este, până acum de jos ar fi răzbătut un vacarm infernal.

Pongo se relaxa, se întinse şi, cum nu mai simţea dorinţa să doarmă, hotărî să enumere în gând toate lucrurile bune de care-i era plină viaţa. Ideea îi venise de la o întâmplare de cu o seară înainte. împreună cu ceilalţi ieşise la plimbare cu soţii Dearly şi, după ce dalmaţienii care dormeau în coteţe şi în bucătărie îşi primiseră biscuitul de noapte bună şi fuseseră duşi la culcare, Pongo şi Missis, Prince şi Perdita ieşiseră din nou cu soţii Dearly să mai dea o ultimă raită târzie pe sub lumina stelelor. Pongo fusese încântat să afle cu acest prilej că una dintre stelele care străluceau pe cerul nopţii de vară se numeşte Steaua Câinelui.

— Întotdeauna în perioada asta a anului străluceşte deosebit de puternic, zisese domnul Dearly. Şi de-altfel zilele astea sunt cunoscute sub numele de Zilele Câinelui.

— Din pricina stelei? întrebase doamna Dearly.

— Presupun că da. Ştiu doar că vechii romani credeau că Steaua Câinelui, Sirius, care răsare o dată cu soarele – cu toate că nimeni nu o vede în timpul zilei – îşi uneşte strălucirea cu a lui şi face ca vremea în perioada

asta a anului să fie deosebit de fierbinte.

— Credinţa asta se verifică pe deplin anul ăsta, zisese doamna Dearly. Iar steaua este într-adevăr foarte strălucitoare

Lui Pongo îi răsărise atunci în minte amintirea unei alte stele care-l călăuzise cândva, într-o perioadă a anului, când era departe de a fi cald. îşi aminti de acel Ajun de Crăciun foarte, foarte geros, când el şi cu Missis evadaseră cu toţi puii de la Hell Hall şi erau cu ei în drum spre Londra. Cât de cumplite fuseseră clipele acelea când Cruella de Vil îi urmărise în limuzina ei vărgată în alb şi negru! Totul se sfârşise cu bine în cele din urmă şi, de atunci, nu mai existase niciun pericol căruia Pongo să trebuiască să-i facă faţă. Plimbându-se pe sub cerul înstelat, Pongo îşi zisese că ar trebui să mulţumească mai des pentru lucrurile bune din viaţa lui. Şi acuma, stând treaz în coşul său, era întocmai ce se hotărî să facă.

Putea întotdeauna fi sigur de hrană, de căldură, de ocrotire şi – mai important decât orice – de dragoste (cu toate că un câine flămând nu poate supravieţui numai cu dragoste). Ce-şi putea dori mai mult? De ce oare, se întrebă el atunci, îl încerca uneori un mic sentiment de nemulţumire? Care să fi fost motivul? Viaţa la Hell Hall nu era plictisitoare; existau o mulţime de distracţii. Aveau balansoare, leagăne, nişte căluşei minunaţi, un mic tobogan de apă care dădea în bazinul din faţa casei. Se închiriau uneori două autocare şi mergeau cu toţii în excursie. Şi cu toate acestea, nu se simţea el oare puţin… nostalgic? Ba da. I se întâmplă de fiecare dată când îl urmărea pe vreunul dintre dalmaţienii tineri şi nerăbdători cum îşi conduce mândru omul ales prin porţile înalte de la Hell Hall, timp în care cei rămaşi acasă se aliniau de o parte şi de alta şi-l petreceau lătrând. Chiar şi acum îşi dădu seama că se simte la fel. Şi încă destul de mult.

Doamne păzeşte! Ce gânduri îi treceau prin minte tocmai când voia să mulţumească pentru lucrurile bune pe care le avea! Şi nici măcar nu era adevărat! Nici prin cap nu-i trecea să-i părăsească pe domnul şi pe doamna

Dearly, care-i erau atât de dragi! Şi nu era nostalgic! Era un câine cu desăvârşire fericit, aşteptând începerea unei alte zile la fel de fericite! Şi chiar aşa – de ce oare nu mai începea odată ziua? Nu mai avea nimeni de gând să se trezească în afară de el?

Chiar atunci auzi orologiul de la grajd bătând sfertul de oră. Soţii Dearly se trezeau întotdeauna la şapte şi jumătate, aşa încât Pongo îşi zise că era probabil şapte şi un sfert. Şi totuşi… nu putea fi atât de devreme – soarele era prea sus. Pongo îl putea vedea printr-una din ferestrele larg deschise. Noaptea fusese atât de caldă, încât soţii Dearly dormiseră cu draperiile trase.

Sări în picioare, fugi la geam şi privi afară la ceas. Apoi, abia crezându-şi ochilor, o trezi în grabă pe Missis cu ceea ce se voia un sărut, dar care fu mai degrabă o bufnitură pe nas.

— Of! Am dormit prea mult? întrebă aceasta de îndată ce se trezi.

— Da, şi nu eşti singura, îi răspunse Pongo. Ai putea să-mi spui cât crezi tu că arată ceasul de la grajd?

— Cu plăcere, răspunse Missis fericită. Era foarte mândră că putea citi ceasul şi îşi dorea ca toţi cei care nu ştiau să o întrebe mai des. Dar nu o făceau, pentru că Missis încurca întotdeauna limbile ceasului. Acum, după ce privi lung şi atent zise:

— E fie zece şi un sfert, fie trei fără zece.

— E zece şi un sfert, zise Pongo. E foarte târziu. De ce nu s-or fi trezit soţii Dearly?

Missis privi înspre ei îngrijorată.

— Crezi că sunt bolnavi?

— Arată foarte bine.

— Şi respiră adânc, îl completă Missis. Inspiră-expiră, inspiră-expiră. Respiră regulat. Doamna Dearly chiar zâmbeşte.

— Iar domnul Dearly e gata-gata să zâmbească şi el. Uite! Chiar zâmbeşte acum.

— Probabil că visează foarte frumos, zise Missis. E

păcat să-i trezim, dar cred că nu avem încotro.

Tocmai atunci se treziră Prince şi Perdita şi li se spuse ce se întâmplă. Şi ei fură de părere că soţii Dearly trebuiau treziţi.

— Cu toate că nu le prea place să-i deranjăm, zise Pongo, care era deosebit de atent cu ceilalţi.

— Dar astăzi trebuie, adăugă Missis ferm. Jos, în coteţe, sunt două mămici care au nevoie de o porţie bună de lapte.

— Întocmai, întări Perdita. Le promisesem că le ajut să spele puii.

Perdita fusese întotdeauna foarte pricepută la spălat puii.

— Fără a pune la socoteală şi puii care au nevoie de micul dejun, zise Pongo. Nu înţeleg cum de nu-i aud schelălăind. Trebuie neapărat să-i deranjăm pe soţii Dearly. Dar o s-o facem cu blândeţe.

Pongo şi Prince se apropiară de domnul Dearly, iar Missis şi Perdita de doamna Dearly. Toţi patru dalmaţienii lătrară mai întâi în şoaptă şi îi scuturară uşor de umeri.

Niciun rezultat.

Lătrară puţin mai tare şi îi scuturară puţin mai zdravăn. Tot nimic.

— Cred că e cazul să-i lingem pe faţă, zise Pongo. Oricât de mult îi iubeau, soţilor Dearly le displăcea cu desăvârşire să fie linşi pe faţă şi o astfel de atenţie era menită să-i facă să sară brusc în capul oaselor. Dar nu astăzi. Domnul şi doamna Dearly continuară să doarmă netulburaţi – şi să zâmbească, după cum observă Pongo uşurat. Dacă nu-i puteau trezi, măcar era mulţumit că nu le stricaseră visele frumoase.

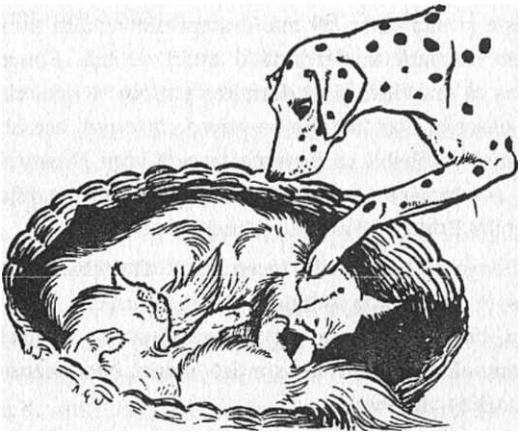

Tocmai atunci, Missis lovi din greşeală coşurile în care dormeau cele două pisici şi sări repede în lături. Oricât ar fi fost de blânde, pisicile erau mereu în gardă, gata să se apere. Nu era de mirare, dat fiind numărul atât de mare de câini cu care trăiau sub acelaşi acoperiş. Missis, aşteptându-se ca acestea să sară în picioare, se pregăti să-şi ceară imediat scuze. Dar pisicile nu se clintiră.

— Ce ciudat, zise Missis.

Apoi, cu un gest de o supremă îndrăzneală, le îmboldi uşor cu vârful labei. Pisicile îşi îndoiră uşor gheruţele, dar nu se treziră.

— Poate s-au trezit Nanny Butler şi Nanny Cook, zise Perdita. Să mergem să vedem?

— Dacă puteţi ieşi din cameră, spuse Pongo.

El se pricepea să ridice piedici şi să tragă zăvoare, dar usa de la dormitor avea un buton obişnuit care se roteşte şi nici chiar cel mai deştept dintre câini nu ar fi putut vreodată să deschidă o astfel de uşă. Pongo se temea că erau închişi în dormitor până ce va veni cineva să-i descuie. Dar în timp ce privea către uşă, aceasta se deschise. Probabil că noaptea trecută soţii Dearly uitaseră s-o închidă bine, îşi zise el. Era singura explicaţie posibilă. Prince şi Perdita o zbughiră pe uşă.

Pongo şi Missis mai încercară o dată să-i trezească pe soţii Dearly, muşcându-i chiar de urechi – foarte blând,

dar totuşi destul de tare ca să simtă. Domnul şi doamna Dearly însă nu simţiră nimic. Nici măcar nu încetară să zâmbească.

Missis se duse atunci la fereastră şi privi afară la dimineaţa însorită. După o clipă, zise:

— Pongo, te rog, vino aici şi ascultă.

Pongo veni lângă ea şi ascultă, dar nu auzi nimic. îi spuse asta lui Missis. Dar Missis zise:

— Am vrut să spun să asculţi liniştea. Niciodată n-am auzit-o atât de tare.

— Nu cred că se poate aşa ceva, zise Pongo. Dar înţeleg foarte bine ce vrei să spui.

Ascultă din nou atent şi dintr-o dată exclamă:

— Missis! Nu cântă nicio pasăre!

— Întocmai, zise Missis. Şi când te gândeşti cât de puţin luăm aminte la cântecul păsărilor atunci când ele cântă cu adevărat, iar astăzi…! E ciudat că un nezgomot poate face mai mult zgomot decât un zgomot.

Prince şi Perdita se înapoiară povestind că nu le-au putut trezi pe dădace.

— Cu toate că am încercat serios, zise Perdita. Ne-am suit pe ele şi am sărit în sus şi-n jos.

— Şi acum ce facem? întrebă Prince uitându-se cu însufleţire la Pongo. Prince era un câine curajos şi inteligent, dar nu trăise niciodată aventurile pe care le cunoscuse Pongo şi de aceea era pregătit să-l accepte pe acesta drept conducător.

Dintr-o dată Pongo se simţi nesigur pe el. Nu mai fusese de mult pus în situaţia de a trebui să ia hotărâri importante. Mai era oare capabil s-o facă? Pentru o clipă se simţi… se simţi aproape prost – el care era vestit ca având una dintre minţile cele mai sclipitoare din lume!

Se scutură, la senzaţia de prostie adăugându-se acum şi cea de ameţeală. Dar era hotărât să nu se dea de gol.

— Trebuie să aflăm cât de departe se întinde somnul acesta misterios, vorbi el, încercând să lase impresia că e

stăpân pe situaţie, Missis şi cu mine vom da o fugă până la fermă.

Adevărul era că voia să se sfătuiască cu bunul său prieten, bătrânul ciobănesc englezesc[3], cel mai înţelept câine din câţi cunoştea.

— N-ar fi mai bine să lătrăm înspre fermă şi să câştigăm astfel timp? întrebă Missis.

— Nu, căci aşa o să trezim toţi câinii de la Hell Hall şi toţi vor cere de mâncare, zise Pongo.

Sunt oameni care consideră că unui câine îi este suficientă o singură masă pe zi, cu condiţia ca hrana să fie îndestulătoare. Soţii Dearly însă considerau că două mese pe zi fac viaţa unui câine mult mai interesantă, şi drept urmare dalmaţienilor li se servea dimineaţa un mic dejun uşor şi după-amiaza târziu o masă de seară consistentă şi gustoasă. Puii, desigur, aveau nevoie de cel puţin cinci mese pe zi şi deja Missis începu să se neliniştească din pricina lor. îi sugeră lui Pongo să-i trezească ca să fie hrăniţi: cei mai mici de mamele lor, iar cei mai mărişori cu pâine şi lapte.

— Dar nu putem ajunge la lapte, zise Pongo. Nu pot să deschid uşa frigiderului. Mai târziu, o să mă străduiesc cu Prince să desfacem cutiile cu biscuiţi ca toţi dalmaţienii adulţi să poată mânca ceva. Dar pentru cei mici şi pentru mămicile cu pui o să avem nevoie de ajutor.

— Atunci am face bine să găsim acest ajutor, zise Missis.

Pongo îi lăsă instrucţiuni lui Prince.

— Dacă se trezesc ceilalţi, trebuie să le explicaţi ce se întâmplă şi să-i ţineţi cât se poate de calmi. Spuneţi-le că ne întoarcem repede. în caz de urgenţă, lătraţi înspre fermă şi cereţi un sfat. Aveţi grijă de domnul şi de doamna Dearly. Am încredere deplină în voi.

Prince arăta şi se simţea deosebit de mândru. El, cel

---

3 Cea mai veche rasă de câini de turmă de origine engleză, de talie mare, cu blană lungă şi abundentă, apreciat paznic şi însoţitor al copiilor.

de-al o sută unulea dalmaţian, îşi dorise adesea să fi fost parte din familie în acele zile pline de pericol când puii dispăruţi trebuiau găsiţi şi salvaţi. Şi era întotdeauna dornic să arate cât le era de recunoscător lui Pongo şi lui Missis pentru că-i împărţiseră pe soţii Dearly cu el şi cu Perdita.

— Contează pe mine, zise el dârz.

— Şi pe Perdita, desigur, adăugă Missis atentă. Uneori găsea puţin prostească obsesia aceasta a Perditei de a spăla puii – şi oamenii. Cu toate acestea, Missis o iubea foarte mult.

— Atunci, hai să plecăm, zise Pongo.

În timp ce coborau la parter, Pongo se întrebă cum vor reuşi oare să iasă din casă. Trecuse multă vreme de când nu mai deschisese o fereastră şi spera să nu-şi fi pierdut îndemânarea. Ajungând însă în hol, observă că uşa de la intrare era puţin întredeschisă.

— Ce noroc extraordinar, zise el şi ieşi afară în grădină.

Missis îl urmă. Pongo se gândi să iasă prin vechiul Turn din piatră – ciobănescul îi arătase cum să facă asta în vremurile când Hell Hall era tabăra duşmană. Dar când privi peste bazinul din faţa casei, băgă de seamă că porţile înalte din fier nu erau tocmai închise. Unde le-o fi fost mintea aseară soţilor Dearly? Exista o lege nescrisă: porţile de fier se ţineau nu numai închise, ci şi încuiate.

Acum, acestea erau uşor întredeschise şi lui Missis îi fu teamă că ar putea fi prea grele pentru ca ei să le poată împinge. Dar în timp ce se apropiau, porţile se deschiseră înspre interior.

— Ce drăguţ din partea vântului să ne ajute, zise Missis, în timp ce ieşeau.

Porţile cele mari se închiseră imediat în urma lor.

— O, ce ciudat! Vântul pesemne bate în ambele direcţii.

— Dar nu e nicio adiere de vânt, Missis, zise Pongo.

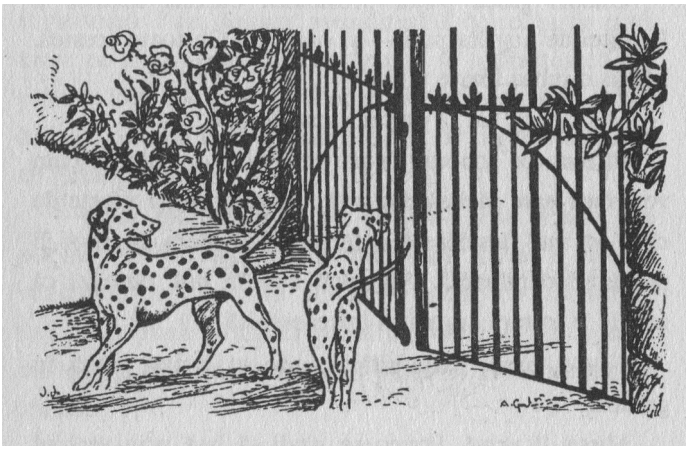

2. VEŞTI DE PE DOWNING STREET

Era adevărat. Nu adia niciun fir de vânt. Iar nemişcarea, combinată cu tăcerea, făcea din dimineaţa aceea însorită una neobişnuit de ciudată.

— E normal, nemişcarea face ca tăcerea să pară şi mai adâncă, zise Missis. Nu numai că nu cântă nicio pasăre, dar nu se aude niciun bâzâit de insectă sau fâlfâit de aripi. Nici măcar frunzele nu foşnesc şi nu se leagănă. Şi totuşi îmi place senzaţia pe care mi-o dau toate astea.

Nu ştiu de ce. Şi îmi place şi felul în care mă simt eu. Neobişnuit de uşoară.

— Poate pentru că nu ai mâncat nimic, spuse Pongo. Ar fi trebuit să-ţi găsesc nişte biscuiţi.

— N-aş fi putut înghiţi nimic. Nu mă simt rău, ci pur şi simplu nu mi-e foame.

— Draga mea Missis, ăsta e un record mondial, zise Pongo.

Missis zâmbi. Pofta ei sănătoasă de mâncare îi amuza pe toţi ai casei.

— Mai mult decât atât, nici măcar nu-mi închipui cum e să-ţi fie foame. Şi-mi dau seama de un lucru acum. Când or să se trezească toţi dalmaţienii de la Hell Hall, nici lor n-o să le fie foame

— Spui asta doar pentru că ţie nu ţi-e foame acum.

Dacă eu nu-mi închipui cum ar fi să-mi fie foame, n-am cum să-mi închipui nici cum le-ar fi lor. N-am dreptate? Oricum, n-o să le fie. Ţie ţi-e foame, Pongo?

— Nu, dar poate pentru că sunt îngrijorat…

— Eu nu sunt. Sunt nelămurită, desigur, dar e un sentiment interesant. Şi presupun că sunt şi emoţionată. Eu ştiu ce simt. Ţi-aminteşti de ziua în care m-ai convins să-mi dau drumul pe tobogan în bazin? Mi-amintesc cum stăteam acolo, în capul toboganului, privind în jos, la bazin. N-aş zice că mi-era frică, pentru că tu erai acolo, erau şi soţii Dearly, şi-apoi ştiu şi eu să înot. Dar mă simţeam exact aşa cum mă simt acum şi pot spune că senzaţia e chiar plăcută. Şi, pentru că tot veni vorba de înotat, observi cât de uşor alergăm în dimineaţa asta? E ca şi cum am înota prin aer.

— Da, acum că spui asta…

Pongo observă că înainta într-adevăr cu mare uşurinţă, dar era prea frământat de gânduri ca să se poată bucura de senzaţia aceasta nouă. Era neliniştit nu numai din pricina somnului misterios, ci şi datorită sentimentului de teamă care-l încerca, întrebându-se dacă va fi în stare să facă fată situaţiei – oricare ar fi fost ea.

Tocmai atunci Missis zări doi cai adormiţi pe câmp şi întrebă:

— Dorm duşi, nu? Apoi se opri brusc.

— O, Pongo! Uite!

Cuibărit într-un culcuş de iarbă stătea un şoricel adormit.

— Missis dragă, în locul tău n-aş face-o, se grăbi Pongo să spună, căci Missis era vestită pentru îndemânarea ei la prins şoareci.

Missis îl privi cu un aer superior.

— Nici prin gând nu mi-ar trece să atac o biată făptură neajutorată. Şoarecii devin tentanţi numai când aleargă. N-ar trebui să imite într-atâta jucăriile.

Ferma apăru la orizont şi, pe măsură ce se apropiau, zăriră în sfârşit pe cineva care nu dormea. Dinspre fermă venea într-un suflet ciobănescul englezesc, alergând cu o viteză surprinzătoare pentru un câine atât de vârstnic şi de greoi(greoi chiar şi fără haina lui de blană groasă şi deasă) şi care adesea răsufla anevoie.

Pe vremea când participase la salvarea puilor de dalmaţian, avusese gradul de colonel. După aceea, în modul cel mai justificat cu putinţă, se avansase Ia rangul de general. Rămăsese în cele mai bune relaţii cu Pongo şi Missis şi venea adesea în vizită la Hell Hall.

— Tocmai eram în drum spre voi, le zise el. Dragii mei prieteni, faptul că vă aflaţi aici îmi spune că şi voi sunteţi confruntaţi cu aceeaşi situaţie periculoasă.

— Şi aici dorm oamenii şi nu pot fi treziţi?

— Absolut niciunul, nici măcar dragul meu Tommy, care de obicei este foarte treaz. Dar nu numai oamenii dorm. Veniţi să vedeţi cu ochii voştri.

Generalul o luă înainte. Cei doi dalmaţieni văzură raţe dormind în jurul bălţii, găini dormind în coteţele lor, porumbei dormind în porumbarele aşezate în podul hambarului. Un sforăit uşor venea dinspre cocina purceilor şi niciun sunet nu se auzea dinspre grajdul vacilor. Missis se grăbi să se asigure că acestea erau bine şi că respirau uşor; iubea vacile din noaptea aceea când acestea hrăniseră puii flămânzi, evadaţi de la Hell Hall, cu lapte

cald şi proaspăt.

— M-am dus să-mi văd şi oile pe pajişte, dar n-am reuşit să le impresionez în niciun fel, zise generalul, Haideţi acuma s-o vedeţi şi pe sărmana mea doamnă Willow.

Pongo şi Missis îl urmară în bucătărie. Pisica cea tărcată era cuibărită în coşul ei, dormind profund.

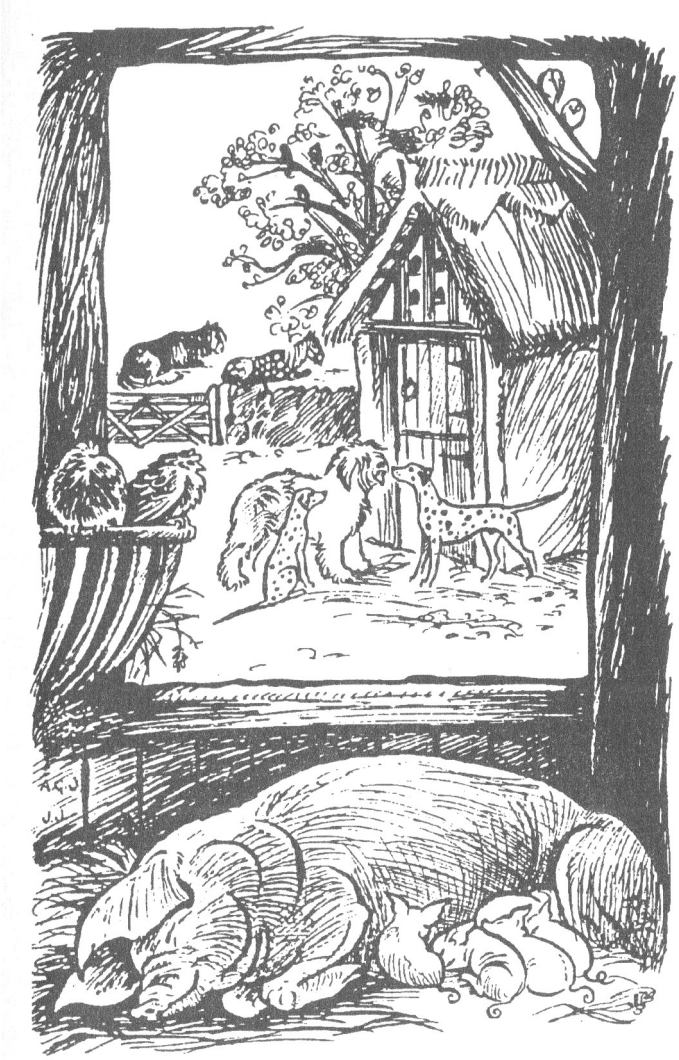

— Niciodată nu m-a părăsit la nevoie, zise generalul. Ştiţi bine că o consider mai mult câine decât pisică. Nu pot

totuşi să cred că…

Generalul lovi brusc coşul şi strigă pe un ton foarte milităros:

— Deşteptarea, maiorule! După care adăugă cu glas tandru:

— Pisi, *te rog*!

Dar pisica tărcată nu se clinti.

— A fost mai rău pentru dumneavoastră, domnule general, îi zise Pongo. Măcar noi i-am avut pe Prince şi pe Perdita cu care să vorbim. Dar dumneavoastră nu aţi avut pe nimeni.

Ciobănescul era singurul câine de la fermă.

— Trebuie să recunosc că m-am bucurat să vă văd venind. Nu mi-am permis să mă alarmez prea tare, o dată ce m-am asigurat că toate fiinţele astea care dorm n-au păţit nimic altceva.

Generalul se întoarse înspre Missis.

— Aş avea însă nevoie de părerea unei femei în ceea ce-l priveşte pe Tommy.

Cei trei se duseră în camera lui Tommy. Cu toate că dormea încă în pătuţul său pictat, Tommy se considera prea mare ca să se mai joace cu mica remorcă albastră pe care le-o împrumutase cândva lui Pongo şi lui Missis ca să-i ajute să ajungă cu puii înapoi la Londra. Dar remorca era încă acolo, pusă pe dulăpiorul cu jucării, şi Missis îi aruncă o privire plină de recunoştinţă. Apoi îl asigură pe general că Tommy arată foarte bine. Are obrajii roz şi respiră foarte regulat.

— Aşa un copil inteligent, zise generalul, privind mândru înspre cărţile de pe noptieră.

— Ştie deja să citească? întrebă Pongo.

— Cuvintele nu, dar pozele le citeşte splendid. îi place mai ales ceva ce el numeşte *Science Fiction*[4]. Eu nu înţeleg ce înseamnă. E ceva tare misterios.

— Aşa mi-am dat şi eu seama de la televizor, zise

4 Literatură ştiinţifico-fantastică (engl.).

Pongo. Sunt sigur că Tommy ar fi fost foarte interesat de acest somn misterios, dacă n-ar fi fost şi el afectat. Dar ce se aude?

De afară se auzea un lătrat subţire şi ascuţit.

— Nu se poate! exclamă Missis. Este Cadpig!

— Nu poate să fie Cadpig, Missis, zise Pongo. Vocea ei n-are cum să răzbată până aici tocmai de la Londra.

— Nu contează cine e. Principalul e că cineva ne cheamă, zise ciobănescul. Haideţi să vedem ce e.

Ieşiră într-un suflet afară. De aici putură înţelege mesajul. „Către Pongo, Missis sau domnul general!”

— Doamne Dumnezeule! E totuşi Cadpig! exclamă Pongo, care răspunse imediat apelului cu glas puternic şi limpede. Te aud foarte bine, Cadpig! Unde eşti, draga mea?

— Acasă, bineînţeles, latră Cadpig.

— Acasă? Vrei să spui că te-ai întors la Hell Hall?

— Bineînţeles că nu, răspunse Cadpig, pe un ton puţin îngâmfat. Casa mea este pe Downing Street, la numărul 10[5].

E vremea să zăbovim o clipă pentru a afla ce se întâmplase cu cea mai mică, cea mai frumuşică, dar şi cea mai autoritară dintre cei cincisprezece pui pe care-i avuseseră Pongo şi Missis în vremea când, asemeni soţilor Dearly, fuseseră proaspăt însurăţei. Cu aproape un an înainte de începerea acestei povestiri, domnul Dearly fusese rugat – nu pentru prima oară – să ajute guvernul să scape de datorii. Plecase la Londra cu maşina, iar Cadpig, auzind unde merge, se strecurase pe furiş sub banchetă şi mersese cu el. În momentul în care domnul Dearly a oprit în faţă la numărul 10, pe Downing Street, Cadpig tâşnise ca din puşcă din maşină şi intrase pe uşă înaintea lui. Guvernul era de-acum atât de îngrijorat de problema datoriilor, încât primul-ministru îl aştepta pe domnul Dearly în hol. Cadpig, care-l văzuse pe primul-ministru la

5 Stradă şi casă în Londra unde se află reşedinţa primului-ministru britanic

televizor, îl recunoscu imediat şi se aruncă înspre el, copleşindu-l cu atâta atenţie, încât acesta se simţise extrem de flatat. Un poliţist care încercase să o îndepărteze fusese oprit cu un gest al mâinii, aşa încât Cadpig, cu un aer deopotrivă cuceritor şi pătruns de importanţă, primise îngăduinţa să asiste la şedinţa financiară.

De data aceasta guvernul intrase în asemenea încurcătură, încât până şi domnului Dearly îi fu greu să descurce firele. Cândva se spunea despre el că e un „vrăjitor al finanţelor”. Dar de data aceasta, chiar şi domnul Dearly simţise că numai un vrăjitor adevărat (ajutat de câţiva pitici) putea rezolva situaţia. Nu renunţă însă şi făcu tot ce stia el mai bine. Problema era atât de complicată, încât domnul Dearly le zisese celorlalţi că avea nevoie să-şi tragă pe cap tichia cu gânduri[6] (ceea ce lui Cadpig i se păruse o remarcă nesinceră, căci ştia că domnul Dearly nu avea niciun fel de tichie).

Când, în cele din urmă, domnul Dearly se ridică să plece, o pofti pe Cadpig să-l urmeze. Până atunci Cadpig stătuse lungită la picioarele primului-ministru, dar, când se auzi strigată, sări în picioare, îl împinse pe primul-ministru înapoi pe scaun, îi sări pe genunchi şi îşi vârî capul sub haina acestuia.

Domnul Dearly îşi ceru scuze pentru ea şi îi spuse din nou foarte sever:

— Haide, Cadpig!

Ea încercă atunci să se ascundă la pieptul primului-ministru. Când domnul Dearly o apucă de zgardă, Cadpig se aruncă la gâtul primului-ministru şi începu să-l sărute cu pasiune, scheunând.

Domnul Dearly, care o cunoştea şi îi ştia firea puţin sentimentală, fu uimit de purtarea ei exagerată. Primul-ministru însă era mai mult decât copleşit de atenţia pe care i-o acorda Cadpig. Era de-a dreptul topit. Ochii i se

---

6 6Expresie englezească greu traductibilă, avnd sensul de „a se concentra adînc, a cugeta”.

umplură de lacrimi.

În ultimul timp fusese atât de criticat şi atât de certat şi atât de puţini fuseseră aceia care se purtaseră frumos cu el, încât îl imploră pe domnul Dealry să-i dea voie s-o păstreze pe Cadpig. Iar domnul Dearly, văzând că numai forţa brută ar fi putut s-o dezlipească pe Cadpig de primul-ministru, n-avu încotro şi acceptă.

La puţin timp după această întâmplare, primul-ministru apăru la televizor. Cadpig iubise dintotdeauna televizorul şi îşi dorise din tot sufletul să apară şi ea pe micul ecran. De fapt, acesta fusese principalul motiv pentru care venise pe Downing Street. Ticluise ea un mic plan.

Cu puţin înainte ca primul-ministru să termine de vorbit, Cadpig îşi făcu apariţia de după o perdea, sări în braţele lui şi începu să-i arate atâta dragoste, încât popularitatea primului-ministru crescu fulgerător, peste noapte. Lumea începu să-şi spună că „Un căţel *ştie* întotdeauna mai bine”. Din ziua aceea Cadpig fu nedespărţită de primul-ministru. Era prezentă la toate apariţiile lui la televizor şi îşi luase chiar obiceiul ca, la sfârsitul cuvântărilor, să-şi încreţească nasul în direcţia naţiunii într-un zâmbet cuceritor. Astfel reuşise să determine populaţia să nu mai închidă televizorul înainte ca primul-ministru să termine de vorbit. Cadpig izbutea de asemenea să uşureze tensiunea atunci când la primul-ministru soseau oameni foarte mânioşi. în felul acesta, Cadpig cunoscu un succes enorm. Mulţi membri ai guvernului se grăbiră să-şi cumpere câini, dar niciunul nu era atât de important ca ea.

Iar acum, fiica lor cea isteaţă îşi chema părinţii şi pe domnul general. Era ea, fără nicio îndoială. îi recunoscuseră vocea. Pongo era uimit. în general, o convorbire cu Londra – aflată la şaizeci de mile depărtare – necesita un lanţ de transmisie format din aproape cinci sute de căţei. (Cât de bine-şi amintea Pongo de toate acestea din vremea când acelaşi lanţ de transmisie îi adusese primele veşti despre puii furaţi!)

— Cum de reuşeşti, Cadpig? o întrebă el. E vreo invenţie recentă?

— N-are importanţă acum, răspunse Cadpig. Spune-mi numai dacă situaţia la voi e la fel cu cea de-aici. Toată lumea doarme în afară de căţei?

— Absolut toată lumea, răspunse Pongo.

— Peste tot în Anglia e aceeaşi situaţie. Am primit deja o mulţime de rapoarte în acest sens. Şi cred că nu numai în Anglia. N-am reuşit încă să iau legătura cu dinii din străinătate, dar sper să o fac în curând.

— Cum? întrebă Pongo. N-ai cum să te faci auzită peste mare.

— Nu intenţionez să latru propriu-zis, ci… Uite chiar şi-acum: eu latru înspre voi şi voi înspre mine, dar eu sunt aproape sigură că noi de fapt vorbim prin gânduri. E parte din ciudăţenia acestei dimineţi. Cu puţin exerciţiu, cred că am să-mi pot trimite gândurile încă şi mai departe. Eu v-am chemat pentru că aş vrea ca mama şi cu tine să porniţi imediat înspre Londra.

— Scumpa mea copilă! zise Pongo simţindu-se onorat. Bineînţeles că vom veni. Numai să nu… Aşteaptă o clipă, Cadpig.

Se întoarse înspre Missis şi începu să-i relateze ce-i spusese Cadpig.

Dar Missis îl întrerupse. Uneori nu înţelegea tot din transmisiile pe distanţă lungă, dar astăzi auzise şi înţelesese fiecare cuvânt.

— Sunt gata de plecare, zise ea avântat.

— Nu crezi c-ar trebui s-avem grijă de soţii Dearly?

— Asta pot s-o facă Prince şi Perdita.

— Bineînţeles că pot s-o facă, interveni Cadpig. Auzise tot ce se spusese, cu toate că Pongo şi Missis vorbiseră aproape în şoaptă.

— Iar eu trebuie neapărat să vă am aici, cu mine. Sosesc delegaţii de câini din toată ţara. Mama o să mă ajute să fac faţă musafirilor, iar tu, tată, trebuie să fii consilierul meu politic.

— Dar deja tu ştii despre politică tot atât cât ştiu şi eu, zise Pongo.

— Ba chiar un pic mai mult, răspunse Cadpig, care nu fusese niciodată renumită pentru modestie. De fapt, am vrut să spun consilierul meu *strategic*. Ai dat dovadă de măiestrie în ale strategiei, atunci când ne-ai salvat de Cruella de Vil.

— Am fost mult ajutat de domnul general, zise Pongo, lăsând să pară că era mult mai modest decât se simţea în realitate.

Inima i se umflă însă de mândrie la auzul laudelor pe care i le aducea fiica lui cea de toţi cunoscută.

— Atunci să vină şi domnul general la Londra. Acesta însă interveni, lătrând cu putere:

— Îmi pare rău, dar nu-i pot părăsi pe Tommy şi pe doamna Willow.

— Of, să fie! zise Cadpig. Nu e vremea acum pentru îndatoriri personale. Ar putea fi în joc soarta noastră a tuturor. Şi totuşi, dacă va fi nevoie, mi-aţi putea trimite un sfat pe calea gândurilor, nu?

— Mă îndoiesc, răspunse ciobănescul. Sunt mult prea tulburat de cele ce se întâmplă.

— Cine nu e? exclamă Cadpig. Trebuie să fim pregătiţi pentru *orice*. Dar, ca să revenim, cred că vă va lua puţin peste două ore ca să ajungeţi la Londra.

— Două ore! exclamă Pongo. Ne-a luat mai mult de două *zile* când am fugit de la Londra la Suffolk ca să vă salvăm. Şi eram mai tineri atunci.

— Dar lucrurile stau altfel acum, zise Cadpig. Ascultaţi-mă cu atenţie. Astăzi de dimineaţă, când nu l-am putut trezi pe primul-ministru, eram în mare grabă să alerg după ajutoare. M-am năpustit în jos pe scări şi chiar în clipa aceea mi-am dorit în sinea mea să pot alerga mai repede. Chiar atunci am constatat, spre surprinderea mea, că mergeam într-adevăr mult mai repede. Alunecam pe deasupra treptelor fără să le ating. Era ca şi cum zburam, numai că la foarte mică distanţă de pământ. La început,

mi-am zis că reuşisem doar o splendidă săritură, dar mai apoi am constatat că pot s-o fac tot timpul. Şi nu numai eu pot. Toţi cei care au venit să se sfătuiască cu mine în legătură cu ziua de azi au încercat şi au reuşit. Am exersat în sus şi-n jos pe Downing Street. E ca un fel de *planare*; aluneci prin aer, iar viteza ţi-o poţi controla în gând. înţelegeţi?

— Înţeleg ce-mi spui, zise Pongo. Dar nu mă pot vedea pe mine…

Dar este exact ceea ce *trebuie* să faci, tată! Trebuie să-ţi închipui că te ridici în aer şi atunci o să te ridici într-adevăr.

— Dar eu nu sunt un câine prea uşor. Dar stai puţin! Ce e asta?

Pongo se întrerupse uluit. Missis plana prin ogradă.

— Pot s-o fac! Pot s-o fac! strigă ea triumfătoare. Ciobănescul îi urmă exemplul şi acum aluneca şi el prin aer.

— Încearcă, tată, îi ordonă Cadpig.

Dacă generalul cel greoi putea s-o facă, va putea şi el. Pongo îşi făcu vânt înainte şi nu reuşi decât o săritură.

— Eşti prea încordat, îi zise generalul. Ia-o uşor. Pongo o luă uşor, dar nu izbuti decât o altă săritură, mai calmă decât prima.

Missis aluneca graţios prin aer pe lângă el.

— Adu-ţi aminte de ambarcaţiunea aceea pe pernă de aer pe care am văzut-o la televizor, Pongo. Imaginează-ţi că eşti o ambarcaţiune pe pernă de aer.

Pongo se strădui să se concentreze. Îşi aminti cum ambarcaţiunea aluneca uşor, la mică înălţime de suprafaţa apei. Dintr-o dată… se pomeni că alunecă uşor pe deasupra solului.

Senzaţia era minunată. Nu cerea niciun efort. Pongo îşi mări viteza şi în curând îi depăşi pe Missis şi pe general.

— Tatăl tău a devenit teribil de priceput, îi latră Missis lui Cadpig.

— Nu-i mare lucru, zise Pongo. Care crezi că e viteza maximă pe care o putem atinge, Cadpig?

— Căţeluşa ministrului Transportului ne-a cronometrat. Crede că putem atinge vreo treizeci de mile[7] pe oră şi e de părere că asta ar trebui să fie limita noastră de viteză. Eu am fost de acord – e mai bine să zicem ca ea, căci s-a străduit mult. Adevărul este că nu putem şti cu siguranţă care e viteza maximă pe care o putem atinge, aşa încât veniţi şi voi cât puteţi de repede.

După un ultim tur de forţă, Pongo încetini şi coborî pe sol zicând:

— Extraordinar. Pur şi simplu, nu înţeleg cum de e posibil.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg nici eu în dimineaţa asta, zise Cadpig. Ce spuneţi de straniul comportament al uşilor? Se deschid când vrei tu să se deschidă, altfel eu as fi fost încă închisă în dormitorul primului-ministru.

Deci asta era! Până la urmă, *nu* soţii Dearly lăsaseră toate uşile deschise astă-noapte. Missis încă aluneca prin aer.

— Cel mai ciudat lucru este că nu mi-e deloc foame, zise ea.

— Nimănui nu-i este, zise Cadpig. Şi e mai bine aşa, căci nu ştiu cum m-aş fi descurcat să găsesc hrană pentru toţi câinii care sosesc în Londra. Ceva îmi spune însă că aş fi reuşit până la urmă, dacă mi-aş fi pus mintea. Sunt sigură că tot ce ni se întâmplă astăzi e metafizic. Nu crezi, tată?

— Aş zice că da şi nu, răspunse Pongo.

Era absolut imperios să afle ce înseamnă acest „metafizic” înainte de a se întâlni cu Cadpig.

— Acum trebuie să plec, zise Cadpig. Am o grămadă de lucruri de făcut. A! Era să uit. Vă rog să aduceţi cu voi un contingent puternic de dalmaţieni. S-ar putea să fie

---

7 Milă terestră, echivalentă cu 1609 metri.

nevoie să formez o armată, pe care ai s-o comanzi tu, tată, şi avem nevoie de mulţi reprezentanţi ai rasei noastre.

Missis coborî pe sol.

— De ce ne trebuie o armată? Ne luptăm cu cineva?

— Sper să nu fie nevoie, mamă. Dar trebuie să fim pregătiţi.

— Dar dacă toţi dorm, în afară de noi, cu cine să ne luptăm?

— Nu ştiu, mamă. Dar duşmanul pe care nu-l vezi e mai periculos decât duşmanul pe care-l ştii.

— Prostii, zise Missis. Duşmanul pe care nu-l vezi înseamnă că nu există.

— Oricum, încercaţi să ajungeţi aici cât mai repede. Pongo şi Missis îi promiseră că aşa vor face şi convorbirea se încheie. Dimineaţa redeveni tăcută şi nemişcată.

— E ciudat totuşi că i-am auzit vocea de la o distanţă de peste şaizeci de mile, zise Pongo.

— Nu-i mai ciudat decât vocile pe care le auzi la telefon, zise Missis.

— Bine, dar telefonul are fire şi cabluri. Gândurile lui Cadpig călătoreau direct din mintea ei în a noastră.

— Atunci, nu-i mai ciudat decât televizorul, zise Missis. Măcar ăsta nu are fire.

— Dar sunt o mulţime de piese complicate înăuntrul unui televizor, zise Pongo.

— Şi înăuntrul minţilor noastre sunt o mulţime de piese complicate, îl completă Missis.

Generalul îi zori să se întoarcă la Hell Hall şi să strângă armata.

— Şi băgaţi de seamă să alegeţi soldaţi dintre cei mai buni, îi îndemnă el.

— Niciunul din ei nu e soldat. Sunt numai căţei. Aş vrea să ne gândim la ei numai ca la nişte căţei – câtă vreme om mai putea, îi zise Missis.

3. CE ÎNSEAMNĂ „METAFIZIC”

Acum, că puteau călători prin aer, nu le luă mai mult de câteva minute ca să ajungă înapoi la Hell Hall. Pongo îşi aminti cât de uşori păruseră de dimineaţă la venire şi îşi zise că probabil alunecaseră prin aer fără să-şi dea seama. Faptul că tocmai Cadpig fusese cea care îi atrăsese atenţia îl deranja puţin. Trebuia să fie mai alert. Şi trebuia neapărat să găsească dicţionarul domnului Dearly şi să afle ce înseamnă „metafizic”.

Missis fu încântată să descopere că poate aluneca prin aer şi în picioare, dar şi şezând. O să fie un binevenit prilej de odihnă în lungul drum spre Londra. Apoi se gândi cu oarecare nelinişte că vor călători fără zgardă, căci nu şi le puteau pune singuri.

— Dacă ne întâlnim cu vreun poliţist?

— Toţi poliţiştii dorm, îi reaminti Pongo.

— Uite un lucru de care mă bucur.

În timp ce porţile de la Hell Hall se deschideau ca să-i lase să intre, Pongo şi Missis observară că peluza din faţa casei era ticsită de dalmaţieni.

Prince le ieşi în întâmpinare şi le explică ce se întâmplase.

— S-au sculat de cum aţi plecat voi. Le-am spus ce se întâmplă, dar niciunul nu s-a speriat. Nici unuia nu-i e foame şi toţi par sănătoşi. Sunt chiar mai liniştiţi şi mai cuminţi decât de obicei.

— Văd, zise Pongo uimit.

De obicei, la această oră joaca şi gălăgia erau în toi, şi între dalmaţieni se iscau adevărate întreceri care să ajungă primul la toboganul de apă, care la leagăne sau la balansoar. Azi însă numai cei mici se jucau. Cei mai mari stăteau liniştiţi, aşteptând într-un calm exemplar.

Pongo îl felicită pe Prince pentru modul în care se descurcase.

— Şi Perdita m-a ajutat mult, zise Prince. Mămicile cu pui au fost puţin îngrijorate să vadă că cei mici nu au poftă de mâncare, dar Perdita le-a liniştit. Şi fiecare pui va începe Starea de Urgenţă impecabil de curat.

La umbră, sub un copac, o puteau vedea pe Perdita spălând de zor pui de dalmaţian.

— Toţi sunt bineînţeles nerăbdători să afle ce se întâmplă, dar i-am rugat să nu vă asalteze cu întrebări când vă întoarceţi, continuă Prince.

Privind în jur la peluza inundată de soare şi de căţei, lui Pongo îi părea rău să tulbure atâta pace. Dar nu avea încotro. Flancat de Prince şi de Missis, Pongo făcu un pas înainte, solicită atenţia celor prezenţi şi le istorisi ce aflase de la Cadpig. Când le vorbi despre extraordinarul mod de deplasare prin aer, printre dalmaţieni se iscă o foiala nerăbdătoare – mulţi ar fi vrut să încerce imediat. Dar Pongo îi opri.

— O să organizăm un antrenament ceva mai târziu, zise el ferm. Acum trebuie să hotărâm cine merge la Londra. Mamele cu pui vor trebui desigur să rămână aici, iar taţii vor rămâne să-şi păzească familiile. Restul sunteţi liberi să vă oferiţi voluntari. Să ridice coada cine vrea să meargă.

Pe loc, peluza se umplu de o mare de codiţe nerăbdătoare.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc, zise Pongo, dar nu trebuie să fim prea mulţi. Se întoarse înspre Prince.

— Cred c-ar fi bine să ne sfătuim. În timpul ăsta, Missis poate organiza o oră de antrenament. Mă gândesc

că aleea cu tisă ar fi tocmai potrivită. E suficient de lungă ca să le permită să exerseze diferite viteze.

Aleea cu tisă era un coridor de iarbă între două rânduri de arbuşti înalţi de tisă. Pătrunsă de importanţă, Missis o porni într-acolo. Toţi dalmaţienii, cu excepţia lui Pongo şi a lui Prince, o urmară. Chiar şi mămicile cu pui îi aduseră pe cei mici să privească spectacolul.

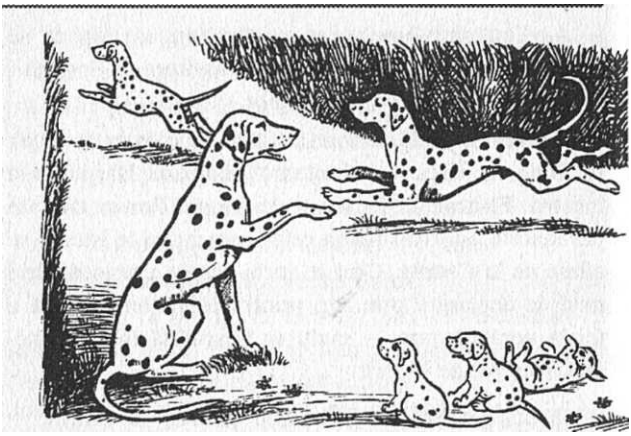

Pongo îl întrebă apoi pe Prince dacă ar fi de acord să rămână acasă şi să aibă grijă de soţii Dearly.

— Nu pot să stau liniştit dacă nu rămâne nimeni cu ei. Perdita o să stea, desigur, cu tine şi poţi păstra aici oricât de mulţi dalmaţieni crezi că va fi nevoie.

Lui Prince i-ar fi plăcut să meargă la Londra, dar ştia care îi erau îndatoririle, ale lui şi ale Perditei, ca fiind pe jumătate stăpânii soţilor Dearly. Ştia, de asemenea, că Perdita era foarte ataşată de căminul ei ca urmare a unui răstimp nefericit din tinereţe atunci când rămăsese fără adăpost. Aşa încât acceptă să rămână şi îi spuse lui Pongo să ia cu el câţi dalmaţieni dorea.

— Toată familia mea va dori să vină, zise Pongo. Ce noroc că Lucky[8] şi-a ales o soţie tot atât de isteaţă ca şi el. Ne vor fi de mare ajutor. La fel şi Patch[9]. În plus, lui îi e dor să o revadă pe Cadpig.

---

8 Lucky – norocos, băftos (engl.).

9 Patch – petic; pată (engl.).

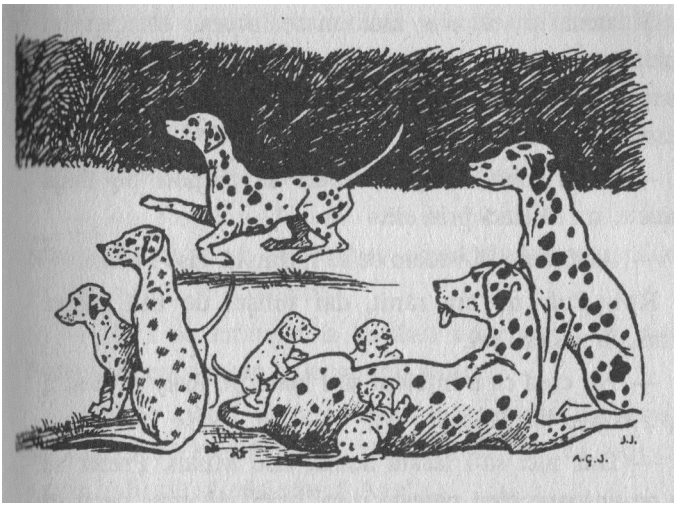

Patch nu se căsătorise niciodată. Aflase că, pentru binele rasei lui, nu trebuia să transmită mai departe pata lui de pe ureche. Dar nu era nefericit din pricina asta. Devenise unchiul cumsecade şi îngăduitor al tuturor puilor de la Hell Hall şi toţi îl iubeau nespus. Era întotdeauna dispus să se joace cu ei şi îi îndrăgea pe toţi. Dar marea slăbiciune a vieţii lui rămăsese surioara lui, Cadpig, de care avusese atâta grijă în vremea când aceasta fusese un pui mic şi slăbuţ. Era mândru de faima de care se bucura Cadpig, dar nicio clipă nu încetase să-i ducă dorul.

— Mă întreb dacă să risc să-l iau şi pe Roly Poly[10], continuă Pongo.

Puiul cel grăsuţ, care păţise o mulţime de accidente, crescuse şi devenise un adult la fel de rotofei, care continua să facă tot felul de năzdrăvănii.

Şi cum şi el era mai mare acum, tot aşa şi năzdrăvăniile erau mai grave. Chiar în acel moment, dinspre aleea cu tisă se auzi un hohot de râs şi vocea lui Missis spunând:

— Te-ai lovit, Roly? Trebuie să aluneci pe lângă obiecte, nu să treci prin ele.

— Ar fi bine să vedem ce se întâmplă, zise Pongo. Roly Poly nu era rănit, dar tufişul de tisă păstra urme ale

10 Roly Poly – (aprox.) Rostogol (engl.).

trecerii lui.

— Nu cred că e înţelept să-l luăm pe Roly cu noi, îi şopti Pongo lui Missis.

— Dar nici să-l lăsăm acasă, zise Missis. Prefer să fiu pe-aproape când păţeşte ceva, oricât de grav, decât să stau cu gândul că i s-ar putea întâmplă ceva.

— Ai dreptate, se va simţi foarte rănit dacă nu-l luăm cu noi. Şi s-ar putea să nu fie singurul.

Situaţia însă se dovedi a nu fi atât de complicată. A fost de la sine înţeles ca Pongo să vrea să-şi ia mai întâi familia. Apoi, când Prince şi cu el împărţiră restul de dalmaţieni în două tabere, ca la un joc (având grijă să nu despartă nicio pereche căsătorită), cei care urmau să rămână la Hell Hall primiră cu entuziasm ideea de a-i păzi pe soţii Dearly şi de a apăra conacul, cu toate că nimeni nu ştia prea bine de cine sau de ce. Era încă o dovadă a purtării exemplare a căţeilor în acea dimineaţă.

Toţi dalmaţienii prinseră repede gustul deplasării prin aer. Pongo voia însă să fie sigur că toţi cei care merg la Londra au mai mult antrenament, aşa încât îi lăsă să exerseze în timp ce el şi cu Missis urcară să-i mai vadă o dată pe soţii Dearly.

Mai întâi urcară în mansarda primitoare în care era amenajată camera celor două dădace. Nanny Cook, într-o cămaşă de noapte plină de volănaşe, dormea cu gura deschisă. Nanny Butler, în pijama, dormea cu gura strâns închisă. Arătau sănătoase şi dormeau liniştite.

— Au fost întotdeauna atât de bune cu noi, zise Missis. Ţi-aminteşti de noaptea aceea când ne-au spălat pe toţi o sută de funingine?

— Asta se întâmplă la capătul unor peripeţii, zise Pongo. Acum suntem la începutul altora.

— Bine măcar că peripeţiile de acum nu au nimic de-a face cu Cruella de Vil, zise Missis. Ştim cu toţii că a fost obligată să părăsească Anglia.

— Dar…

Pongo se opri la timp. Acum câteva luni îi auzise pe

soţii Dearly zicând că Cruella se întorsese. Nu-i spusese nimic lui Missis atunci şi nu intenţiona să o facă nici acum. Şi apoi, ce amestec putea avea Cruella în acest somn misterios?

Părăsiră camera dădacelor şi coborâră în dormitorul soţilor Dearly. Toate lucrurile erau aşa cum le lăsaseră. Soţii Dearly încă zâmbeau în somn. Cele două pisici albe, chiar dacă nu zâmbeau, arătau cât pot două pisici să arate de fericite.

Missis îşi privi coşul cu durere şi dragoste şi dintr-o dată strigă:

— Pongo! Tocmai mi-am amintit! Astă-noapte am avut un vis ciudat.

În general, visele lui Missis erau despre mâncare. În visele frumoase, pe ramurile copacilor creşteau tarte cu gem, ploua cu bomboane de ciocolată şi altele de felul acesta. în cele urâte, hrana era ascunsă în conserve sau în dulapuri cu uşi din sticlă care nu puteau fi deschise. Dar visul de noaptea trecută fusese diferit de tot ce visase ea vreodată şi Missis nu putea spune dacă fusese frumos sau urât. Ştia numai că era ciudat.

— Se făcea că era o lumină orbitoare, începu ea. Şi… of, să fie! Nu-mi mai aduc aminte nimic.

— Poate îţi aminteşti mai târziu, îi zise Pongo, cu toate că îşi dorea să nu se întâmple aşa. Îi plăcea să-şi povestească visele lui, dar nu avea răbdare să le asculte pe ale altora.

— Cred că e timpul să pornim la drum, draga mea. îi sărutară de rămas-bun pe soţii Dearly şi priviră cu drag înspre coşul în care dormeau cele două pisici. Missis vorbi cu coşul ei şi îi spuse că se va întoarce în curând (vorbi cu el în gând, căci altfel Pongo ar fi râs de ea). Ieşiră apoi şi coborâră în fugă scările.

Ajungând în hol, Pongo se opri.

— Hai să mergem în biroul domnului Dearly. Vreau să văd ce înseamnă cuvântul acela ciudat pe care l-a folosit Cadpig, „metafizic”. Îl găsim cu siguranţă în dicţionar.

Pongo se pricepea de minune la citit. Adesea mulţumise pentru cuburile cu litere cu care se jucase adesea în copilăria lui. Era însă pentru prima oară când căuta un cuvânt în dicţionar şi nu prea ştia nici măcar pe care etajeră era ţinut acesta. în plus, biroul era cufundat în întuneric, căci draperiile erau încă trase. Dar în timp ce-şi rotea privirea prin încăpere, un mănunchi de raze se strecură printre draperii (sau poate că draperiile se dăduseră doar puţin la o parte ca să facă loc luminii?) şi căzu drept pe o carte mare, albastră, care avea scris pe copertă *Dicţionar* cu litere aurite. Pongo o împinse cu nasul jos de pe etajeră şi cartea căzu uşor, deschisă, pe podea.

— Ia te uită! exclamă Pongo. S-a deschis chiar la cuvântul pe care-l caut.

— Nici că se poate ceva mai politicos, zise Missis.

Explicaţia din dicţionar a cuvântului „metafizic” i se păru lui Pongo cel puţin la fel de ciudată ca şi cuvântul însuşi. Dar când i-o citi lui Missis, aceasta înţelese două dintre cuvintele folosite în explicaţie,

„vizionar” şi „supranatural”. Missis îi spuse că „vizionar” era când îţi imaginezi lucruri, iar

„supranatural” voia probabil să însemne ceva extraordinar de natural.

— Sau poate că mai mult decât natural, zise Pongo. Şi văd că „metafizica” are legătură cu mintea.

— *Eu* cred că „metafizic” înseamnă magie, zise Missis. Un fel de magie care vine din mintea noastră. De aceea astăzi putem să deschidem uşi, să vorbim direct cu Cadpig şi să alunecăm prin aer. Ah, Pongo! Mie îmi place metafizica.

— Mie nu prea, zise Pongo. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le înţeleg.

— Asta-i din cauză că mintea ta ştie atât de multe lucruri. Mintea mea ştie atât de puţin, încât îi plac lucrurile pe care nu trebuie să le înţeleagă. Oricum, mie îmi place metafizica.

Pongo nu o considera pe Missis atât de prostuţă pe cât se credea ea. Se bizuia foarte mult pe instinctele ei. El era un câine deştept şi ştia acest lucru. La fel de bine însă, cu cât era mai deştept, cu atât îl ajutau mai puţin instinctele. De aceea era fericit să se poată bizui pe ceea ce scumpa lui soţie numea „sentimentele” ei. Deci dacă Missis găsea că era bine să fii metafizic, atunci se va strădui să o creadă.

Pongo încercă să pună dicţionarul la loc pe raft, dar nu reuşi. Pongo se întrebă de ce. De ce oare nu reuşea, din moment ce în dimineaţa asta putea face o mulţime de lucruri care îi erau imposibile de obicei?

— Nu poţi pentru că nu ai nevoie să-l pui la loc, îi zise Missis. Dacă ai fi avut nevoie, sunt sigură că ai fi reuşit. N-o să i se întâmple nimic dacă rămâne pe jos.

— Nu şi dacă vreunul dintre pui reuşeşte să se strecoare în cameră, zise Pongo.

Missis împinse atunci cartea sub canapea şi zise:

— N-o s-o găsească nimeni aici. Şi când ne întoarcem şi domnul Dearly se trezeşte, o să-i arătăm unde e dicţionarul.

Dar oare se vor mai întoarce ei vreodată? Oare se va mai trezi domnul Dearly vreodată? Pongo încercă să-şi alunge aceste temeri din minte. Trebuia să le ascundă de Missis.

— Trebuie să ne grăbim, zise el repede şi cei doi dalmaţieni ieşiră în fugă în grădina însorită.

4. MAREA CĂLĂTORIE

Cei cincizeci de dalmaţieni care urmau să plece la Londra ştiau acum bine să călătorească prin aer. Pongo îi alinie pe peluza din faţa casei în rânduri de câte patru. El şi Missis, împreună cu Patch şi cu Roly Poly, erau în primul rând. Lucky şi soţia sa, Gay, erau în ultimul rând ca să aibă grijă să nu se rătăcească nimeni. Ceilalţi membri ai familiei erau împrăştiaţi ici şi colo printre ceilalţi. Aşteptau cu mare nerăbdare să o revadă pe celebra lor soră care locuia pe Downing Street.

Când fură gata de plecare, Pongo se întoarse către Missis.

— Pare ciudat să plecăm aşa, fără să luăm măcar o gură de apă. Să-i întreb dacă le e sete?

— Dacă vrei tu, întreabă-i. Dar nu le e sete, aşa cum nici nouă nu ne este.

Cu toate astea, Pongo îi întrebă. Chiar dacă bazinul era la îndemână (iar dalmaţienii găseau apa de aici mai gustoasă decât cea de la robinet), niciunul însă nu ceru să bea.

— Foarte ciudat, zise Pongo.

— E numai metafizic, îi răspunse Missis.

Pongo mai schimbă câteva cuvinte cu Prince, Missis o sărută afectuos pe Perdita şi toţi cei care rămâneau acasă urară noroc micii armate pregătite de plecare. Apoi Pongo zise:

— Vom porni încet. Reglaţi-vă viteza după Missis şi

după mine şi pregătiţi-vă să ne oprim la fermă. Trebuie să vorbesc ceva cu domnul general. Porţile, vă rog.

Porţile se deschiseră şi cele treisprezece rânduri a câte patru dalmaţieni fiecare alunecară uşor printre ele. Porţile se închiseră la loc în urma lor.

Când ieşiră la drum deschis, Pongo mări viteza şi în curând ajunseră la fermă. Acolo, un beagle11, doi spanieli12, un pechinez13 curajos şi patru câini de rase amestecate îi aşteptau aliniaţi, gata să li se alăture.

— Am zburat până-n sat şi i-am recrutat, le zise generalul. Şi mi-am găsit şi eu un flăcău isteţ foc pe care să-l instruiesc ca locotenent.

Ciobănescul îşi coborî privirea spre un micuţ terrier Jack Russell.

— Nu că va fi vreodată mai bun ca doamna Willow sau la fel de isteţ ca Lucky la vârsta lui.

— Ba da, am să fiu, replică terrierul Jack Russell cu glas ascuţit, întorcându-i privirea.

— I-auzi obrăznicie la el! exclamă generalul. Dar nu-i nimic. Mi-a plăcut întotdeauna un pic de tupeu.

Unul din motivele pentru care pisica cea tărcată îi era atât de dragă generalului era faptul că nu ezita niciodată să-l contrazică. După cum începuse, micuţul terrier promitea să fie la fel de iute la replică.

Lucky îi alinie pe cei opt câini din sat.

11 Câine de vânătoare, vioi, energic, iute. Veche rasă englezească, cunoscută din secolul al III-lea, folosit la vânătoarea călare, în haită.

12 Câine de vânătoare şi agrement, de talie relativ mică, remarcabil prin urechile lungi şi late, bogat acoperite de păr. Prietenos, inteligent şi jucăuş.

13 Rasă foarte veche, cunoscută în China de peste 3 000 de ani. Talie mică, picioare scurte, faţa încreţită amintind de chipul unei maimuţici. Câine prin excelenţă de apartament, foarte curajos, jucăuş, inteligent.

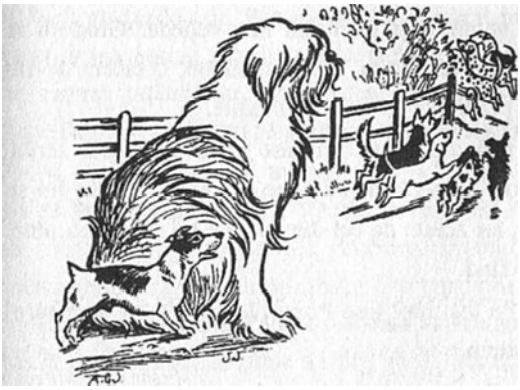

— Sunt sigur c-or să vi se mai alăture şi alţi voluntari pe drum, zise generalul. O să pierdeţi timp din cauza asta, aşa că ar fi bine să porniţi.

— Atenţie la mine! comandă Pongo. Apoi, după ce-şi luă rămas-bun de la general şi de la terrierul Jack Russell, ordonă:

— Înainte, în alunecare rapidă! Marş!

Drumul prin sat mergea cotit, aşa încât porniră tot cu viteză mică. Dar după ce părăsiră satul, unde cei rămaşi acasă îi petrecură în urale şi ovaţii, ieşiră la drumul mare şi măriră viteza. Pongo descoperi că nu avea nevoie să latre comenzi. Cu orice viteză mergea, mica armată îl urma întocmai. I se păru ciudat şi o întrebă pe Missis dacă avea vreo explicaţie.

— E simplu, răspunse aceasta imediat. Gândeşti mai repede şi noi toţi înaintăm mai repede. Gândeşti mai încet şi noi încetinim. Dacă înaintăm, o facem de-altfel tocmai pentru că tu gândeşti înainte.

Tocmai atunci se produse o învălmăşeală teribilă. Roly Poly alunecă înapoi şi se ciocni de câinele din spatele lui, iar acesta de cel din spatele Iui şi tot aşa până la ultimul rând.

— Pe loc, stai! zise Pongo în gând şi cu voce tare în acelaşi timp.

Răsuflă uşurat. Nimeni nu fusese rănit.

— Dar ce s-a întâmplat, Roly? întrebă el, în timp ce câinii din rândurile din spate se ridicau de jos.

— Ascultam ce discutai tu cu mama şi din greşeală am gândit *înapoi*.

— Nimeni în afară de tatăl tău nu trebuie să gândească, îi zise Missis. Ar fi bine să le spui asta şi celorlalţi, Pongo.

Dar Pongo nu găsi că ar fi o idee înţeleaptă.

— S-ar putea să-i tulbure. Şi nu ştiu cui altcuiva, în afară de Roly Poly, i-ar da prin cap să gândească înapoi când noi mergem înainte. O să fie bine dacă Roly îşi va şterge toate gândurile din minte.

— Am să încerc. Am să mă străduiesc, zise Roly Poly. Armata dădu să pornească şi iar se opri. De data aceasta Roly nu se clinti din loc şi toţi cei care veneau din spate se ciocniră de el.

— Şi-a golit mintea prea mult, zise Missis. Atât de mult, încât gândurile tale, Pongo, n-au mai intrat până la el. Roly dragă, spune minţii tale că trebuie să facă ce-i spune mintea tatălui tău. Asta numai până ajungem la Londra. Pe urmă o să poţi să gândeşti din nou singur.

După aceasta, armata înainta fără alte incidente. Ajunseră în orăşelul Sudbury. Văzând în jur toate magazinele închise, Pongo se gândi la vânzătorii amabili, care dormeau netulburati. Pe mulţi dintre ei îi cunoştea bine, căci soţii Dearly obişnuiau adesea să vină cu Pongo şi cu Missis la cumpărături în zilele de târg. Piaţa centrală era întotdeauna veselă şi zgomotoasă. Acum însă era pustie, cu excepţia unui grup de câini care-i aşteptau lângă statuia lui Gainsborough14. Pongo se opri ca să-i dea posibilitatea lui Lucky să-i aranjeze în formaţie.

14 Thomas Gainsborough – pictor englez (1727-1788).

— Ora doisprezece! exclamă Missis privind spre orologiul bisericii. Ora mea preferată! Ambele braţe sunt în aceeaşi poziţie, aşa că nu le mai încurc.

Apoi, în momentul în care orologiul începu să bată, strigă:

— O, Pongo! îţi mai aduci aminte? Prima oară când am intrat în orăşelul acesta, în drum spre Hell Hall, să salvăm puii, orologiul bătea tot doisprezece. Dar atunci bătea miezul nopţii, şi sunetul pe care-l făcea era cu totul altul.

— Nu chiar, zise Pongo.

— Ba, mie aşa mi se pare. La miezul nopţii ai o mică senzaţie de teamă, care nu există în miezul zilei, cu toate că astăzi până şi miezul zilei e ciudat.

Nu după mult timp lăsară oraşul în urmă şi ieşiră din nou în câmp deschis. Era o minunată zi de miez de vară. Missis avea impresia că niciodată nu mai trăise o zi mai frumoasă. Cerul părea mai înalt decât de obicei şi lăsa impresia unei uriaşe întinderi de catifea albastră. Missis simţi dorinţa de a-l atinge. Copacii înalţi păreau mai înalţi decât de obicei şi frunzişul lor greu părea moale şi pufos. Câmpurile de grâu străluceau şi văzduhul însuşi părea de aur. Şi nu era numai strălucirea soarelui care îmbrăca totul în auriu; aerul însuşi părea un văl de aur strălucitor şi totul în jur era nemişcat.

— Ce ciudată senzaţie să înaintezi atât de repede şi totuşi urechile să nu-ţi fluture pe spate, zise Missis.

— Nu simt pe nas nici cea mai mică adiere de vânt, adăugă Pongo.

— Probabil că dorm şi vânturile, ca toate celelalte fiinţe, cu excepţia câinilor, zise Missis. Ah, Pongo! Cât îmi plac călătoria asta liniştită şi toată pacea din jur!

Pongo simţea că nu ar fi fost înţelept să se lase cuprins de liniştea din jur şi să-şi micşoreze vigilenţa, dar nici nu voia să o neliniştească pe Missis, aşa încât o îndemnă să se bucure cât mai mult de frumoasa călătorie.

— Vrei să spui cât mai am timp, îi zise Missis, ghicind că grijile şi răspunderea pe care o simţea îl făceau pe Pongo să fie tensionat. Mă bucur desigur de liniştea din jur, dar m-aş simţi încă şi mai bine dacă şi tu te-ai bucura de ea. încearcă măcar. Gândeşte-te că clipele de bucurie sunt ceva ce putem păstra. O dată ce le-ai trăit, nimeni nu ţi le mai poate lua înapoi.

— Asta-i o maximă foarte frumoasă, draga mea.

— O ce?

— O maximă. L-am auzit pe domnul Dearly folosind cuvântul. Cred că înseamnă ceva în care crezi cu putere.

— Ei, poftim! Cine ar fi crezut că eu am să rostesc o maximă! exclamă Missis mândră. Oricum, încearcă să te relaxezi, Pongo. Ne aşteaptă probabil multe griji, dar de ce să le ieşim în întâmpinare mai devreme decât trebuie?

Pongo ascultă de sfatul ei şi se relaxa. Armata de dalmaţieni aluneca lin prin aerul nemişcat şi tăcut al dimineţii, oprindu-se doar când întâlneau alte grupuri care doreau să li se alăture. Nu după multă vreme însă grijile care-i aşteptau la capătul călătoriei începură să se facă simţite. în timp ce-l aşteptau pe Lucky să realizeze armata care-şi îngroşase din nou rândurile, Pongo simţi ceva ca un freamăt în mintea sa şi în clipa următoare o auzi pe Cadpig lătrând. (Gândul ajunsese la el cu puţin înainte de lătrat, tot aşa cum fulgerul călătoreşte mai repede decât sunetul.) Răspunse imediat.

— Bine că v-am găsit, zise Cadpig, Nu e uşor să iei legătura cu câini care se deplasează. Unde sunteţi şi când credeţi că ajungeţi la numărul 10?

Pongo zise că sunt cam la jumătatea drumului şi că le va lua probabil încă vreo oră ca să ajungă.

— Mergeţi teribil de încet, zise Cadpig. Pongo îi spuse că erau nevoiţi să se oprească pentru lua pe cei care doreau să li se alăture. Dar Cadpig nu fu de acord cu asta.

— Lasă-i să vină singuri.

— Dar ei nu ştiu drumul, protestă Pongo. Eu îl ştiu pentru că am venit de multe ori cu domnul Dearly la Londra.

— Pot să ajungă la Londra dacă îşi pun în gând unde vor să ajungă, zise Cadpig. Am transmis mesajul ăsta peste tot în Anglia, dar mulţi câini preferă să fie conduşi de cineva. Sunt oricum mult prea mulţi cei care vin la Londra. E o mare de câini în faţă, la numărul 10. Te rog, lată, grăbiţi-vă!

— S-a întâmplat ceva, draga mea? întrebă Missis.

— Nimic ce-aş putea să vă spun acum. Am însă multe pe cap. Trebuie să plec. Sunt chemată – s-ar părea că am reuşit să stabilim legătura cu America.

Veniţi cât mai repede, dar aveţi grijă la trafic când ajungeţi la Londra.

— Trafic? întrebă Pongo surprins.

— Traficul de câini, bineînţeles. Sunt ambuteiaje peste tot. Apropiaţi-vă cât puteţi de Downing Street şi apoi chemaţi-mă. Am să vă trimit o escortă. Acuma vă spun la revedere.

Toţi o auziseră pe Cadpig, aşa încât lui Pongo nu-i mai rămase decât să ordone „Cu toată viteza înainte!" şi să pornească în cel mai iute pas posibil. Missis nu era prea fericită.

— S-a dus toată liniştea. Cadpig nu a fost niciodată un căţel liniştit.

— Nu ţi s-a părut puţin speriată, Pongo?

Lui Pongo i se păruse într-adevăr speriată, dar nu voia să o neliniştească pe Missis.

— Poate că era numai obosită. Trebuie că a lătrat mult astăzi. Ajungem în curând şi o să fim acolo ca s-o ajutăm.

Nu mai întâlniră multe grupuri care-i aşteptau, căci foarte mulţi plecaseră deja singuri. Mergeau cu viteză mare, dar spre periferiile Londrei traficul se înteţi într-atât, încât nu le mai fu cu putinţă să înainteze repede. Soseau câini din toate direcţiile, în grupuri mici sau în lungi coloane, şi era greu să spui cine avea prioritate, în învălmăşeala aceea Pongo îşi zise că ar fi fost bine să fi funcţionat semafoarele şi, nici bine nu-şi termină gândul, că acestea se aprinseră! Pongo nu se simţea încă suficient de stăpân pe puterea minţii lui, aşa încât îşi zise că probabil Cadpig era cea responsabilă de această ispravă.

Pe măsură ce se apropiau de inima Londrei, priveliştea pe care o ofereau străzile oraşului devenea tot mai neobişnuită. Nu se zărea niciun om, nu exista alt trafic decât coloanele de câini, iar magazinele erau toate închise. Din loc în loc, se vedeau case cu uşile de la intrare deschise. În prag şedeau câini, urmărind cu un aer firesc forfota celor care treceau prin faţa lor. Nimeni nu dădea

semne de panică. Toţi câinii din Londra aveau într-adevăr o atitudine uimitor de liniştită, care amintea de calmul dinaintea unui eveniment major.

— Nu ţi se pare ciudat că e atât de puţin zgomot? întrebă Missis în timp ce aşteptau la semafor. Nu e firesc ca nişte câini să fie atât de liniştiţi.

— Cred că ascultă, răspunse Pongo. Şi cred că învaţă să asculte cu o ureche interioară.

— Nu cred că e prea bună atitudinea asta, zise Missis. Uneori, puii de la Hell Hall fac un tărăboi infernal, dar as fi fericită să-i aud făcând la fel şi acum. Şi nu sunt de acord nici cu urechile interioare şi nici cu vorbirea prin gânduri. Cum poţi să fii sigur că-ţi ţii gândurile numai pentru tine? Fiecare are dreptul la gânduri *personale*.

Pongo tocmai se pregătea să spună ceva liniştitor, când citi groaza apărând în ochii soţiei sale.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă el repede. Apoi văzu şi el ceea ce văzuse Missis.

Pe jumătate ascunsă între nişte case, era o mică lubrică, cu o firmă deasupra, pe care stătea scris cu litere roşii: CRUELLA DE VIL & CO. Producători de AINE CARE ZĂNGĂNE.

AINE CARE ZĂNGĂNE? Pentru Pongo cuvintele nu aveau sens. Dar Missis, care de obicei silabisea cu greşeli, înţelese.

— Înseamnă „haine care zăngăne”. Dar ce-i mai grav acum este că femeia asta rea s-a întors în Anglia!

Pongo îi mărturisi atunci lui Missis că el ştia de întoarcerea Cruellei.

— Dar nu ea este duşmanul nostru acum, Missis. Cruella nu mai caută piei de dalmaţian. Domnul de Vil nu mai este blănar. Domnul şi doamna Dearly au spus că soţii de Vil fabrică acum impermeabile de ploaie din plastic.

— Impermeabilele nu zăngăne, zise Missis. Iar hainele care zăngăne sună a ceva periculos. Până acum mi-a plăcut aventura asta, dar dacă s-a întors Cruella…

— Cruella nu are niciun amestec în ce se întâmplă

astăzi, zise Pongo. încearcă să nu te mai gândeşti la ea. Uite, s-a făcut verde.

Missis se simţi uşurată să se îndepărteze de fabrică, dar nu se linişti.

— Trebuie s-o avertizăm pe Cadpig, zise ea în cele din urmă. Cruella trebuie închisă.

— Dar Cruella doarme, ca toţi ceilalţi oameni, zise Pongo.

— Uiţi că ea *nu* e om.

— N-am fost niciodată *siguri* de asta, zise Pongo.

Dar Missis avea dreptate. Existase un timp când o bănuiseră pe Cruella de a fi un fel de diavol. Şi dacă somnul misterios nu avea niciun efect asupra diavolilor? Pongo se abţinu însă şi îi zise cu fermitate:

— Numai câinii sunt treji, Missis. Iar Cruella cu siguranţă nu este câine.

Nu după mult timp ajunseră la Camden Town, nu departe de Regent's Park, în apropierea căruia locuiseră cândva Pongo şi Missis; traversară repede Marylebone Street, trecură prin Langham Place şi pe lângă Broadcasting House15.

— N-o să fie nicio transmisiune astăzi, dacă toţi oamenii dorm. Cadpig este probabil foarte nefericită fără televizor! zise Missis.

Regent Street16 era plină, nu numai de câini care călătoreau prin aer, ci şi de numeroşi alţii care priveau la vitrinele magazinelor. Aici zgomotul era mai mare. Câinii discutau veseli între ei. Missis îi auzi pe unii spunând: „Doamna Cadpig are perfectă dreptate. Dacă tot am venit la Londra, măcar să ne simţim bine". Era evident că fiica lor încerca să-i mulţumească pe toţi. Piccadilly17 era încă şi mai aglomerat decât Regent Street, dar armata lui Pongo reuşi să se strecoare prin mulţime şi-şi croi loc în jos, pe Haymarket, înspre Trafalgar Square.

— Nu mai avem mult, zise Pongo, în timp ce intrau pe Whitehall18.

Se întrebă atunci dacă nu cumva vorbise prea

devreme. Mulţimea aici devenise aproape compactă – iar la intrarea pe Downing Street era *chiar* compactă. Ce să facă? Cadpig le spusese s-o anunţe când sosesc, dar larma era atât de mare, încât era de prisos să încerce să latre.

— Nu ne rămâne decât să ne punem gândurile împreună, îi zise Pongo lui Missis.

Ceru ajutorul celor cu care venise.

— Concentraţi-vă şi strigaţi în gând, cât puteţi de tare: „Cadpig, suntem aici în Whitehall.”

Metoda dădu rezultate imediate. Nu trecu mult şi apăru o patrulă de câini poliţişti19 care-şi tăia drum prin mulţime venind înspre Pongo.

15 Clădire din Londra care adăposteşte sediul central al Corporaţiei de Radio şi Televiziune Britanice, British Broadcasting Corporation (BBC).

16 Principală arteră comercială din Londra, renumită pentru magazinele sale specializate şi de lux.

17 Una dintre cele mai animate artere din Londra.

18 Stradă şt sector în Londra unde sunt concentrate principalele ministere şi instituţii de stat.

19 Cunoscut sub numele de ciobănesc german sau câine lup. Rasă de talie înaltă, cu aspect armonios. Puternic şi curajos, foarte inteligent şi activ. Considerat regele câinilorde pază şi utilitari.

Conducătorul patrulei dădu imediat ordine:

— Toţi câinii de aceeaşi rasă cu doamna Cadpig să se îndrepte spre Downing Street. Ceilalţi să o ia înspre Horse Guards’ Parade20.

Pongo se simţea răspunzător pentru câinii care i se alăturaseră pe drum.

— Vor fi bine îngrijiţi la Horse Guards’ Parade? întreabă el.

— N-au nevoie de îngrijiri, răspunse conducătorul patrulei. Astăzi niciun câine n-are nevoie de hrană, de apă, nici măcar de somn. Tot ce le trebuie e un loc unde să se aşeze. Pe Downing Street nu mai e niciun centimetru de

loc liber. Aşa că la drum, băieţi!

Jumătate din patrula de câini poliţişti deschise o potecă prin mulţime înspre Horse Guards' Parade.

Apoi, conducătorul patrulei începu să strige:

— Loc! Faceţi loc pentru dalmaţieni!

Crinii se dădură la o parte fără a se simţi jigniţi. Dimpotrivă, toţi dădeau din coadă bucuroşi şi se auziră strigăte de „Trăiască doamna Cadpig şi familia!".

— Sper că nu arăt îngâmfată, Pongo. Nu mi-am dat seama cât de celebră a ajuns fiica noastră, zise Missis.

Şi, astfel, armata de dalmaţieni pătrunse pe Downing Street.

20 Esplanadă în Whitehall, loc de paradă al gărzilor călare.

5. ŞEDINŢA DE GUVERN

Cadpig îi aştepta în pragul uşii la numărul 10. Fusese dintotdeauna micuţă şi slăbuţă şi nici acum, ca adult, nu era prea mare. Dar, în rest, era un exemplar aproape perfect al rasei sale, cu pete frumoase, ochi negri minunaţi şi trăsături încântătoare. Lui Pongo şi lui Missis le fusese puţin teamă ca fiica lor să nu se fi schimbat datorită poziţiei importante pe care o ocupa, dar temerile li se risipiră iute când văzură cu câtă căldură îi primi Cadpig pe toţi fraţii şi surorile ei, în special pe devotatul său Patch. Avu apoi câte un cuvânt cald de bun venit pentru toţi ceilalţi dalmaţieni. Pe mulţi îi strigă chiar pe nume, cu toate că trecuse mai bine de un an de când părăsise Hell Hall.

— Ce maniere elegante, o admiră Missis plină de

mândrie. Nu-i de mirare că a ajuns unde a ajuns.

În spatele lui Cadpig aştepta un şir lung de câini. Cadpig îi prezentă ca fiind „Cabinetul meu de miniştri”.

În mod normal, fiecare dintre aceşti membri ai cabinetului locuia cu câte un ministru şi acuma îi ţinea locul.

— Acesta este ministrul de Finanţe, le zise Cadpig, prezentându-le un labrador21 negru. Aştepta cu nerăbdare să te întâlnească, tată, căci a auzit că te pricepi la cifre.

— Domnul Dearly e priceput la cifre, nu eu, zise Pongo. Eu nu ştiu mai mult de doi şi cu doi. În general, îmi dă patru.

— Pe aici doi şi cu doi au cam dat trei, zise labradorul. Dar poate că lucrurile se vor îndrepta acum, după ce ministrul se va fi odihnit.

Cadpig îl prezentă apoi pe ministrul de Externe, un boxer22 rotofei şi jovial. Lui Missis îi amintea de cineva, dar nu putea spune de cine anume.

— Şi această scumpă prietenă este ministrul Transporturilor, zise Cadpig, zâmbind în direcţia unei căţeluşe caniş23 maro, elegant coafate. Ea a făcut ca semafoarele să meargă. Nu-i grozav?

— N-am făcut decât să mă gândesc la ele şi, spre uimirea mea, au început să funcţioneze, zise căţeluşa.

Fură prezentaţi apoi şi ceilalţi membri ai Cabinetului, ca şi câţiva dintre căţeii din Opoziţie.

— Acesta-i partidul care nu a câştigat ultimele alegeri, îi explică Cadpig lui Missis. Acum suntem toţi, bineînţeles, de aceeaşi parte a baricadei.

— Ar trebui să fiţi întotdeauna de aceeaşi parte a baricadei, zise Missis. Gândeşte-te cât timp s-ar câştiga.

— Da, dar am auzit că nici aşa n-ar fi bine, zise Cadpig, Vezi tu, se poate întâmpla ca toţi să fie de partea greşită a baricadei.

Se adresă apoi celor prezenţi şi le zise că i-ar plăcea să rămână câteva clipe singură cu familia ei înainte de şedinţa de guvern care urma să înceapă în curând.

— Mă puteţi aştepta afară în grădină? Ministrul Transportului va face oficiile de gazdă, nu-i aşa, Babs dragă?

Canişul cel maro acceptă cu bucurie şi împreună cu ceilalţi membri ai Cabinetului şi cu dalmaţienii sosiţi de la Hell Hall ieşiră afară. în urmă rămaseră doar Pongo şi Missis, care se străduiau să nu arate atât de importanţi pe cât se simţeau.

21Câine masiv, cu aspect rustic, de talie mijlocie spre mare. Inteligent şi muncitor.

22 Câine impozant, de talie mijlocie, atletic, cu o formă specifică a capului caracterizată prin maxilarul inferior mai proeminent. Temperamental, curajos şi deosebit de afectuos.

23 câine de agrement cu aspect elegant, de trei talii diferite, cu urechi lungi şi părul buclat sau cordat. Inteligent, vioi, şi jucăuş.

Pe măsură ce se golea holul, Missis tresări de spaimă. Pe podeaua de marmură alb cu negru, era întins un poliţist. Dormea bineînţeles, dar chiar şi aşa, lui Missis tot îi sări inima. întrebă ce căuta acolo.

— Întotdeauna există un poliţist înăuntru şi doi afară care stau de pază, îi zise Cadpig. Cei de afară au fost mutaţi de câinii poliţişti, dar pe cel de-aici le-am zis să-l lase unde e.

Nu sunt de părere că poliţiştii trebuie lăsaţi înăuntru, zise Missis. Şi, oricum, cel de-aici dă impresia de dezordine pe hol.

Cadpig îi promise că se va îngriji ca acesta să fie mutat, dacă găseau un loc unde să-l ducă.

— Casa e plină de oameni care dorm – de la secretare până la ultimul membru al personalului. Aş vrea să vi-l arăt acum pe primul-ministru.

Cadpig o porni înspre lift. Când ajunseră în dreptul lui, acesta-şi deschise galant uşile. Nici Pongo şi nici Missis nu mai merseseră cu liftul până atunci şi Pongo era sigur că Missis se va speria.

— N-am putea să urcăm pe scări? întrebă el repede.

— O! Nu vă faceţi griji în privinţa liftului, zise Cadpig. De obicei ştiu pe ce butoane să apăs, numai că astăzi o să-l fac să meargă prin puterea gândurilor.

— Vrei să spui metafizic, zise Missis. Cadpig se arătă foarte impresionată.

— Ce deştept din partea ta că ai înţeles asta!

— Mama ta a fost întotdeauna foarte metafizică, zise Pongo.

Liftul îi duse la etaj, îşi deschise uşile şi îi lăsă să coboare. Missis îi mulţumi politicos.

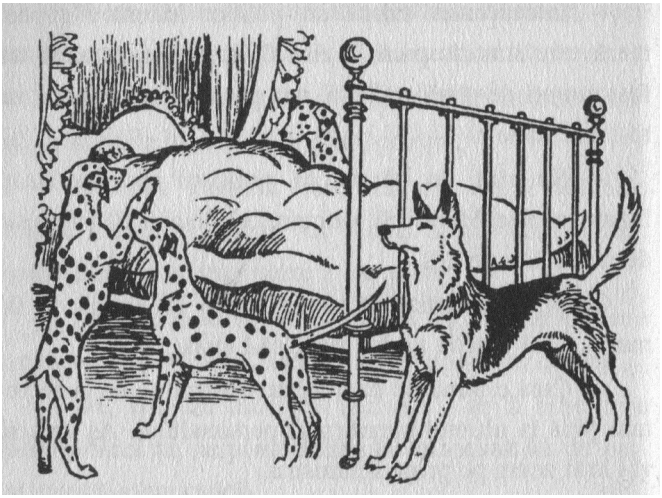

— Acesta este apartamentul unde locuim cu toţii, zise Cadpig. Dar astăzi nu-i nimeni acasă în afară de primul-ministru. Soţia lui e plecată. Are suflet bun, nu zic nu, dar cam strâmbă din nas dacă te sui în pat. Pe aici.

Intrară într-un dormitor. Un câine poliţist, lungit lângă pat, se ridică în picioare.

— Sergent, ţi-i prezint pe părinţii mei. Au venit să ne ajute, îi spuse Cadpig.

— Nu mă îndoiesc că vor reuşi, doamnă, zise sergentul. Nu există câine poliţist în toată Anglia care să nu fi auzit cum au fost salvaţi puii furaţi.

Cadpig privi îngrijorată înspre pat.

— Vreo schimbare, sergent?

— Niciuna, doamnă, cu excepţia faptului că mi se pare că zâmbeşte uşor.

— Ai dreptate, zise Cadpig. Asta măcar e bine! Înseamnă că se relaxează. Se întoarse către Pongo şi Missis. Cum vi se pare că arată?

— Foarte senin, răspunse Missis. Şi pare mai tânăr decât la televizor.

— Şi ce roşu e-n obraji, adăugă Pongo.

— Nu e prea roşu? întrebă Cadpig neliniştită.

— Nu. E o culoare sănătoasă.

— A slăbit mult, zise Cadpig. Din cauza grijilor. Bine măcar că acestei crize nu trebuie să-i facă faţă tot el.

— Îmi place mai mult decât mă aşteptam, zise Missis. Poate pentru că nu vorbeşte. La televizor vorbeşte prea mult.

— Aşa e, zise Pongo, apoi continuă către Cadpig. Ar trebui să apară la televizor cu tine în braţe, să zâmbească prietenos, dar să nu spună nimic. Nu i-ai putea sugera ceva de genul ăsta?

Cadpig clătină tristă din cap.

— Oricât ar fi de deştept, nu înţelege nimic din ce-i spun.

— Asta ni se întâmplă şi nouă la Scotland Yard, int er veni câinele poliţist. Noi, câinii, învăţăm extrem de repede, dar până acum niciunul din noi n-a reuşit să instruiască un poliţist.

Cadpig îl scutură uşor pe primul-ministru şi îi rugă şi pe părinţii ei să facă la fel. Pongo şi Missis îl scuturară însă plini de respect. Apoi Cadpig le zise că era ora şedinţe i de guvern şi trebuiau să coboare.

— Oricât mi-ar fi de greu, îl las singur, adăugă ea.

— Am eu grijă de el, doamnă, zise câinele poliţist, luând poziţie de drepţi.

În drum spre lift, Cadpig zise:

— Aş vrea să iei cuvântul la şedinţă, tată.

— Nu, nu, protestă Pongo. N-aş şti ce să spun.

— Nici eu nu ştiu, recunoscu Cadpig. Şi sunt nespus de îngrijorată. Nu trebuie să las însă să se vadă nimic. Nimeni nu mai trebuie să ştie în afară de voi doi. Am să vă spun când urcăm în lift.

Uşile liftului se deschiseră şi cei trei dalmaţieni urcară. Dar după ce coborî puţin, ascensorul se opri.

— Nu vă speriaţi, zise Cadpig. Eu l-am rugat să se oprească. Aici e singurul loc unde sunt sigură că nu mă aude nimeni. Sunt câini peste tot în casa asta astăzi. Of, Doamne!

Dintr-o dată Cadpig scoase un oftat prelung şi-şi plecă fruntea-n pământ, cu un aer neajutorat şi jalnic.

— Hai, nu mai fi prostuţă, draga mea. Spune-ne ce s-a întâmplat, o îndemnă Missis energică.

— E ceva ce noi nu ştim? întrebă la rândul lui Pongo.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic ce voi nu ştiţi, răspunse Cadpig. Dar tocmai asta-i problema. Nu s-a întâmplat nimic şi nu pot să-mi dau seama ce se va întâmpla. De dimineaţă, totul mi se părea grozav de interesant: alunecatul prin aer, faptul că puteam să-mi trimit gândurile pretutindeni şi să spun altor câini ce au de făcut. Dar acum regret că am făcut-o. Au venit cu miile la Londra şi nu ştiu ce am să fac cu toţi.

— Trimite-i înapoi acasă, zise Missis.

— Dacă fac asta, îşi vor pierde încrederea în mine. Şi n-or să mai vrea să mă vadă la televizor când lucrurile vor reveni la normal. Asta îi va dăuna şi primului-ministru, nu numai mie.

Pongo înţelese că de data asta fiica lui cea isteaţă muşcase mai mult decât putea mesteca – ceea ce se întâmplă rar la câini.

— Că sunt aici ori în altă parte e acelaşi lucru, atâta vr e me cât reuşeşti să eviţi panica. Trebuie să le dai de înţeles că situaţia este sub control, zise el hotărât.

— Cum să fie sub control când eu nu ştiu care este situaţia?

— Recunosc că eşti într-o poziţie delicată, zise Pongo.

Dar această şedinţă de guvern…

— Insist să stai în capul mesei, tată!

— Dar nu puteţi sta amândoi în capul mesei24? întrebă Missis.

— Bineînţeles că vor fi locuri pentru toată lumea, ma mă. A sta în capul mesei înseamnă să conducă discuţiile.

— Tu eşti cea care trebuie să conducă discuţiile, Cadpig, zise Pongo. Tu trebuie să-l reprezinţi pe primu l-ministru. Pe mine mă poţi eventual solicita să iau cuvântul.

— Şi ce-o să le spui, Pongo? întrebă Missis.

— A! exclamă acesta plin de tâlc.

— Nu cred că „A!” va fi de ajuns, fu de părere Missis. Vreau să spun că-mi vor veni ideile când va fi să vorbesc. Ca şi ţie de-altfel, Cadpig.

— Mă îndoiesc, zise Cadpig amărâtă. Mi-am pierdut încrederea în mine.

— Trebuie să ţi-o găseşti imediat, zise Missis, căreia îi displăcea ideea de a se afla suspendată între etaje într-un lift cu Cadpig, care-şi pierduse încrederea. Şi poţi să începi prin a face acest lift să meargă.

— Poate că n-am să mai reuşesc acum, zise Cadpig.

— Dacă tu nu poţi, eu pot, zise Pongo. Astăzi putem să deschidem orice uşă şi să facem orice lift să meargă.

24 joc de cuvinte intraductibil pornind de la înţelesul expresiei *to take the chair* (engl.) – a lua cuvântul (la o adunare); (fig.) a prezida.

Şi, spunând acestea, adresă un gând politicos, dar hotărât liftului, care se puse imediat în mişcare.

— O, tată, eşti minunat! strigă Cadpig. Cu toate că bănuiesc că as fi reuşit şi eu.

Liftul se opri brusc. Missis tresări speriată, dar liftul porni din nou.

— Eu am fost. M-am pus la încercare, zise Cadpig. îţi mulţumesc, tată. Simt că-mi recapăt din nou încrederea.

Liftul ajunse la parter şi uşile se deschiseră. Missis se

grăbi să iasă, dar apoi îşi aminti să le mulţumească. Consideră că era mai bine să fie de partea lor, cu toate că, din punctul ei de vedere, cea mai bună parte a uşilor era cea dinspre exterior.

Cadpig îi duse pe latura din spate a casei, într-o sală mare care, zise ea, era Sala Cabinetului de miniştri. Până astăzi, Missis crezuse că „un cabinet" este o piesă de mobilier în care erau încuiate obiectele la care puii nu aveau voie să ajungă. Acum însă află, că pe Downing Street, „cabinet" înseamnă un grup de câini care o vor ajuta pe Cadpig să guverneze Anglia, iar încăperea în care intrară era locul în care se întâlneau să discute. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze că nu vor fi scaune. În încăpere erau mai multe scaune decât putea ea să numere, toate aşezate în jurul unei mese extrem de lungi. Pe o latură a camerei se înălţau ferestre înalte care dădeau spre o terasă şi de aici câteva trepte coborau direct în grădină. Grupul de dalmaţieni stătea în grădină de vorbă cu miniştrii, membri ai Cabinetului. Cadpig îşi conduse părinţii pe terasă. De aici, Missis putea privi pe deasupra unui zid împrejmuitor drept pe esplanada Horse Guards' Parade, care era plină până la refuz de câini.

— Ce privelişte minunată! exclamă Pongo. Se pare că fiecare rasă e reprezentată aici.

— Cu excepţia celor din rasa corgi25, zise Cadpig. Aceştia sunt adunaţi în faţa Palatului Buckingham26.

Boxerul care-i amintea lui Missis de cineva, urcă ţopăind treptele terasei.

— Ai avea ceva împotrivă, Cadpig, dacă mi-aş lua pe unul dintre fraţii tăi ca secretar particular? E un flăcău şi jumătate.

— Ce idee grozavă! exclamă Cadpig. Fiecare membru al Cabinetului ar trebui să aibă câte un secretar partic u lar. Eu am să-l iau pe Patch. Hei, Patch, unde eşti?

Patch se grăbi să se apropie. Pe trepte însă se ciocni de ministrul Afacerilor Externe, care cobora alunecând prin aer şi căzu înapoi.

25 Câine de turmă şi agrement, mic, cu corp alungit şi cap lunguieţ. Inteligent, vioi şi încăpăţânat.

26 Celebru palat din centrul Londrei, una dintre reşedinţele monarhilor britanici.

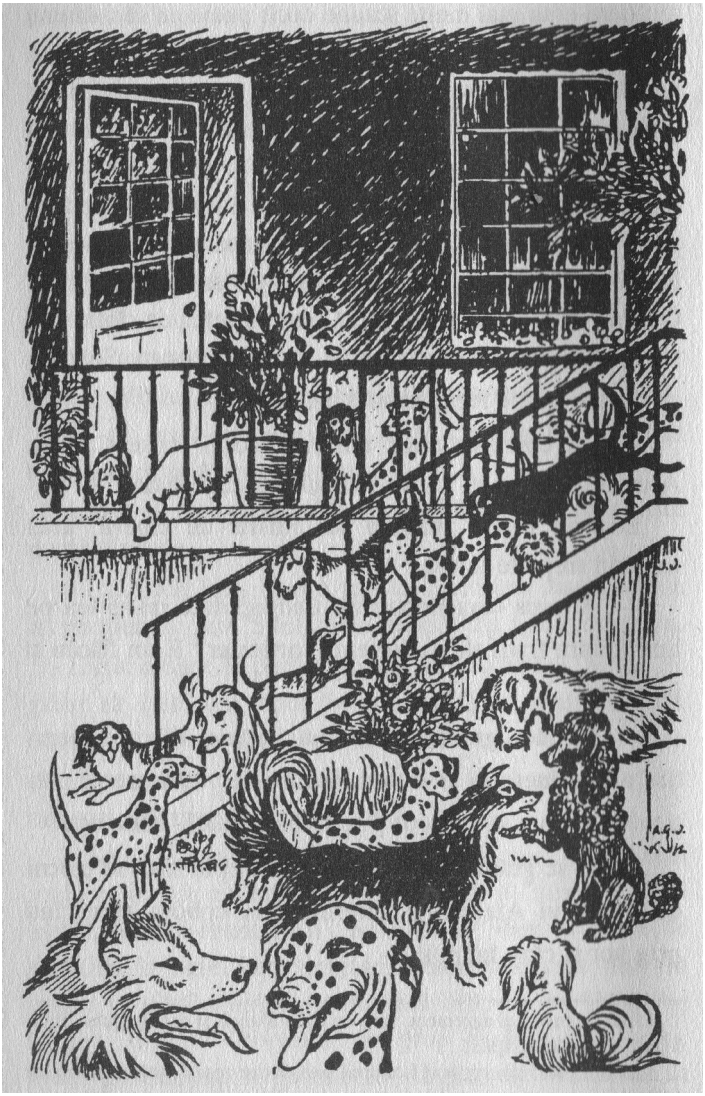

— Iartă-mă, băiete, zise boxerul, ajutându-l să se ridice. N-am încă siguranţă la mersul ăsta prin aer. Ministrul Transporturilor e de părere că cei care călătoresc prin aer sunt ca maşinile şi ca atare trebuie să

ţină stânga27, dar eu nu mă simt maşină. Sper că nu te-ai lovit. Nu? Atunci e bine! Şi-acuma să-l găsim pe noul nostru secretar!

— Pe Lucky l-a ales, cu siguranţă, zise Missis mândră, gândindu-se ce băiat deştept era Lucky. Nu se poate! Ia uitaţi-vă!

Boxerul se dusese lângă Roly Poly, care dădea fericit din coadă.

— Cadpig dragă, nu cred că ministrul tău de Externe a făcut o alegere înţeleaptă, zise Pongo.

Cadpig însă râse.

— O! George mereu o zbârceşte. Dar e un drăguţ, la fel ca Roly Poly. Or să se înţeleagă bine amândoi. E poate chiar mai bine să stea împreună decât să facă cine ştie ce boacăne separat.

— Acum îmi dau seama de cine-mi aminteşte ministrul de Externe! exclamă Missis. De Roly Poly, bineînţeles! Cu toate că n-ai zice că un boxer poate semăna cu un dalmaţian, nu-i aşa?

— Ochii sunt de vină. Ochii lor rotunzi şi cal/i, zise Cadpig. Cred că Lucky şi soţia sa i s-ar potrivi ministrului Transportului. O să aibă nevoie de mult ajutor. Trebuie să se îngrijească de o groază de lucruri, de la trafic până la moţul din vârful capului. Fii drăguţ, Patch, şi aranjează tu asta. Şi apoi întoarce-te la mine.

Cu un aer fericit şi eficient, Patch dădu fuga în grădină, unde vorbi cu Babs, căţeluşa caniş.

Aceasta-i transmise mulţumirile ei lui Cadpig.

— E tare frumuşică, zise Missis. Cu toate că moţul mi se pare cam exagerat.

— Obişnuieşte uneori să şi-l lege cu cele mai năstruşnice funde, zise Cadpig.

27Circulaţia în Anglia se desfăşoară pe partea stângă.

Dintr-o dată aerul răsună de bătăile puternice ale

unui orologiu.

— Ăsta-i Big Ben28! exclamă Pongo. Cât de aproape suntem de el!

Missis numără atent bătăile şi constată fericită că acestea se opriră la trei. Trei era un număr uşor, fără probleme.

— E ora şedinţei de guvern, latră Cadpig înspre cei din grădină.

Membrii Cabinetului, care până atunci stătuseră de vorbă cu dalmaţienii, se îndreptară spre terasă. Patch se întoarse lângă Cadpig, iar Lucky o urmă pe Babs, ministrul Transporturilor, împreună cu soţia lui Gay. Missis se aştepta să-i vadă venind şi pe Roly Poly cu George, ministrul de Externe, dar aceştia lipseau. Missis se uită după ei şi îi zări în dreptul unei uşi din zidul grădinii. Uşa se deschise (fără îndoială că fusese rugată) şi cei doi se strecurară afară.

— Am impresia că ministrul Afacerilor Externe va întârzia, îi spuse Missis lui Cadpig.

— N-avem timp să-l aşteptăm, zise Cadpig. Intrară cu toţii în Sala Cabinetului.

— Acum v-aş ruga pe fiecare să luaţi un loc – dar nu pe scaunul cu braţe. Acela e al primului-ministru pe care am să-l reprezint eu. Tată, te rog să te aşezi în dreapta mea, iar mama în stânga.

Missis zise însă că nu voia să se aşeze la masă, căci nu se pricepea la politică.

— Când se discută politică la televizor, eu închid ochii şi, nu stiu cum, reuşesc să nu mai aud nimic – în afară de momentele în care apari tu, Cadpig. Eu am să stau aici, la fereastră.

Adevărul era că Missis voia să se uite după Roly Poly. Oare ce punea la cale poznaşul ăsta? Missis nu era de acord cu Cadpig că Roly Poly şi ministrul de Externe erau mai feriţi de pericol împreună. Dimpotrivă, pericolul putea fi chiar de două ori mai mare.

— Cum vrei tu, mamă, zise Cadpig, suindu-se pe

scaunul primului-ministru. V-aş ruga acum să fiţi atenţi!

Fără doar şi poate, Cadpig îşi recăpătase pe deplin încrederea de sine. Missis fu mulţumită să observe asta şi mândră de modul impresionant în care fiica ei rezumă situaţia în care se aflau. Dar Missis avu impresia că toţi cei prezenţi ştiau deja care era situaţia şi ar fi dorit mai degrabă să afle cauza şi mai ales ce avea să urmeze. Cadpig însă nu avea ce răspunsuri să dea la aceste întrebări nerostite şi nu după mult timp îl rugă pe

Pongo să ia cuvântul, după ce mai întâi îl prezentă celorlalţi ca „vestitul meu tată”.

Missis îşi aminti atunci de alte cuvinte pe care le spusese Pongo mai de mult, în noaptea aceea geroasă când porniseră la drum să salveze puii. Cuvintele lui de atunci o ajutaseră şi Missis îşi dori ca Pongo să reuşească să găsească ceva asemănător şi acum.

Cu adevărat straniu era modul în care circulau gândurile astăzi, căci Pongo părea să i le fi citit.

— Doamnelor şi domnilor căţei, începu el. Demult, în noaptea când tocmai porneam, împreună cu soţia mea, într-o călătorie plină de neprevăzut, i-am spus atunci că acei câini care sunt prea cocoloşiţi îşi pierd adesea gustul pentru aventură şi îmbătrânesc înainte de vreme. Sunt convins că toţi cei prezenţi la această masă au parte de o viaţă plină. Nu spun că vreunul din voi e gras, însă spun că toţi suntem bine hrăniţi. Asta nu înseamnă însă că suntem îmbuibaţi şi moleşiţi. Sunt convins că fiecare dintre voi e gata să facă faţă la orice s-ar întâmpla. Greşesc?

Toţi răspunseră cu „Desigur!” sau „I-auzi29!” şi unii dintre ei bătură cu labele în masă. Pongo continuă:

— Problema este: pentru ce anume să fim pregătiţi? Dar eu vă întreb: dac-am şti, n-ar fi oare această situaţie mult mai banală? Nu e mai palpitant să nu ştim ce ne aşteaptă? Iar eu spun că e mai bine să trăim cu dăruire fiecare clipă care trece şi să binecuvântăm lucrurile bune pe care le avem. Gândiţi-vă la cât de multe am învăţat numai de azi-dimineaţă: să mergem prin aer, să deschidem

uşi, să vorbim prin gânduri. Şi niciunul dintre noi nu simte foamea, setea, frigul ori canicula. Şi cel mai important este că ne înţelegem unii cu alţii. Nu departe de aici, la Horse Guards' Parade, se află strânşi sute, poate chiar mii de câini, dar nu am auzit să se fi iscat vreo încăierare. Am dreptate?

Mulţi răspunseră „Ai!" şi Missis realiză că Pongo îşi trimitea gândurile mult dincolo de sala în care avea loc şedinţa. Vorbele lui ajungeau poate la toţi câinii din Anglia. Missis era tot mai convinsă de asta, căci de fiecare dată când se auzeau urale acestea ajungeau la ea ca o rafală puternică de vânt. Nu-şi dădea seama dacă auzea cu urechile sau cu mintea.

28Vestit orologiu din turnul Parlamentului britanic.

29Expresia englezească *Hear*! *Hear*! (I-auzi) este specifică animatelor dezbateri din Parlamentul britanic, folosită fiind pentru a exprima acordul sau dezacordul cu un vorbitor.

Ştia numai că acele urale erau adevărate şi se simţea din ce în ce mai mândră de Pongo. Acesta continuă să laude purtarea câinilor (ce idee deşteaptă, îşi zise Missis – şi ea se simţea atât de bine când se auzea lăudată de soţii Dearly).

— Domnul Dearly, încheie Pongo, are uneori obiceiul să-i citească cu voce tare doamnei Dearly şi eu şi cu Missis stăm şi ascultăm. Astfel am aflat despre un vestit prim-ministru care a locuit şi el în această casă şi care obişnuia să le spună oamenilor:, Aveţi răbdare şi o să vedem". Asta vă spun şi eu vouă, tuturor câinilor din Anglia. Nu vă neliniştiţi de ce-o să se întâmple; aveţi răbdare şi o să vedem.

Cuvintele lui Pongo stârniră un uriaş val de entuziasm. Missis îşi aduse atunci aminte că domnul Dearly considerase cuvintele „Aveţi răbdare şi o să vedem” foarte enervante şi zisese că la vremea respectivă mulţi nu le găsiseră deloc plăcute. Dar probabil că depindea de modul cum erau rostite. Pongo le rostise minunat şi lui Missis i se păruse că sunaseră splendid. Asemeni tuturor celorlalţi câini, de aici sau de departe, latră şi ea încântată şi izbi cu coada în podea.

Cadpig sări atunci în picioare pe scaun şi spuse:

— Către toţi cei care ne ascultă! Tatăl meu ne-a spus ce avem de făcut. Răbdare şi o să vedem!

RĂBDARE ŞI O SĂ VEDEM! RĂBDARE ŞI O SĂ VEDEM! Suflul de gânduri se umflă şi crescu tot mai mult. Missis tocmai se întreba dacă era sănătos ca gândurile să fie atât de zgomotoase când, spre marea ei uşurare, Pongo vorbi din nou:

— Dar haideţi să aşteptăm şi să vedem în linişte. Vuietul uralelor se potoli.

La rândul lui, Pongo răsuflă uşurat. Era mulţumit să-şi poată auzi din nou propriile gânduri. Era însă şi tulburat. Cât de ascultători erau toţi! Şi toţi ascultau de el! Ce răspundere grea! Şi totuşi, nu greşise spunându-le să aibă răbdare şi să aştepte. Ce altceva puteau face?

În momentul acela, uşa de sticlă care dădea spre terasă se dădu în lături şi înăuntru intrară Roly Poly şi George, uzi până la piele. Se scuturară violent împroşcându-i cu apă pe toţi cei prezenţi. Se auziră proteste vehemente din partea lui Babs, căţeluşa caniş.

Cadpig se adresă sever boxerului.

— Ajunge, George! Ar fi trebuit să te scuturi afară, înainte de a intra. Ai lipsit de la şedinţa de guvern. Unde ai fost?

— I-am arătat lui Roly Poly lacul din St. James’s Park şi întâmplarea a făcut ca el să spună că ştie să înoate, iar eu să zic că nu ştiu. Mi-a zis că toţi câinii pot să înveţe dacă încearcă şi că el mă poate ajuta. Ceea ce a şi făcut, iar acuma pot să înot ca o raţă.

— Ar trebui să vă uscaţi, zise Missis.

Aici ar fi fost nevoie de ajutorul unui om. în lipsă însă, se puteau freca de covor. Imediat, Missis îi puse pe cei doi să se rostogolească şi să se frece viguros de covor. în timp ce ei se uscau, covorul se umplea tot mai mult de apă.

— Aceasta nu-i o purtare cum se cuvine la o şedinţă de guvern, zise Cadpig. Primul-ministru nu dă nimănui voie să se rostogolească pe covor. George, du-te în biroul tău şi vezi dacă a sosit vreo veste.

Se întoarse către Pongo.

— Este sarcina ministrului de Externe să tină legătura cu alte ţări.

— Aţi reuşit să luaţi legătura cu America? întrebă Pongo.

— Nu încă. Dar am reuşit să contactăm nişte câini

din Irlanda care au vorbit cu America. Nu există îndoială. Somnul acesta misterios a cuprins întreg pământul. Am vorbit cu multe ţări din Europa. George, nu te mai rostogoli!

— Gata, m-am potolit, Cadpig, zise boxerul. Haide, Roly Poly băiete. Să mergem să stăm la taifas cu continentul!

Tocmai când George şi Roly Poly se îndreptau săltând înspre uşă, aceasta fu dată de perete de un câine poliţist.

— Pongo! Missis! strigă acesta dramatic. Sunteţi ceruţi de urgenţă. Vă cheamă un ciobănesc de undeva de la ţară. Zice că are veşti-bombă.

6. VEŞTI DE LA ŢARĂ

— Veniţi după mine! le strigă Cadpig, tâşnind pe uşă. Merseră glonţ spre lift. Acesta-şi deschise imediat uşile şi urcă atât de repede, încât Missis nu mai avu timp să-i fie frică.

Ajunşi la ultimul etaj, Cadpig îi duse într-o cameră unde fereastra era larg deschisă. Doi fox terrieri30 stăteau cu labele din faţă sprijinite de pervaz şi ascultau încordaţi.

Cadpig veni lângă ei şi latră înspre mulţimea adunată pe Downing Street.

— Faceţi linişte, vă rog! Sosesc veşti importante. Imediat se făcu linişte. Unul dintre cei doi fox terrieri se întoarse către Cadpig:

— E un ciobănesc foarte important, doamnă. E general.

— Spuneţi-i că Pongo şi Missis sunt aici, zise Cadpig. Cei doi fox terrieri lătrară cu glas ascuţit, apoi ascultară din nou încordaţi. După câteva minute, unul dintre ei exclamă:

— Iată! El e!

Cadpig le făcu semn lui Pongo şi Missis să se apropie. Cei doi dalmaţieni se urcară cu labele din faţă pe pervaz şi se aplecară cât putură de mult în afară. De îndată auziră lătratul hârâit al generalului. îi răspunseră.

— Pongo şi Missis? întrebă acesta. Da. Vă recunosc vocile. Uimitoare invenţie, chestia asta. Am luat legătura cu Londra imediat. Pregătiţi-vă pentru un şoc. S-au trezit pisicile.

— Toate pisicile? întrebă Pongo.

Erau milioane de pisici în Anglia. Şi multe din ele neprietenoase cu câinii. Pongo se temu de ciocniri.

— Nu, nu toate pisicile. Numai doamna Willow şi pisica voastră persană. Amândouă sunt aici cu mine. Şi s-a mai trezit cineva. Tânărul Tommy.

— Tommy?! exclamă Pongo uluit. Asta înseamnă că starea de urgenţă a trecut. Se vor trezi toţi oamenii.

— Nu, nu se vor trezi, zise generalul. Toţi cei de la fermă încă dorm şi cei de la Hell Hall la fel. Tocmai m-am întors de-acolo, unde m-am căznit împreună cu Prince să-i trezim. I-am scuturat destul de serios – totul pentru o cauză bună, se-nţelege, dar nici nu s-au clintit. La fel am păţit şi cu soţul pisicii persane. Sărmana, s-a amărât din cauza asta, dar a înţeles când i-am explicat de ce.

— Explicaţi-mi şi mie, vă rog, zise Pongo.

— Am înţeles aşa, brusc, dintr-o dată. Ca să fiu sincer, doamna Willow a fost prima care a înţeles, dar nici eu nu eram departe. îţi aminteşti că atunci când voi v-aţi instalat la Hell Hall le-am acordat doamnei Willow şi pisicii persane titlul de câini onorifici? Tot atunci Tommy, cu care încă mai vorbeam acea limbă jumătate umană-jumătate canină, ne-a rugat să i-l acordăm şi lui. Aşa se face că şi el, şi doamna Willow, şi pisica persană sunt, de fapt, pe jumătate câini.

— Aş vrea să schimb o vorbă cu pisica cea albă, zise Missis, care tânjea după noutăţi de la Hell Hall.

— Nu se poate, zise ciobănescul. Pentru că nu sunt

decât pe jumătate câini, ei nu pot face tot ce putem face noi. Nu pot vorbi prin gânduri şi nu pot merge prin aer. Dar sunt treji şi mă bucur să vă spun că niciunul nu simte nevoia de mâncare sau apă. E foarte bine că ni s-au alăturat, mai ales că mă pot înţelege din nou cu Tommy. E plin de idei bune, băiatul ăsta, şi pisicile la fel. Trebuie neapărat să venim şi noi la Londra.

— Dar cum să veniţi dacă Tommy şi pisicile nu se pot deplasa prin aer? întrebă Pongo. Pe pisici le puteţi duce în spate, dar pe Tommy nu.

30Rasă veche, cunoscută şi utilizată în Anglia încă din Evul Mediu la vânătoarea vulpilor. Talie mică, blană aspră, albă cu pete maro sau negre. Pasionat vânător de animale mici, tenace, rezistent, curajos.

— Am deja un plan. Tommy o să conducă tractoruL Nu l-a condus, la propriu vorbind, niciodată, dar a mai mers cu tatăl lui pe tractor şi acesta i-a dat voie să ţină mâna pe volan şi ştie cum să pornească motorul. Până acum ne-am antrenat şi am constatat că dacă toţi, şi terrierul Jack Russell, şi eu, şi pisicile, ne suim lângă Tommy şi cu toţii ne concentrăm puternic şi ne gândim că tractorul avansează, ei bine, acesta chiar o face.

— Cât de repede? întrebă Pongo.

— Foarte, foarte încet, trebuie să recunosc. De fapt ne-ar trebui aproape o săptămână ca să ajungem la Londra. Doamna Willow însă a mai venit cu o idee. Are o minte remarcabilă fiinţa asta – ţinând cont că e doar o pisică. N-am să-ţi dau detalii acum, o să vezi singur în curând. Dar îţi spun că tractorul ăsta nu s-a mişcat niciodată atât de repede. O să pornim imediat.

— Atunci, noroc, le ură Pongo, întrebându-se care putea fi oare ideea pisicii tărcate. O să v-aşteptăm pe Downing Street.

— Pisica persană insistă să treacă mai întâi pe la fosta voastră casă de pe Regent Street. Şi vrea să ne aşteptaţi acolo.

— Dar de ce, domnule general? întrebă Pongo.

— Nu pot să-ţi spun acum, dar ea zice că trebuie. Pe fundal se auzi lătratul ascuţit al terrierului Jack Russell zicând:

— Să plecăm, generale! Haideţi să trecem la acţiune.

— Nu te-a întrebat nimeni pe tine, îl repezi generalul aprig. Dar căţelandrul ăsta obraznic are dreptate, Pongo. Ne întâlnim la casa de pe Regent Street în câteva ore. Sfârşit de transmisie.

Lătratul încetă. Cadpig, care ascultase discuţia, zise:

— Mai bine să-i faceţi pe plac bătrânului domn, care ne e atât de drag. în drum aţi putea să vă opriţi şi la Grădina Zoologică31.

— Am uitat complet de Grădina Zoologică. E vreo problemă?

— Ultimul raport primit de acolo spune că e linişte. Toate animalele dorm, cu excepţia câinilor. Locuiesc mulţi câini la Grădina Zoologică. Patrulează cu regularitate. Mă întreb dacă şi acolo or exista fiinţe *jumătate*-câini? Lupii, de pildă.

— Sper să nu fie, zise Missis.

Văzuse lupi la televizor şi nu-i plăcuseră.

— Până la urmă de ce n-ar ajunge generalul în numai câteva ore la Londra? zise Cadpig. Orice e posibil astăzi. Ai putea pleca chiar acum înspre Grădina Zoologică, tată. Ai nevoie de mama? Or să vină să mă vadă nişte doamne din provincie şi mă gândeam că mama m-ar putea ajuta.

— Generalul a cerut să fiu şi eu acolo la sosirea lor, zise Missis, care-şi dorea foarte mult să vadă fosta lor casă. Mai era însă şi un alt motiv pentru care Missis ţinea să meargă spre Regent’s Park, un motiv care o neliniştea. Missis credea că ştie de ce ceruse pisica persană să se întâlnească cu ei la fosta lor casă. Dar nu voia să-i spună nimic lui Pongo până ce nu vorbea mai întâi cu pisica.

Cadpig le zise atunci că se descurcă singură şi că poate unii dintre fraţii şi surorile ei doreau să revadă casa în care se născuseră.

— Să mergem jos şi să-i luăm. Dar, dacă nu vă deranjează, am să-l ţin pe Patch cu mine.

— Patch mai bine ar sta cu tine decât să vadă orice casă din lume, zise Pongo.

Se înapoiară în sala de şedinţă unde Babs, căţeluşa Caniş, fu de acord să le dea drumul lui Lucky şi soţiei lui. Gay îşi dorea să vadă locul unde se născuse soţul ei. în cele din urmă, Pongo şi Missis plecară însoţiţi de întreaga lor familie, mai puţin Cadpig, Patch şi Roly Poly. Cadpig lătrase înspre biroul ministrului Afacerilor Externe, dar câinele poliţist care stătea de pază acolo îi răspunse că ministrul plecase cu Roly Poly să-i arate Londra.

— N-o să se întâmple nimic, mamă, o asigură Cadpig. George cunoaşte destul de bine oraşul.

Missis însă nu era deloc convinsă că asta făcea lucrurile mai puţin periculoase.

Escortaţi de câini poliţişti, dalmaţienii îşi croiră loc prin mulţimea compactă până ce drumul se eliberă şi putură călători uşor până la Grădina Zoologică.

Lui Missis nu-i plăcea Grădina Zoologică, dar când văzu că toate animalele sălbatice erau nu numai

31Situată în Regent Park, Grădina Zoologică constituie una dintre principalele atracţii ale Londrei, cunoscută fiind pentru condiţiile pe care le asigură şi pentru implicarea activă în lupta pentru protecţia speciilor pe cale de dispariţie.

adormite, ci şi închise în spatele gratiilor, se linişti. Câinii de la Grădina Zoologică le făcură o primire frumoasă şi-şi exprimară regretul că fiica lor Cadpig nu putuse să-i însoţească.

— Speram să o putem vedea în carne şi oase, zise unul dintre ei. Ce păcat că nu poate să apară la televizor aşa cum o face în vremuri normale.

Pongo se întrebă şi el de ce Cadpig nu putea apărea la televizor. în această zi, când cei de rasă canină aveau asemenea puteri extraordinare, oare de ce nu puteau face

ca televizorul să funcţioneze? Televizorul era oare un obiect care nu răspundea la metafizic? Lui Pongo, de-altfel, televizorul i se păruse întotdeauna puţin metafizic, chiar şi în vremuri normale. Trebuia neapărat să vorbească cu Cadpig despre asta.

Dalmaţienii erau obişnuiţi să vadă animale la televizor, dar vederea acum, pe viu, a atâtor animale sălbatice adormite, îi impresiona adânc. Elefanţi, lei, tigri, girafe, maimuţe, urşi polari, foci şi multe, multe alte animale stăteau complet nemişcate, cufundate în cel mai adânc somn. Atâta doar că se vedea cum respiră adânc, regulat. Missis n-ar fi trebuit să se teamă de lupi; aceştia dormeau la fel de adânc ca toţi ceilalţi. Se prea poate să fi fost ei pe jumătate câini, dar nu erau pe jumătate câini onorifici şi asta făcea toată diferenţa.

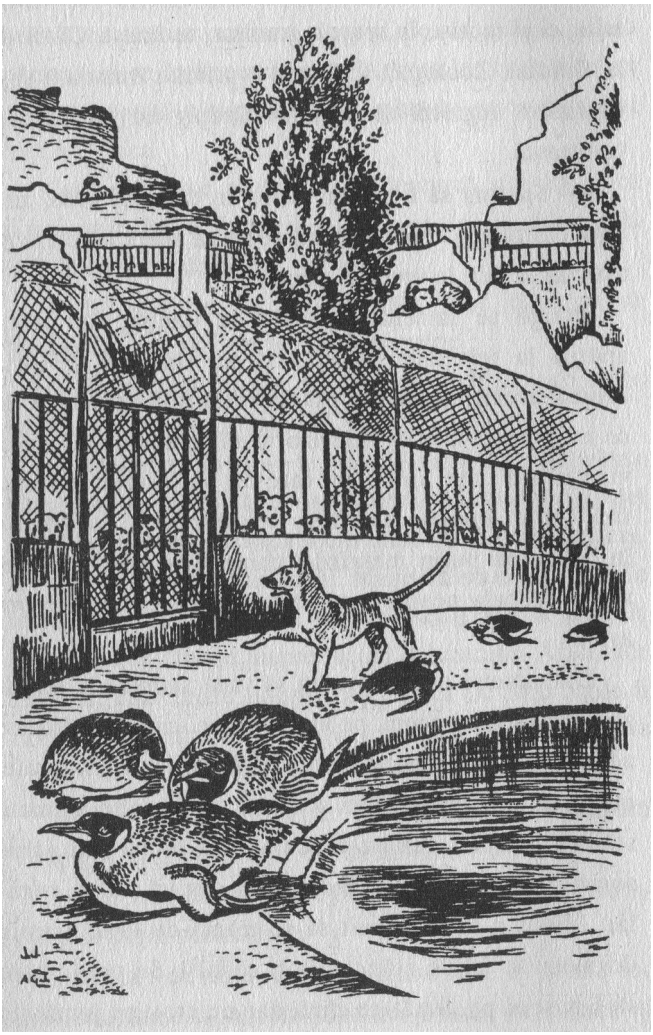

Păsările se legănau adormite în voliere, dar impresia cea mai stranie o dădeau peştii adormiţi în acvarii. Păreau peşti pictaţi pe fundalul zugrăvit al unei ape.

Mult înainte ca să apuce să vadă tot ce era de văzut, Missis consideră că era timpul să plece. Temerile numai de ea ştiute nu-i dădeau pace şi o împiedicau să se relaxeze. Voia să ajungă la căsuţa de lângă Regent Park înainte de sosirea generalului, ca să aibă prilejul să împărtăşească imediat pisicii persane bănuielile ei.

Astfel că nu după mult timp se despărţiră de gazdele

lor atât de amabile, care începeau deja să aibă mult de lucru cu câinii porniţi la plimbare şi care se opreau să viziteze Grădina Zoologică. Tot mai mulţi dintre aceştia se vedeau intrând prin porţile turnante care funcţionau astăzi fără a fi împinse. După ce ieşiră, Pongo şi Missis o luară în jos pe aleea care înconjoară parcul32, urmaţi de întreaga lor familie.

Nu apucaseră să ajungă prea departe când auziră câini lătrând în acel mod specific, care Pongo ştia că înseamnă urale. Ce se întâmpla oare? Uralele veneau de undeva din spate şi pentru moment Pongo se opri şi privi în urmă să vadă ce se întâmpla. Văzu atunci una din cele mai uluitoare privelişti care-i fusese dat vreodată să le vadă. Traversând podul peste Regent's Canal, venea tractorul, înaintând cu o viteză uluitoare.

La volan stătea Tommy şi lângă el erau generalul, terrierul Jack Russell, pisica cea albă şi doamna Willow. Cu toţii aveau privirile aţintite înainte şi niciunul nu observă micul grup de dalmaţieni de pe drum. Când tractorul alunecă prin faţa lor, observară că acesta era împins de la spate de un grup de dalmaţieni dintre cei pe care-i lăsaseră la Hell Hall. Aceştia alunecau prin aer asemeni tractorului ale cărui roţi nu atingeau pământul.

— A devenit un tractor pe pernă de aer, zise Missis. Cu adevărat metafizic.

— Trebuie să mergem după el, zise Pongo. Cu toată viteza înainte!

Îl ajunseră din urmă tocmai când acesta oprea în faţa casei care fusese cândva a soţilor Dearly. Generalul, micuţul terrier şi pisicile coborâră, dar Tommy rămase la volan şi părea că vorbeşte cu tractorul.

— Îi mulţumeşte, îi explică generalul lui Pongo. Adevărul este că a mers impecabil. S-a comportat de parcă ar fi fost om.

— Poate vreţi să spuneţi câine, îl corectă Pongo. Oricum, aţi ajuns uimitor de repede.

— Prince mi-a dat vreo câţiva dalmaţieni pricepuţi la

mersul prin aer, zise generalul. Şi noi cei din faţă am ajutat gândindu-ne înainte, ceea ce nu e chiar simplu.

Tommy coborî şi el de pe tractor şi fu întâmpinat cu bucurie de Pongo şi Missis, care încercau în acelaşi timp să priceapă ce vorbeşte. De obicei îl înţelegeau, aşa cum îi înţelegeau pe majoritatea oamenilor, dar acum băieţelul vorbea jumătate limba câinilor şi jumătate cea a oamenilor, aşa cum o făcuse când era mai mic, iar cei doi dalmaţieni nu erau prea familiarizaţi cu această combinaţie.

— Cere exerciţiu, spuse ciobănescul. Eu pricep aproape tot ce spune, iar el înţelege cam jumătate din ce spun eu, ceea ce e mai mult decât am obţinut vreodată de la un alt om.

Dalmaţienii care sosiseră cu tractorul se alăturaseră celor născuţi în casa de lângă Regent’s Park.

Lucky arăta acum înspre geamul bucătăriei.

— Intrăm, tată? întrebă el. Probabil că uşile ni se vor deschide dacă le rugăm.

— Oamenii care locuiesc acum aici s-ar putea să nu vrea ca noi să intrăm, zise Missis.

— Dar vor fi toţi adormiţi, zise Lucky, care dorea să-i arate soţiei sale dulapul pentru perii şi măturile în care se născuse.

Lucky urcă în goană treptele de la intrare, rugă în gând uşa să se deschidă şi apoi o împinse. Uşa însă nu se

clinti.

— Asta-i pentru că nu ai voie să intri, îi zise Missis. Eu oricum nu vreau să vizitez casa, acum că nu mai este a noastră.

Soţia lui Lucky, care privea în jos prin grilajul gardului, spuse:

— De aici pot vedea destul de bine bucătăria, Lucky dragă, şi-mi voi putea imagina dulapul dacă mi-l descrii.

32Outer Circle, alee largă care înconjoară Regent’s Park pe toate laturile.

Lucky însă nu dormise în acel dulap decât vreo două săptămâni din viaţa sa şi nu şi-l mai amintea foarte bine. De aceea Pongo îi veni în ajutor şi descrise întreaga casă. Toţi cei prezenţi îl ascultară captivaţi – cu excepţia lui Missis. Aceasta se retrase mai într-o parte cu cele două pisici şi le întrebă de ce insistaseră să vină într-atât să revadă casa.

— N-am nimic împotrivă s-o revăd, răspunse pisica persană albă. De altfel mi-este chiar dragă, căci e prima casă în care am locuit, unde am fost tratată cum se cuvine. Casa pe care vreau însă s-o revăd neapărat este puţin mai în jos pe alee. Este casa în care am suferit atâţia ani din pricina Cruellei de Vil. Simt în oase că aceasta s-a întors în Anglia!

— Eram sigură! exclamă Missis. Şi bănuiam că la ea te gândeşti. Şi eu la fel. Sunt sigură că ea este cauza acestui somn misterios.

— Atunci trebuie oprită, zise pisica tărcată. Nu-mi place lumea fără oameni.

— Trebuie să intrăm la ea în casă şi s-o speriem, ca să zic aşa, zise pisica cea albă.

Dar cuvintele ei însemnau mult mai mult.

Missis considerase întotdeauna că este greşit ca un dine sau o pisică să facă rău unui om, dar era pe deplin de acord să o sperie pe Cruella, aşa încât zise imediat:

— Trebuie să-l convingem pe Pongo.

Abia ce rostise aceste cuvinte că rămase privind

uimită.

Înspre ei venea alunecând prin aer cu o viteză uluitoare un dulău terrier Staffordshire33. în dreptul lor frână brusc, dar chiar şi asa tot reuşi să dărâme câţiva dalmaţieni.

— Mii de scuze, băieţi, zise el. Sper că nu e nimeni rănit (din fericire nu era nimeni). Ia te uită! Vechii mei prieteni, Pongo şi Missis. Sper că mă mai ţineţi minte.

— Ca şi cum te-am putea uita vreodată! exclamă Pongo. Tu şi cu miraculoasa ta camionetă ne-ai salvat vieţile mai demult.

— Oamenii tăi dorm şi ei? întrebă Missis.

— Tun, răspunse dulăul. Imposibil de trezit. I-am zguduit destul de tare până ce mi-am dat seama că sărmanii n-au nicio vină. Nu i-am rănit – sper.

— Şi eu, adăugă Pongo ştiind cât de vijelios putea fi dulăul.

Locuia cu doi bărbaţi care se ocupau cu mutatul de mobilă şi care-l alintau cu porecle de felul Ghiulea Canină, sau Bombă Autopropulsată, dar care, dincolo de asta, îl iubeau enorm.

— Tocmai mi-am vizitat un prieten la Grădina Zoologică şi am aflat că sunteţi pe aici. Poate voi puteţi să-mi spuneţi ce se întâmplă cu ziua de azi. Credeţi că are vreo legătură cu vechiul vostru duşman, cel care vă furase atunci puii?

— Eu aşa cred, zise pisica cea albă. Şi mai cred că trebuie atacată.

Dulăul o privi surprins.

— Credeam că pisicile dorm astăzi.

— Ambele aceste doamne sunt câini onorifici, îi explică Pongo. Şi bune prietene de-ale noastre.

— Şi de-ale mele atunci, zise dulăul, renunţând la ideea de a fugări pisicile şi de a le goni sus într-un copac.

Făcea asta numai în glumă, desigur, dar pisicile nu-i gustau niciodată glumele, n-aveau niciun simţ al umorului.

Pisica aceasta albă însă spunea lucruri interesante, aşa încât dulăul îi răspunse:

— Dacă vreţi s-o atacaţi pe hoaţa de pui, contaţi pe mine. De mult i-am spus lui Pongo că trebuie să-i venim de petrecanie.

— Nu, nu! protestă Pongo. Ciudăţeniile de astăzi n-au nimic de-a face cu Cruella. Haideţi s-o lăsăm în pace.

Pongo observă însă că toţi erau împotrivă.

— Femeia asta e o pacoste, Pongo, zise generalul, Adu-ţi aminte că eu am cunoscut-o de pe vremea când era încă stăpâna conacului Hell Hall. Trebuie măcar s-o verificăm, dacă nu altceva. Şi, în plus, i-am promis lui Tommy că i-o arăt.

Tommy se urcase deja pe tractor şi era gata de plecare. Generalul, pisicile şi terierul Jack Russell i se

33Câine de talie mijlocie, puternic, compact, robust, cu musculatura foarte dezvoltată. Folosit odinioară în luptele cu câini, a devenit în prezent un foarte bun câine de pază şi protecţie.

alăturară. Lucky se întoarse spre tatăl lui şi îi spuse încet:

— Cred că va trebui să-i laşi să facă ce vor, tată. Dar am să te ajut să păstrezi ordinea, iar dalmaţienii te vor asculta numai pe tine.

Dar generalul? se întrebă Pongo. Şi dulăul Staffordshire? Ambii erau câini redutabili. Iar pisicile, la rândul lor, zgâriau periculos. Terrierul Jack Russell se apucă să latre fioros:

— Înainte, s-o omorâm pe Cruella de Vil!

— Cei care împingeţi tractorul, la posturile voastre! ordonă generalul.

Pongo zise că el şi cu Missis vor merge în faţa tractorului. Familia lor şi dulăul Staffordshire se alăturară celor care împingeau tractorul. Acesta prinse a înainta cu o viteză uluitoare.

— Mai repede! Mai repede! latră terrierul Jack Russell.

— Lasă scandalul, băiete, îl repezi generalul. Ştii că în Londra există o limită de viteză. Ai face mai bine să n-o depăşeşti.

— Dar cum? întrebă Tommy.

— Gândeşte-te la lege, îi sugeră ciobănescul. Tractorul încetini puţin, dar chiar şi aşa, lui Pongo şi lui Missis le era teamă să nu dea peste ei. De aceea răsuflară uşuraţi când ajunseră la casa Cruellei. Cât de bine şi-o aminteau, aşa cum îşi aminteau şi noaptea aceea de Ajun, când ningea, iar pisica cea albă îi invitase înăuntru să distrugă blănurile Cruellei!

— Poate nu mai locuieşte aici, zise Pongo.

Pisica cea albă sărise de pe tractor şi coborâse treptele care duceau în curtea de la demisol.

— Locuieşte aici, bine mersi, îi strigă ea lui Pongo, privind prin fereastră în bucătărie. Văd uriaşa râşniţă de piper pe care obişnuia s-o folosească la masă.

Pongo speră atunci ca uşile să nu se deschidă. îşi zise că n-or să reuşească să intre dacă nu era neapărată nevoie s-o facă.

Se pare însă că era nevoie, căci uşa de la bucătărie se deschise uşor, ca pentru a-i invita înăuntru. N-avură încotro deci şi intrară cu toţii.

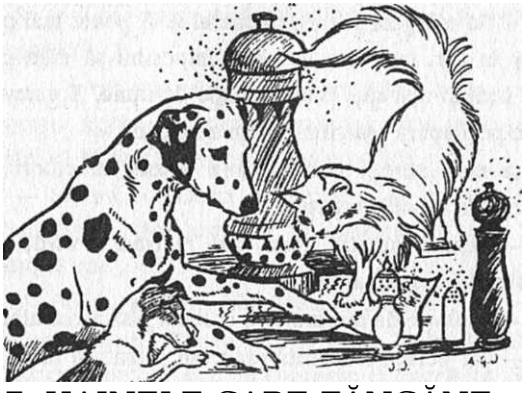

7. HAINELE CARE ZĂNGĂNE

Pisica îşi roti privirea prin bucătărie.

— Murdară, ca întotdeauna, pufni ea. Câţiva câini strănutară.

— Ăsta-i piperul din aer, zise pisica. Foloseşte probabil încă mai mult decât folosea pe vremea când locuiam cu ea.

Pongo găsi o reţetă pe masă. Avea ca titlu „Plăcinta mea preferată”.

— Ia ascultaţi aici, zise el citind cu glas tare. Presăraţi un strat gros de piper într-o tavă de plăcintă. Puneţi pe deasupra uti strat foarte subţire de carne, apoi întindeţi un strat gros de piper alb, unul de hrean amestecat cu muştar Deasupra presăraţi un strat de piper roşu. Serviţi foarte fierbinte.

— Nici n-ai avea cum s-o serveşti altfel decât fierbinte, chiar de-ar fi s-o congelezi, zise Missis.

Majoritatea celor prezenţi strănutau acum fără încetare.

— Să mergem sus, zise generalul. E poate mai puţin piper în aer, cu toate că nu e imposibil să dăm peste ceva încă şi mai rău. Stai aproape de mine, Tommy. Tu nu te poţi apăra aşa cum putem noi, câinii.

La etaj, pereţii holului erau vopsiţi în culori stridente şi în modele ascuţite.

— Pereţii aceştia erau din marmură verde, zise Missis aducându-şi aminte.

— Imitaţie de marmură, o corectă pisica cea albă.

— Iar pereţii salonului erau din marmură roşie, zise Pongo. Ne duceau cu gândul la carnea crudă.

Missis aruncă o privire scurtă prin uşa deschisă a salonului.

— Pereţii de aici sunt asemeni celor din hol, dar parcă şi mai urâţi.

Nu numai că pereţii erau acoperiţi cu modele ascuţite în culori ţipătoare, dar aveau zugrăvite de asemenea chipuri ascuţite cu expresii respingătoare.

În lumina slabă care pătrundea prin perdelele trase,

câteva din chipurile acelea pictate arătau înfricoşător de vii. Missis se retrase grăbită.

La rândul lui, Pongo aruncă o privire în sufragerie şi o avertiză pe Missis să nu se uite.

— Toate feţele de aici au nasuri foarte lungi. Trebuie că stat portrete ale Cruellei.

— Presupun că e şi ea totuşi aici? se întrebă generalul. Casa pare pustie.

— E probabil sus, zise pisica albă, care tocmai îşi ascuţise ghearele pe un preş mov. Să mergem să vedem.

Se întoarse către dulăul Staffordshire şi îl rugă să o însoţească.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse acesta privind la preşul zgâriat. Aş zice că amândoi avem aceeaşi idee, numai că tu preferi ghearele, iar eu colţii.

— Să nu o atacaţi pe Cruella, le ordonă Pongo dalmaţienilor. Nu are niciun amestec în cele ce se întâmplă azi.

— Pongo, greşeşti, zise Missis însufleţită.

Greşea oare? Pongo începu să se îndoiască. îl neliniştea casa asta tăcută, cu chipurile ei zugrăvite. Simţea ceva ca o ameninţare. Şi dacă se dovedea că Cruella aruncase un farmec asupra lumii întregi şi nimeni nu se va mai trezi până ce… până ce nu se făcea ceva cu ea? Era însă prea târziu. Pongo nu-i mai putea opri pe dulăul Staffordshire şi pe pisica albă care urcau într-un suflet scările. Se grăbi să-i ajungă din urmă şi toţi ceilalţi dalmaţieni îl urmară.

Pisica cea albă se opri în faţa unei uşi închise şi zise:

— Aici era dormitorul soţilor de Vil.

Uşa se deschise încet. Dincolo de ea era un întuneric ca smoala. Un zgomot ciudat, ca un hârâit, se revărsă dinăuntru. întunericul şi hulitul erau atât de înfricoşătoare, încât pisica şi dulăul se traseră înapoi, cu toate că ambii erau firi curajoase.

— De obicei văd în întuneric, zise pisica cea albă. Dar nu într-un întuneric de felul ăsta. E mai negru ca noaptea.

Pongo îşi adună curajul lui de conducător şi zise că intră el primul.

— Vin cu tine, zise generalul.

— Nu, domnule general, îl opri Pongo. Trebuie să staţi aici lângă Tommy.

Atunci Missis făcu un pas înainte şi i se alătură lui Pongo. Era îngheţată de frică, dar şi hotărâtă să dea dovadă de curaj, ceea ce e cea mai frumoasă formă de curaj din câte există.

Dulăul zise că merge şi el.

— Atunci treci de partea cealaltă a lui Missis, îi zise Pongo, care ştia că ar fi fost inutil să încerce s-o împiedice pe Missis să vină cu el. Ceilalţi aşteptaţi pe loc până ce vă spun eu să veniţi. Nu, Lucky, stai aici lângă soţia ta. Ia te uite! Pe cine avem noi aici?

Micuţul terrier Jack Russell se strecurase în fată şi stătea acum tremurând de emoţie. Pongo îi admiră curajul, dar îi spuse că trebuie să rămână afară să-i păzească pe Tommy şi pe general.

— Iar pisicile să stea pe loc. Ţineţi cont de faptul că nu sunteţi decât pe jumătate câini, zise el.

Sunetul hârâit se auzea din ce în ce mai tare şi încăperea părea din ce în ce mai întunecoasă, dar Pongo, Missis şi dulăul Staffordshire începură să înainteze cu paşi mici şi prudenţi.

Lui Missis i se părea că întunericul din cameră era nu numai adânc, ci şi gros şi păstos. Avea senzaţia că se va îneca dacă deschide gura.

— Măcar de-am putea vedea! îşi zise Pongo.

Abia ce gândise aceste cuvinte că draperiile grele de la cele două ferestre înalte se traseră în lături cât să lase loc unui mănunchi de lumină să pătrundă înăuntru. Lumina se opri pe două paturi. Într-unui dormea domnul de Vil, un omuleţ mărunt, cu o figură îngrijorată şi care sforăia sonor. Acesta era sunetul hârâit care-i speriase atât de tare. Era un sforăit cu siguranţă ciudat, dar acum, că ştia de unde venea, lui Pongo i se păru mai degrabă caraghios

decât înspăimântător.

— N-ai crede că un om atât de mărunţel poate sforăi atât de tare, zise dulăul Staffordshire.

Cruella de Vil dormea în celălalt pat. Ea n-avea nimic amuzant, cu toate că aşa, dormind, Cruella părea mai puţin înfricoşătoare ca ultima oară când o văzuseră, în noaptea aceea de Ajun de Crăciun, când Cruella urmărise armata de dalmaţieni cu limuzina ei imensă, vărgată în alb şi negru. Cruella însă nu arăta la fel de liniştită în somn pe cât arătau soţii Dearly. Buzele îi erau strânse, nasul ei lung părea mai lung decât oricând şi chipul îi era adânc încruntat. Inspira poate mai puţină spaimă pentru că avea ochii închişi. Ochii aceia negri cu luciri roşii. Numai amintirea lor îi dădu fiori lui Missis.

— Prima oară în viaţă când văd o damă cu părul alb şi negru, zise dulăul Staffordshire.

— Putem intra acum, taţi? întrebi Lucky de afară.

— Da, cu condiţia să au faceţi zgomot şi să nu vă îngrămădiţi în jurul patului, răspunse Pongo.

Prima care ajunse înăuntru fu pisica albă.

— Jumătate din părul ei se făcuse verde dia pricina şocului în noaptea aceea când i-am distras blănurile, zise pisica. Probabil că şi l-a vopsit. Nu mai doarme în cearşafuri din blană de hermină? Noaptea în care i le-am sfâşiat în bucăţi a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

— Are cearşafuri ciudate acum, zise dulăul examinându-le. Par făcute din tablă.

— Trebuie să fie plastic, zise pisica. Când i-am ruinat afacerea de blănar, domnul de Vil s-a apucat să facă impermeabile de ploaie din plastic.

Pisica îşi flexionă gheruţele plină de speranţă şi privi în jur prin încăperea slab luminată.

Câţiva dintre dalmaţieni porniseră deja să o exploreze şi dintr-o dată, amestecat cu sforăiturile domnului de Vil, se auzi un zgomot ca de metale ciocnite.

— Pongo! strigă Missis deodată. Fabrica văzută de noi azi-dimineaţă! Hainele care zdrăngăne!

Pongo observă atunci că în încăpere erau stative cu impermeabile de ploaie la fel cum fuseseră cândva stative încărcate cu haine de blană. Dar era pesemne un plastic de tip nou. Niciun impermeabil de plastic n-ar fi făcut un asemenea zgomot cum făceau acestea în timp ce erau; examinate de dalmaţienii curioşi. Zdrang! Scrâşt! Zgomotul deveni din ce în ce mai mare. Dacă soţii de

Vil ar fi fost de trezit în dimineaţa aceea, cu siguranţă că zdrăngănitul acela de metale ar fi făcut-o negreşit.

Tommy reuşi să scoată un impermeabil de pe umeraş şi îl ridică în lumină ca să-l examineze. Părea confecţionat din tablă neagră, lucioasă. După un moment îl scăpă pe jos murmurând ceva.

— Zice că e prea greu ca să-l ţină, explică generalul. Femeia asta trebuie că se îmbracă într-un fel de armură.

Pisica albă se apropie de haina căzută şi întinse o lăbuţă.

— Las-o, draga mea, îi zise pisica tărcată. N-ai face decât să te răneşti.

— Ai perfectă dreptate, recunoscu pisica albă. Numai un deschizător de conserve ar putea strica chestia asta.

Missis, asemeni doamnei Dearly, se arăta interesată de haine în general. Privi şirul de impermeabile de la o distanţă sigură. Unele din ele erau în culori vii. Roşu-

aprins, verde-smarald, albastru-safir, portocaliu. Destul de drăguţe, îşi zise Missis. Se duse mai aproape, zicându-şi că nu-i vor face rău dacă nici ea nu le făcea rău. Dintr-o dată îşi zgârie nasul de o muchie ascuţită. Înşelătoare, îşi spuse ea. La ce te poţi aştepta de la nişte haine făcute de Cruella de Vil?

Missis însă nu mai simţea vreo ameninţare din partea Cruellei. Până şi pisica albă părea să fi renunţat la ideea de a-şi ataca vechiul duşman. Numai dulăul Staffordshire rămase neclintit în decizia lui. Privea crunt la Cruella.

Pongo îl observi. Ştia ci dulăul cobora dintr-o rasă de câini obişnuiţi să lupte pentru viaţa lor într-o vreme când luptele între curii se considerai an sport, aşa încât Pongo mi-l învinovăţi pentru latura mai sălbatică a firii lui. Acum însă au era momentul pentru acte sălbatice, aşa încât Pongo îi spuse ferm:

— N-o atinge, prietene.

— Voi, dabnatierni, sunteţi prea îngăduitori, zise dulăul. V-a fost duşman înainte şi ar putea să vă fie şi pe viitor. Dacă am termina-o în somn, nici nu şi-ar da seama.

— Nu poţi muşca o femeie care doarme. Ar fi ca şi cum ai împuşca un fazan în cuibul său, zise ciobănescul sever.

Dulăul se simţi rănit. Cu toate că-i plăcea viaţa pe care o ducea, călătorind peste tot cu camioneta de mobilă, se simţea uneori invidios pe câinii de familie bună care trăiau în conacele de la ţară şi pe care-i văzuse însoţindu-i pe bărbaţii care purtau puşti. Crezuse întotdeauna că s-ar putea înţelege bine cu astfel de câini. Acum îşi dădea seama însă că ar fi fost respins.

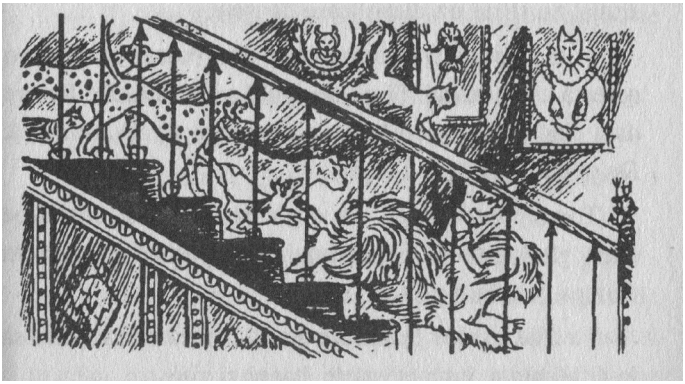

N-avea de unde şti că nu era îngăduit să împuşti un fazan în cuibul său.

— Să nu crezi că nu îţi admir temperamentul de luptător, adăugă cu tact ciobănescul. Eşti un câine pe care m-aş fi bucurat să-l am în preajmă în noaptea când am considerat necesar să-i muşc pe fraţii Baddun, aflaţi în slujba Cruellei. Şi acum, Pongo, cred că e timpul să părăsim casa asta apăsătoare. Tânăra mea prietenă Cadpig ar putea avea nevoie de noi.

Ca la un semn, draperiile se traseră la loc, ca şi când ar fi ştiut că nu mai era nevoie de lumină. Cufundată din nou în întuneric, încăperea deveni iar înfricoşătoare. Grăbindu-se către uşă, câinii se loviră de stativele cu impermeabile care zăngăniră tot mai tare. De aceea, Missis se simţi uşurată când se regăsiră în siguranţă, afară, pe palier.

Pisica albă privi în urmă şi zise cu regret:

— Poate am fost prea miloşi. N-o să ne mai întâlnim niciodată cu o astfel de ocazie. Dar, după cum spune zicala, nu stârni un diavol care doarme.

— Se spune nu stârni un câine care doarme, o corectă ciobănescul. Şi nu se aplică niciodată. De fiecare dată când aţipesc, se găseşte cineva care să mă trezească. De obicei, e tânărul Tommy.

Tommy înţelese că era o glumă. îşi trecu braţul pe după gâtul gros al generalului şi împreună porniră în fruntea celorlalţi pe scări în jos.

Pe când uşa de la intrare se deschidea ca să-i lase să iasă, Missis se întoarse către Pongo şi zise:

— Până la urmă s-a dovedit că nu aveam nevoie să intrăm în casa Cincilei. Mă întreb de ce s-a deschis atunci uşa de la bucătărie ca să ne lase să intrăm?

— Pentru că trebuia să ne convingem că nu aveam nevoie să intram, răspunse Pongo.

Uşa de la intrare se triaţi cu zgomot în urma lor. Missis înălţă capul şi privi în sus la fereastra dormitorului; se întoarse cu gândul la încăperea întunecoasă, plină de sforăit şi de zăngănit de metale. Recunoscătoare, trase în piept o gură de aer călduţ de după-amiază.

Dalmaţienii care împinseseră tractorul îşi reluară poziţiile.

— Pongo şi Missis trebuie să călătorească acum cu noi pe tractor, zise generalul. Nu-i putem lăsa pe părinţii primului-ministru să meargă pe jos şi noi cu tractorul.

Dulăul Staffordshire stătea puţin retras. Simţea că dacă se duce acasă o să se simtă singur, dar în acelaşi timp câinii de felul lui n-aveau ce să caute pe Downing Street. Generalul îi ghici tristeţea şi zise:

— Te rog să urci şi tu pe tractor. M-aş bucura să te am în echipa mea în această vreme de pericol.

— Stai aici lângă mine, îl invită pisica albă.

— Voi fi foarte onorat, doamnă, zise dulăul. Niciodată nu se gândise c-o să-i placă atât de mult o pisică.

Missis se simţea atât de uşurată că dispăruse pericolul Cruellei, încât îşi îngădui să se bucure din plin de drumul înapoi spre Downing Street, printre atâtea rânduri de câini care-i ovaţionau. Străzile erau pline ochi, dar tractorul reuşi să se strecoare fără prea mare greutate prin mulţime.

Câini din toate colţurile Angliei continuau să sosească la Londra.

— Destul de impresionant, zise generalul. Presupun că fetiţa noastră cea deşteaptă, Cadpig, ştie de ce anume vin toţi aici.

„Numai dacă a aflat cât timp am fost noi plecaţi”, îi răspunse Pongo în gând. Dar nu voia să-şi dea de gol fiica şi zise numai:

— Ah!

— E strict secret, nu? zise generalul.

— Bănuiesc că o să aflăm cu toţii cât de curând, spuse Missis.

Se simţea în expectativă34. Era o expresie pe care-o auzise când îşi aşteptase primii pui. Soţii Dearly o folosiseră adesea când vorbiseră cu alţii despre fericitul eveniment. Lui Missis îi plăcuse expresia atunci şi îi plăcea şi acum. Pentru ea, însemna să fie emoţionată, dar fără să-i fie teamă. Şi cât de importantă se simţea, călătorind pe acoperişul tractorului şi fiind ovaţionată precum regina în persoană. Ridică o lăbuţă şi o scutură în aer cu o mişcare graţioasă. Acum, că se convinseseră că vechiul lor duşman dormea dus, nu mai aveau motiv să se teamă.

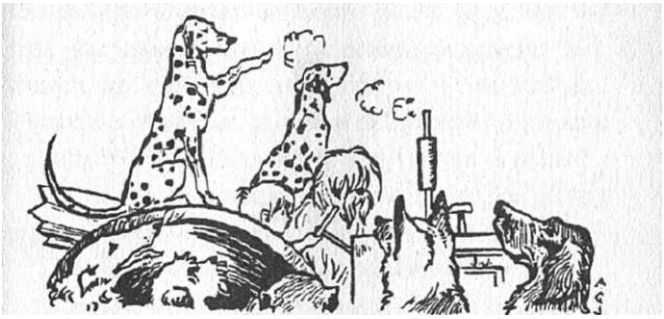

Pongo era fericit să o vadă pe Missis liniştită, dar nu-i împărtăşea uşurarea. Nu fusese nicio clipă convins că în spatele întâmplărilor de astăzi era Cruella – şi acum aproape că-şi dorea să fi fost aşa. Chiar diavol de-ar fi fost, măcar era un diavol pe care-l ştia. Dar, după cum stăteau lucrurile, Pongo simţea că ceva ori cineva mult mai puternic decât Cruella era responsabil de ceea ce se întâmpla astăzi. Şi acel cineva ori ceva rămânea încă cu desăvârşire necunoscut.

34Expectant – aşteptare, expectativă; (despre femei) însărcinată, care aşteaptă un copil (engl.). În text, joc de

cuvinte intraductibil.

8. VOCEA

Câinii poliţişti le făcură loc pe Downing Street şi le spuseră să lase tractorul în grija lor. De la un alt câine poliţist, de pază în holul de la intrare, aflară că primul-ministru Cadpig e sus în salon. Pongo şi Missis o porniră pe scări în fruntea grupului.

O găsiră pe fiica lor singură, împreună doar cu credinciosul său frate Patch. Arăta foarte mică în salonul acela mare şi elegant şi foarte îngrijorată. Când îi văzu însă se înveseli, zâmbi veselă şi ieşi în întâmpinarea generalului, a pisicilor şi a tuturor dalmaţienilor care ajutaseră la împinsul tractorului.

— Trebuie neapărat sa mă plimb şi eu cu tractorul, zise ea. Apoi îi spuse lui Tommy cât era de fericită să-l vadă din nou şi, ciad îi fu prezentat tenierul Jack Russell, zise că dintotdeauna îşi dorise să cunoască unul de rasa lui. Şi înainte ca cineva să apuce să i-l prezinte pe dulăul Starfordshire, Cadpig alergi înspre el zicând:

— Dar dumneavoastră trebuie să fiţi vechiul nostru prieten. Ne-aţi salvat vieţile odată, mai demult.

„Ce memorie extraordinară”, îşi zise Missis.

„Ce tărie extraordinară”, îşi zise Pongo, gândindu-se la cât de abătută arăta Cadpig când intraseră în încăpere. O informă că nu aveau motiv să se teamă de Cruella.

— Asta e bine, zise Cadpig, apoi întrebă dacă cei prezenţi ar dori să-l vadă pe primul-ministru care dormea.

— Nu suntem prea mulţi? întrebă generalul.

— Nu, nu. Toată după-amiaza am îngăduit vizite în grup organizat. Cred că el ar fi vrut asta.

Îl rugă pe Patch să facă oficiile de însoţitor, apoi se

întoarse către Pongo:

— Nu cred că tu şi cu mama vreţi să-l mai vedeţi o dată. Rămâneţi aici, cu mine, vă rog.

De îndată ce rămaseră singuri, zâmbetul larg al lui Cadpig se topi. Le spuse că petrecuse o după-amiază plicticoasă făcând conversaţie cu grupul de doamne sosite din provincie.

— Fiinţe drăguţe, nimic de zis, dar la un moment dat te plictiseşti de vorbărie feminină. Of! La ora asta, Drimul-ministru obişnuia să urmărească ştirile la televizor. El îşi turna uri pahar de vin de Xeres şi eu primeam o bomboană cu cremă de mentă.

— Întotdeauna mi-au plăcut bomboanele cu mentă, zise Missis.

— E o cutie acolo, pe masă – dacă crezi că poţi să pofteşti la una, mamă.

Missis privi lung la cutie, dar îşi dădu seama că poftea mai degrabă după pofta pentru o bomboană cu mentă şi nu atât după o bomboană. îi era atât de ne-foame, încât nici nu-şi mai amintea cum este să-ţi fie foame.

— Într-o situaţie ca asta simţi nevoia de televizor, într-un fel, televizorul ne uneşte pe toţi. Crezi că l-am putea face să meargă? întrebă Pongo.

— Dar n-ar fi nimic la televizor, tată, dacă toţi oamenii dorm.

Pongo se gândise că ar fi fost bine ca fiica lui să apară la televizor ca să-şi mulţumească numeroşii admiratori. Acum avea însă o altă idee. Dintr-o dată simţi nevoia de televizor. Simţi că i-ar putea fi de folos. Iar astăzi câinii păreau să poată obţine tot ceea ce aveau nevoie. Pongo privi în direcţia televizorului mare. Nu era chiar ca cel de-acasă şi el nu ştia de care buton să învârtească pentru ca să-l pornească. De fapt, nu putea învârti butoane.

Mai bine zis nu putea să le învârtească de obicei – dar de obicei nu putea nici să apese pe clanţe ca să deschidă uşi. Poate că astăzi…

Pongo se concentra asupra aparatului de televizor şi se gândi la nevoie.

Clic! Unul din butoane se învârti singur.

Pongo fu singurul care observă. Nu voia să spună nimic încă. Va aştepta până ce…

Din televizor se auzea un sunet ciudat, ca o melodie uşoară, foarte înaltă şi foarte plăcută.

— Ascultaţi! strigă Missis, răsucindu-se repede înspre ecranul care se lumina treptat.

— Ce grozav! exclamă Cadpig uimită.

Cei trei rămaseră cu ochii aţintiţi la televizor aşteptând o imagine, dar ecranul rămase gol. Nu era decât un dreptunghi luminos.

— Vedeţi? Nu e nimic la televizor, zise Cadpig tristă.

Dar în clipa aceea ecranul deveni mai luminos, trecând de la gri la un argintiu strălucitor. Treptat lumina deveni atât de puternică, încât ai fi zis că sunt farurile unei maşini noaptea. Şi pe măsură ce ecranul se lumina, încăperea se întuneca şi cei trei dalmaţieni se pomeniră stând într-un întuneric desăvârşit cu ochii aţintiţi la lumina puternică. La un moment dat marginile ecranului începură să se micşoreze şi lumina se concentra în mijlocul ecranului, unde – mai puternică decât oricând şi strălucind cu sclipiri orbitoare – căpătă forma unei stele.

Atunci Missis strigă:

— Pongo! Visul meu de astă-noapte! Am văzut o lumină puternică ce se transforma într-o stea – în steaua aceasta. Era sus, deasupra acoperişului grajdului.

— Vrei să spui că te-ai trezit peste noapte şi ai văzut-o? întrebă Pongo. Stelele au fost deosebit de strălucitoare ieri seară.

— Nu, nu! Am văzut steaua în vis. Era mult mai mare şi mai luminoasă decât o stea adevărată. Era steaua aceasta!

— Da, Missis, era steaua aceasta, se auzi dintr-o dată o voce din ecran.

Era o voce cum nu mai auziseră niciodată. Nu era vocea unui om şi nici a unui animal – şi cu toate acestea, în mod ciudat, lui Pongo îi amintea de vocea domnului Dearly, lui Missis de vocea doamnei Dearly, iar lui Cadpig de vocea primului-ministru. Asta avu darul să-i liniştească, dar le inspiră în acelaşi timp şi teamă.

— Toţi câinii m-au văzut astă-noapte în vis, continuă Vocea, însă puţini îşi amintesc aşa cum ţi-ai amintit tu, Missis. Dar îşi vor aminti. Face parte din plan.

— Ce plan? întrebă Cadpig tăios. Spune-mi imediat! Apoi adăugă cu glas mieros:

— Te rog! înţelege că am atâta răspundere pe cap.

— Şi te descurci foarte bine, zise Vocea uşor amuzată. Cu ajutorul părinţilor tăi care sunt atât de inteligenţi.

— Dar eu nu sunt inteligentă, zise Missis.

— Sunt diferite feluri de a fi inteligent, zise Vocea. Tu eşti intuitivă – ceea ce înseamnă că adesea înţelegi lucrurile fără să fie nevoie să le analizezi.

— Cu alte cuvinte sunt metafizică? întrebă Missis.

— Foarte metafizică, zise Vocea încă amuzată. Pongo, de pildă, are mai multă minte decât ai tu. Nu se spune oare despre el că are cea mai sclipitoare minte din întregul univers?

Pongo se simţi profund flatat Mulţi îl consideraseră sclipitor în zilele când fusese mai priceput decât Scotland Yard35-ul în găsirea puilor furaţi. Dar în ultimul timp nu se mai remarcase prin nicio faptă ieşită din comun.

— Mă tem că mintea mi-a cam început să ruginească, zise el.

— Dar se scutură repede de rugină, zise Vocea. A fost deştept din partea ta să le spui celorlalţi să aibă răbdare şi-o să vadă. Asta i-a ţinut liniştiţi. Şi ai fost isteţ c-ai deschis televizorul, chiar dacă eu ţi-am dat ideea.

— Tu mi-ai dat-o? întrebă Pongo.

— Da, eu, zise Vocea. O! Aş putea lucra bine cu tine, Pongo, cel cu multă minte. Ca şi cu Missis cea metafizică.

Cât despre Cadpig! Ia să vedem cum s-o descriem mai bine pe Cadpig? Deşteaptă şi intuitivă. Foarte, foarte frumuşică. Şi să zicem aşa, puţin autoritară?

Vocea suna chiar jucăuşă.

35 Biroul britanic de investigaţii criminale.

— Greşesc că sunt autoritară? întrebă Cadpig. Sunt mii de câini care aşteaptă de la mine să le spun ce au de făcut.

— Şi aşa vei face şi pe mai departe, zise Vocea. Ascultaţi-mă cu atenţie. Trebuie să transmiteţi instrucţiunile mele către toţi câinii din Anglia. Pe cei mai mulţi îi puteţi ajunge cu gândul, dar mai sunt unii, adesea în locuri depărtate şi izolate, care nu au învăţat încă să citească gândurile. Cu aceştia trebuie să vorbiţi pe cale tradiţională, adică prin Lătratul de Seară. Absolut toţi câinii trebuie să ştie ce vă spun eu. În seara asta, la miezul nopţii, câinii din Londra trebuie să fie strânşi în Trafalgar Square36

— Cei din provincie trebuie să se adune în pieţele primăriilor sau în parcurile din centrul oraşelor. Cei din târguri, în pieţe, iar cei de la sate şi din aşezări izolate trebuie să se adune în spaţii deschise sau pe dealuri

— în locuri de unde pot vedea cerul. Şi toţi, absolut toţi trebuie să fie la locurile lor la miezul nopţii.

— Şi apoi ce-o să se întâmple? întrebă Cadpig.

— Trebuie să urmezi sfatul tatălui tău. Ai răbdare şi

— O să vezi, îi răspunse Vocea.

Dintr-o dată lui Missis i se făcu frică – sau poate o speriase auzul cuvântului miezul nopţii?

Nu mai departe de azi-dimineaţă îi spusese lui Pongo că pe ea miezul nopţii o sperie – şi iată că acum i se cerea să se afle în Trafalgar Square la miezul nopţii aşteptând să se întâmple ceva. îi va fi foarte frică. Dar nu zise nimic, aşa încât nu mică îi fu mirarea să audă cuvintele pe care le rosti Vocea.

— Da, Missis, vei avea de ce să-ţi fie frică. Dar nu-ţi

place să-ţi fie frică uneori? Nu găseşti că-ţi dă un sentiment de plăcută emoţie?

— Nu, răspunse Missis.

— Mie da, zise Pongo.

— Aşa te vreau, curajosul meu Pongo, zise Vocea. Şi ce spune micuţa mea prietenă Cadpig? Ei îi e frică?

— N-am timp să-mi fie frică, zise Cadpig. Ce mă îngrijorează este mulţimea de gânduri care trebuie transmise şi lătratul pe care îl am de făcut. Trebuie să transmit mesajul în toată Anglia? Şi în Scoţia?

— Şi în Scoţia şi în Ţara Galilor37. Nu-i nevoie să latri şi peste mare.

— Dar nu se întâmplă acelaşi lucru peste tot în lume? întrebă Cadpig.

— Ba da. Dar lasă restul lumii în seama mea, draga mea Cadpig cea autoritară. Acum vă dau voie fiecăruia să-mi puneţi o singură întrebare. Dar întrebarea asta nu trebuie să fie „Ce se va întâmplă?”.

În clipa aceea, Pongo, Missis şi Cadpig simţiră că era exact întrebarea pe care voiau toţi să i-o pună.

— Grăbiţi-vă, le spuse Vocea.

— Cine eşti? întrebă Pongo.

— Asta e ca şi cum ţi-aş spune ce se va întâmpla. Ai răbdare şi o să vezi, Pongo. Ai răbdare şi o să vezi.

— Dacă am nevoie de ajutorul tău, cum te chem? întrebă Cadpig.

— N-ai cum. Va trebui să te descurci singură. Acum e rândul tău, Missis, dar grăbeşte-te. în cinci secunde vă părăsesc.

Missis încercă să se concentreze ca să găsească o întrebare cu adevărat importantă, dar nu reuşi şideja steaua începuse să pălească.

— Ce s-a întâmplat cu Roly Poly? zise ea în cele din urmă.

36Piaţă principală din Londra, loc de întâlnire şi plimbare. Aici se găseşte cunoscuta Coloană a lui Nelson, având în vârf statuia amiralului Nelson, iar la bază, patru lei de bronz.

37Marea Britanie este formată din Anglia, Scoţia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord.

Din câte ştia ea, Roly Poly încă umbla brambura prin Londra împreună cu George, ministrul de Externe.

— O! Fiul tău cel grăsuţ şi poznaş, zise Vocea. Mă tem că nu-l văd pe moment şi nu am timp să-l caut. Trebuie să mă fac văzut peste tot în lume. Ne vedem la miezul nopţii.

Steaua dispăru lăsând ecranul gol. Apoi televizorul se stinse singur, cu un clic sonor, şi încăperea, care devenise atât de întunecoasă, fu din nou inundată de lumina zilei.

— V-a plăcut de el? întrebă Cadpig.

— De el? zise Missis. As fi zis că e o „ea”.

— O, nu, Missis, zise Pongo. Dar poate pentru moment e mai bine să-i zicem „asta”.

Nu e prea nepoliticos? întrebă Missis. Dacă el, ea u asta ne poate auzi? O voce de capul ei o să fie întotdeauna o „asta”, zise Pongo.

— Iar eu vreau să sper că ne aude, zise Cadpig. Vreau să ştie că mi-a plăcut la început, dar mai apoi am crezut că râde de noi, ceea ce n-a fost prea frumos din partea ei, dat fiind faptul că suntem cu toţii atât de îngrijoraţi.

Cadpig privi lung în direcţia televizorului, apoi adăugă:

— Dacă ai ceva de spus în legătură cu asta, dă-i drumul.

Dar nu se întâmplă nimic. Tocmai atunci sosi grupul care fusese să-l vadă pe primul-ministru şi Pongo, Missis şi Cadpig începură să povestească cele întâmplate. Cum toţi trei lătrau în acelaşi timp, nimeni nu pricepu mare lucru la început. în cele din urmă însă reuşiră să se facă înţeleşi.

— Acum, cel puţin, ştim că cineva e responsabil de

toate astea, zise generalul. Dar cine e?

Tânărul Tommy, entuziasmat, începu să turuie în extraordinarul său limbaj. Generalul îl ascultă cu atenţie, apoi zise:

— Asta poate să fie important. Tommy zice că orice ar fi fost, venea cu siguranţă din spaţiul extraterestru.

Pongo îşi aminti de cărţile de science-fiction pe care le văzuse în camera lui Tommy. Băieţelul poate avea dreptate. Pongo se hotărî să-i pună câteva întrebări, dar chiar în clipa aceea televizorul porni din nou cu un clic sonor.

De data asta nu apăru nicio stea. Se auzi doar Vocea care vorbi tare şi răspicat:

— Pongo, au scormoni. Tommy, ţine-ţi ideile caraghioase pentru tine. Acuma, Caipig, treci la treabă sau vor rămâne câini care au vor şti ce să facă la miezul nopţii şi asta va fi foarte rău pentru ei.

Televizorul se stinse brusc.

Tommy arăta rănit. Ciobănescul îl linse cu afecţiune şi cei doi schimbară câteva cuvinte între ei. Apoi

ciobănescul se întoarse către ceilalţi şi le explică:

— Tommy spune că nu e supărat. Vocea nu e atât de supărată pe cât pare. El zice că tatăl lui nu are niciun fel de răbdare pentru science-fiction şi adesea ia lucrurile astea peste picior. Dar în fond e un om foarte bun.

— Ce amestec are tatăl lui Tommy în toate astea? întrebă Cadpig.

— Tommy spune că Vocea semăna cu a tatălui lui.

— Trebuie să trec la treabă, zise Cadpig. O să-mi ia câteva ore bune să-mi transmit gândurile în toată ţara. Şi Vocea a spus că va trebui să recurgem şi la demodatul Lătrat de Seară. Tată, te-ai putea ocupa tu şi cu mama de asta pentru mine?

— Cu plăcere, răspunse Pongo. Dar n-o să lătrăm de pe Downing Street, ci de pe Primrose Hill, cum am făcut şi altădată.

— Excelent, zise Cadpig, după care-l trimise pe Patch să aducă un câine poliţist şi îi dădu instrucţiuni: Deschide-le drum lui Pongo şi lui Missis de pe Downing Street până pe Primrose Hill. Toate semafoarele trebuie să rămână pe verde până ce trec ei.

Odată făcute toate aranjamentele, Pongo şi Missis părăsiră reşedinţa de pe Downing Street şi în curând ieşiră în Whitehall (câinii adunaţi afară le făcură loc să treacă şi se auziră o mulţime de „Bravo, Pongo! Aveţi răbdare şi o să vedem.”). Ajunseră nu după multă vreme în Trafalgar Square.

— Aici o să fim la miezul nopţii, zise Pongo.

— Câinii ar trebui să fie în coşurile lor la miezul nopţii, zise Missis. O, Pongo, cât îmi doresc să fie noaptea trecută. Tu nu?

Pongo însă nu era de acord.

— Încearcă să vezi lucrurile altfel, Missis, zise el. Am petrecut o mulţime de nopţi liniştite în coşurile noastre. Va fi amuzant să petrecem măcar o noapte în Trafalgar Square.

— Mă-ntreb dacă va fi amuzant, zise Missis.

Se simţise atât de bine mai devreme venind înapoi spre Downing Street pe acoperişul tractorului, dar toată buna dispoziţie îi dispăruse de când auzise Vocea. Ca să-şi dea curaj, îşi zise că Vocea păruse destul de amabilă… cel puţin la început.

Ultimele minute din drum le petrecură străbătând Regent's Park. În după-amiaza aceea, Missis nu avusese timp să privească în jur, dar acum îi făcea plăcere să-şi amintească de numeroasele plimbări prin parc făcute împreună cu soţii Dearly, pe vremea când toţi patru erau încă tineri căsătoriţi.

Traversară aleea care înconjoară parcul şi o apucară spre Primrose Hill.

— Cât de diferit pare totul acum faţade zilele acelea când am venit aici cu speranţa de-a afla veşti despre puii noştri, zise Pongo. Atunci era ua ger cumplit şi tu purtai frumoasa ta hăinuţă albastră. Iar copacii din parc erau desfrunziţi,

— E greu să ţi-i închipui desfrunziţi acum, zise Missis privind la coroanele stufoase şi bogate ale pomilor.

Începuse deja să se lase seara. Aerul era încă plăcut şi călduţ şi nu adia fir de vânt.

— Trebuie să începem să lătrăm, zise Pongo. Să lătrăm de-adevăratelea.

Nu mai participaseră de mult la Lătratul de Seară. în afara cazurilor de urgenţă, cum fusese cel cu puii furaţi, Lătratul nu era decât prilej de bârfe mărunte şi sporovoială, un mijloc prin care câinii puteau sta la taifas cu prietenii. Era însă atâta sporovăială între pereţii de la Hell Hall, încât cei de acolo rareori comunicau cu cei din afară. Dacă generalul voia să schimbe o vorbă cu dalmaţienii, prefera să vină personal decât să latre. Din această pricină, lui Pongo şi lui Missis le cam lipsea exerciţiul şi se temeau ca lătratul lor să nu fie prea slab şi să nu răzbată prea departe.

Şi aveau dreptate să se neliniştească, fiindcă atunci când îşi începură mesajul cu trei semnale scurte şi

ascuţite, care anunţau o ştire importantă, nu primiră niciun răspuns.

— Trebuie să lătrăm mai tare, zise Pongo. Încercară din nou. De data aceasta lătrară în toate direcţiile pe rând, spre nord, apoi spre sud, spre est şi spre vest. dar tot fără succes.

— Pentru nimic în lume nu trebuie să o dezamăgim pe Cadpig, zise Porigo. Şi-a pus toată nădejdea în noi. Să mai încercăm o dată, Missis. Şi de data asta o să insistăm mai mult înspre nord. Mai demult, înspre Hampstead locuia un mare dog german38 care era de mare ajutor.

Încercară din nou – nicicând în viata ei nu mai lătrase Missis atât de tare. Dar nu primiră răspuns. Insistară însă şi, în cele din urmă, plutind prin aerul serii de vară, ajunse până la ei un lătrat puternic şi sonor.

— E încă acolo, strigă Pongo. E încă acolo şi ne-a auzit!

— Nu pot să-mi cred urechilor! se auzi glasul puternic al marelui dog german. Să fie oare vechii mei prieteni, Pongo şi Missis, după atâta vreme şi într-o seară când liniile de comunicaţie funcţionează cel mai prost posibil? Toate aceste găselniţe de ultimă oră cu comunicarea prin gânduri au creat multă confuzie.

— Dar aţi primit mesajul trimis pe calea gândului? întrebă Pongo neliniştit. Sunteţi la curent cu ce se întâmplă?

— Da, l-am primit, dar gândurile astea sunt atât de vagi. Nu există nici măcar o oră anume pentru a primi mesajele. Oricât o admir pe fiica voastră, mi-ar plăcea să nu-şi mai dea drumul la gânduri oricând şi oricum i se năzare. Nu reuşesc să înţeleg nimic din mesajul pe care-l transmite astă-seară de pe Downing Street. De ce trebuie să se strângă toţi în Trafalgar Square? De ce nu ne explică nimic Cadpig?

— Pentru ci nici ea nu ştie, zise Pongo. Îi povesti apoi marelui dog despre Voce şi cum li se spusese să folosească Lătratul de Seară pentru a ajunge la cei care nu reuşeau

să recepţioneze mesajul transmis pe calea gândurilor.

— Măcar atâta e logic, zise marele dog. Şi ai face mai bine să laşi lătratul în seama mea. Am prieteni în toate colţurile Angliei care mi-au promis că vor sta pe recepţie, cu sau fără mesaje transmise prin gânduri. Acum să verific dacă am priceput bine. Cadpig a spus că toţi câinii din oraşe trebuie să se strângă

38Câine de talie foarte mare, elegant, plăcut, puternic, Iăsând impresia unei statui. Liniştit, netemător, tovarăş de nădejde al copiilor.

în centru sau în parcuri, cei din târguri, în pieţe, iar cei din sate şi alte aşezări trebuie să meargă în locuri deschise sau pe dealuri. Toţi trebuie să fie pe poziţie la miezul nopţii. Corect?

— Corect, confirmă Pongo. Dumneavostră veţi veni cu noi în Trafalgar Square?

— Nu, n-aş putea călători atâta drum. Nu mai sunt un pui.

— Dar puteţi ajunge repede dacă alunecaţi prin aer, domnule. Aţi încercat asta?

Marele dog îi spuse că exersase puţin pe lângă casă, dar că un câine de talia lui se simţea caraghios deplasându-se în modul ăsta. Le spuse că o să iasă pe câmpul din jurul Hampstead-ului la miezul nopţii.

— E un loc foarte deschis. Acuma lasă linia liberă. Am mult de lucru dacă e să pornesc transmisia în toate direcţiile.

— Atunci, noroc! îi ură Pongo şi semnaliza de încheiere.

— Ce-a vrut să spună când a zis că nu mai e un pui39. A fost vreodată pui?

Pongo râse.

— E numai ut fel de a vorbi, Missis. A vrut să spună că nu mai e tânăr.

— Dar când era tânăr, era un căţelandru, nu era pui.

— Ai dreptate, draga mea Missis. Aşa a fost, zise Pongo.

Auziră atunci glasul puternic al marelui dog care se pusese pe treabă. Cât de bine-şi amintea Missis de lătratul acela sonor care le adusese primele veşti despre căţeluşii lor furaţi! Era mulţumită că puii de atunci crescuseră şi erau acum nişte tineri maturi, cu capul pe umeri, perfect capabili să-şi poarte singuri de grijă. Toţi în afară de Roly Poly, bineînţeles. Acesta crescuse mai mare decât toţi, dar era departe de a avea capul pe umeri. Unde putea să fie? Missis era încă neliniştită din pricina lui, dar nu-i spuse nimic lui Pongo. N-avea niciun rost să-l îngrijoreze şi pe el.

Şi Pongo îşi avea propriile lui griji, pe care nu i le spuse lui Missis. Adevărul era că atunci când ridică privirea către cerul înserării, deja presărat cu câteva stele palide, şi se gândi la miezul nopţii, îl cuprinse grija pentru toţi câinii. Ce-i aştepta oare?

39 în original, *chicken* – pui de găină (engl.).

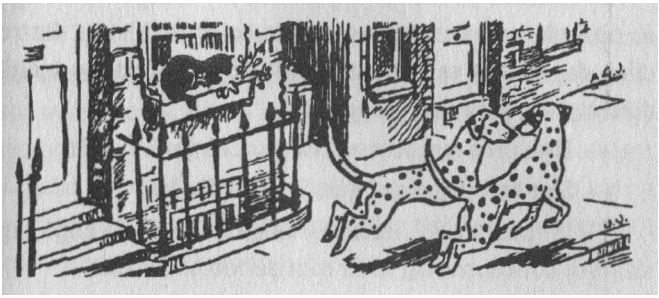

9. ÎN TRAFALGAR SQUARE

Cadpig nu dăduse nicio instrucţiune pentru întoarcerea lor, căci nu ştiuse cât timp vor fi plecaţi, iar acum străzile principale erau mai aglomerate ca oricând. Din fericire, când erau încă tineri burlaci, Pongo şi domnul Dearly se plimbaseră adesea pe străduţele lăturalnice ale Londrei şi Pongo şi le amintea bine. Nu-i fu deci greu să ajungă cu Missis până în Whitehall. Acolo însă se împotmoliră, blocaţi de mulţimea de câini care se deplasau înspre Trafalgar Square.

Pongo se concentra şi încercă să comunice prin

gânduri cu Cadpig, dar nu primi răspuns şi din păcate nu se vedea niciun câine poliţist prin preajmă căruia să-i ceară ajutorul.

— Dacă putem merge prin aer la mică distanţă de pământ, mi putem oare să ne înălţăm şi mai sus ca să trecem pe deasupra câinilor care vin spre noi? întrebă la un moment dat Missis.

— Am putea încerca, zise Pongo.

— Haide atunci să pornim împreună şi să ne concentram de două ori mai mult.

Se ridicară în aer ca o pereche de elicoptere. Pongo se opri când ajunse peste capetele celor mai înalţi dintre câini, dar Missis se concentra atât de tare, încât se înălţă douăzeci de picioare40 în aer.

— Eşti prea sus, îi zise Pongo. Coboară.

— Dar îmi place aici sus, îi zise Missis.

— E periculos, insistă Pongo. Dacă o clipă îţi slăbeşte concentrarea, ai să cazi de foarte de sus.

— Hai să ne întâlnim la jumătatea distanţei, îi propuse Missis.

Aşa că Missis coborî şi Pongo se înălţă şi de acolo îşi continuară drumul la o înălţime de aproape zece picioare de sol, salutând câinii care treceau pe sub ei şi producând o adevărată senzaţie.

— Ai fost inspirată să inventezi mersul ăsta la mare înălţime, zise Pongo.

— Numai metafizica-i de vină, răspunse Missis. Dădură colţul pe Downing Street şi aterizară drept pe prag la numărul 10.

Câinele poliţist de serviciu, la uşi îi informi că fiica lor ţinea o şedinţă de guvern, dar când ajunseră în Sala Cabinetului aflară că întrunirea se terminase.

— Nimeni n-a avut prea multe de spus, le zise Cadpig. Aşa încât ne-am mulţumit să ne dăm un vot de încredere în noi înşine.

Nimeni n-avea încă nicio veste despre Roly Poly ori

despre George, ministrul de Externe. Cadpig fu fericită să afle că marele dog preluase sarcina lătratului.

— O să facă o treabă grozavă. Şi eu am avut succes cu mesajul trimis pe calea gândurilor. Câinii au devenit tot mai pricepuţi în a recepta şi a transmite mai departe gândurile. Acum mă întreb cum ajungem noi în Trafalgar Square. Am trimis câţiva câini poliţişti să ne ocupe locuri pe treptele Galeriei Naţionale, dar traficul a devenit tot mai intens şi tot mai greu de controlat.

Missis îi explică atunci recenta ei descoperire a „mersului la mare înălţime” şi mulţi dintre miniştri ieşiră afară în grădină ca să exerseze.

— Tommy şi pisicile n-or să poată să se ridice în aer, zise Cadpig. Cred că va trebui să-i lăsăm acasă.

— Ar fi bine să discutăm asta cu generalul, fu de părere Pongo.

Urcară în salon, unde aştepta echipa generalului şi le explicară situaţia. Tommy şi pisicile se arătară trişti la ideea de a nu putea merge împreună cu ceilalţi, întrebară de ce nu puteau lua tractorul.

40 Unitate de măsură echivalentă cu 30,5 centimetri.

— Pentru că nu putem înainta cu tractorul prin Whitehall, zise Cadpig. Afară e câine lângă câine.

— Şi de ce nu s-ar putea ridica tractorul de la pământ? întrebă atunci Missis.

— N-ar fi imposibil, zise Pongo. Totul e să avem un număr suficient de mare de câini care să-l împingă din spate şi în acelaşi timp să gândească în sus şi înainte.

Chemară atunci dalmaţienii din grădină şi ieşiră să se antreneze pe Downing Street. Era loc destul acum, căci cei mai mulţi dintre vizitatori plecaseră spre Trafalgar Square. Şi chiar de la început, tractorul se arătă dornic să se ridice la aproape şase picioare de pământ.

— Atunci să pornim cât mai repede, zise Cadpig. Păstraţi-ne locurile.

Îl trimise pe Lucky şi pe Patch să-i cheme pe toţi din

grădină şi să-i aşeze la locurile stabilite. între timp, ea mai urcă o dată să-l vadă pe primul-ministra.

— Pongo şi Missis trebuie să călătorească pe tractor împreună cu tânăra mea prietenă, Cadpig, zise generalul. Asta o să-i sporească prestigiul.

Când coborî de sus, Cadpig se arătă încântată de decizia generalului. Se simţise atât de abătută ieşind din dormitorul primului-ministru, încât nu credea să aibă suficientă energie să se ridice prea sus în aer. Şi apoi, dacă asta-i mărea ei prestigiul, atunci va fi cu siguranţă bine şi pentru primul-ministru.

Procesiunea care porni din faţă de la numărul 10, pe Downing Street, era una cu adevărat nemaivăzută. Tommy era în spatele volanului şi lângă el şedeau generalul, dulăul Staffordshire, terrierul Jack Russell şi pisicile. Cadpig şi părinţii ei călătoreau deasupra, pe acoperiş, ca mulţimea să-i poată vedea bine. Ceilalţi dalmaţieni (cu excepţia lui Roly Poly care era absent) erau strânşi în jurul tractorului ca să-l ajute cu gândurile lor să se înalte şi să înainteze. Iar în urma acestuia, încolonaţi, veneau plutind prin aer, la mare înălţime, toţi cei care fuseseră de serviciu la numărul 10 şi care alcătuiau acum escorta miniştrilor din guvern (toţi prezenţi, cu excepţia ministrului Afacerilor Externe).

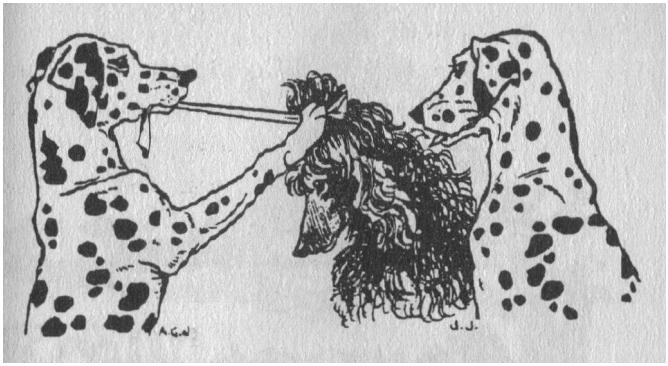

Babs, ministrul Transportului, se deplasa cel mai graţios dintre toţi. Moţul din vârful capului era prins cu o fundă pe care i-o legase soţia lui Lucky.

Întreaga coloană fu îndelung ovaţionată în timp ce aluneca pe deasupra capetelor mulţimii strânse în

Whitehall şi Trafalgar Square. Câinii poliţişti reuşiseră să păstreze suficient loc liber unde tractorul să poată ateriza şi în curând toţi cei sosiţi de pe Downing Street îşi ocupară locurile pe treptele din faţa Galeriei Naţionale41.

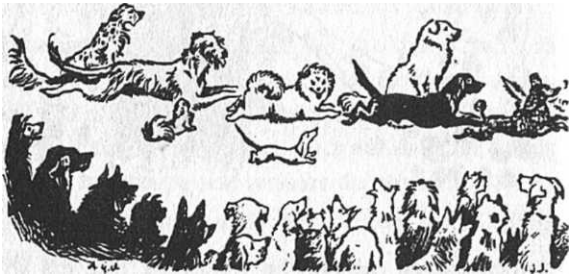

Pongo, Missis şi Cadpig se aşezaseră pe treptele de sus, între două coloane, şi de acolo puteau vedea întreaga piaţă. Trafalgar Square era plină până la refuz de câini şi mulţimea se întindea dincolo de piaţă, pe străzile învecinate. Purtarea tuturor era ireproşabilă, dar aerul era plin de vacarmul discuţiilor.

— Nu poţi să-ţi auzi nici propriile gânduri, zise Missis.

— Eu nu vreau să-mi aud gândurile, zise Cadpig. Sunt prea agitată.

41Galeria Naţională de Artă, adăpostind o preţioasă colecţie de tablouri.

Şi Missis era agitată. Era noapte acum şi cu toate că stelele străluceau pe cer, nu era încă suficientă lumină pentru ca Missis să fie sigură că cei patru lei imenşi din mijlocul pieţei nu erau vii. îi văzuse mai devreme şi nu păruseră vii, dar astăzi orice se putea întâmplă. Missis era aproape sigură că-l văzuse pe unul dintre ei mişcându-se.

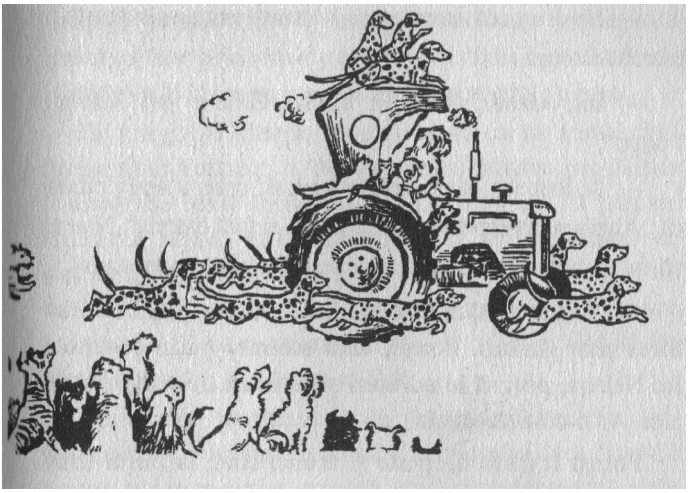

— Cât mi-aş dori să fie aprinse luminile, zise ea.

— Şi eu, zise Pongo, ghicind neliniştea lui Missis.

Şi atunci, ca de nenumărate ori astăzi, dorinţele lor se împliniră. Becurile se aprinseră singure.

Lumini, ca nişte steluţe, prinseră a sclipi în clădirile din jurul pieţei şi până departe.

Zgârie-norii, presăraţi ici şi colo prin oraş, se transformară în tot atâtea cutiuţe strălucitoare, mult mai înalte decât căsuţele scunde, vechi, care se îngrămădeau la picioarele lor. Era suficientă lumină acum pentru ca Missis să se convingă că leii nu erau vii şi că ceea ce văzuse ea mişcându-se erau de fapt câinii căţăraţi pe cele patru statui. Missis ridică privirea spre vârful coloanei înalte din mijlocul pieţei şi văzu silueta luminată a unui bărbat.

— Nu-i aşa că statuia lui Nelson42 arată minunat? o întrebă Pongo.

— Într-adevăr, răspunse Missis. Cine a fost Nelson, Pongo?

— A fost un foarte mare amiral, care a spus odată că Anglia se aşteaptă ca fiecare om să-şi facă datoria". Numai că nu a spus-o în cuvinte, ci a semnalizat-o cu steaguri.

— Foarte metafizic, zise Missis. Aduce puţin cu vorbirea prin gânduri. Pongo, dacă schimbi puţin cuvintele

lui Nelson, poţi să le adresezi şi tu celor care sunt strânşi aici. Ar fi ceva deosebit.

Pongo îi dădu dreptate şi atunci când, la puţin timp după aceea, i se ceru să vorbească mulţimii, îşi încheie discursul zicând că Anglia se aşteaptă ca fiecare câine să-şi facă datoria. Aceste cuvinte avură un şi mai mare succes la public decât „Aveţi răbdare şi o să vedem”.

— Toţi sunt foarte calmi, zise Cadpig, ascultând aplauzele la discursul lui Pongo. Sunt la fel de bine dispuşi cum au fost toată ziua.

— E mai mult decât bună dispoziţie, zise Missis. Sunt îngrijorător de plini de speranţă. Nu simţi, Cadpig? Cadpig se concentra şi izbuti să simtă. Dinspre mulţime se ridicau valuri şi valuri de speranţă.

Pesemne că speranţa era molipsitoare, căci dintr-o dată Cadpig se simţi ea însăşi plină de speranţă. De fapt, simţea mai mult decât speranţă; se simţea fericită. Era minunat să fii

Cadpig, primul câine primmimistru, care izbutise să treacă cu bine prin ziua de astăzi. Toţi câini o iubeau şi ea, la rândul ei, îi iubea pe toţi Se simţea incredibil de bine

Şi Pongo se simţea bine şi vesel ca în zilele când fusese tânăr burlac şi îi făcea curte lui Missis. Lui Missis îi dispăruse toată îngrijorarea. Roly Poly nu va păţi cu siguranţă nimic; niciodată nu păţea nimic. Missis se simţea mândră de Pongo şi de Cadpig – şi chiar şi de ea. Oare nu ea inventase „mersul prin aer la mare înălţime”? Şi iat-o acum, la loc de cinste, alături de vestitul ei soţ şi de vestita ei fiică.

Peste tot, sentimentul de fericire plutea în aer. Generalul le povestea dulăului şi terrierului Jack Russell despre noaptea aceea grozavă când considerase că e de datoria lui să-i muşte pe fraţii Baddun. Toţi dalmaţienii de la Hell Hall îşi încreţeau nasurile, zâmbind larg. Ministrul Transportului, Babs,

42Horatio Nelson (1758-1805), amiral englez,

celebru pentru două răsunătoare victorii navale împotriva francezilor, printre care şi cea de la Trafalgar, în urma căreia şi-a pierdut viaţa.

căţeluşa caniş, făcea un mic dans cu ministrul Finanţelor, care fu răsplătit cu aplauze lungi. Toţi miniştrii din Guvern arătau de parcă tocmai câştigaseră alegerile generale.

Sutele şi miile de câini adunaţi în Trafalgar Square şi pe străzile alăturate erau atât de cuprinşi de fericire, încât începură să cânte. Văzduhul se umplu de un sunet prelung, înalt, pe care toţi îl găseau încântător. (Singurii care nu erau pe deplin convinşi de frumuseţea cântecului erau Tommy şi pisicile, dar ei nu se simţeau nici atât de îmbătaţi de fericire precum ceilalţi; erau doar veseli.)

Cât de frumoase erau luminile Londrei! Pongo descoperi că ferestrele puternic luminate ale clădirilor foarte înalte îl duceau cu privirea către stele. Acestea erau neobişnuit de mari în seara asta. Fuseseră mari şi cu o seară înainte, când el şi cu Missis se plimbaseră împreună cu soţii Dearly prin grădină (ce mult părea că trecuse de atunci), dar nu chiar atât de uimitor de mari ca astă-seară. Stelele erau nu numai mari, ci şi străluceau cu atâta putere, încât păreau mult mai aproape de pământ decât de obicei. Şi cu cât Pongo privea mai mult la stele, cu atât se simţea mai fericit.

La un moment dat, resimţi nevoia să împartă această

bucurie cu alţii şi se apucă să latre cu putere:

— Uitati-vă în sus! Uitati-vă în sus! Priviţi ce stele minunate!

Toţi câinii din Trafalgar Square şi de pe străzile învecinate făcură întocmai. Cântecul se stinse şi din pieptul fiecărui câine se auzi un oftat prelung de fericire. Era un oftat asemănător cu cel pe care-l scot căţeii când se relaxează după o plimbare bună, numai că era cu mult mai fericit. Şi apoi se lăsă o tăcere mormântală. Fiecare câine rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi spre cer, ca sub o vrajă.

Pongo au mai cunoscuse niciodată o asemenea fericire. Era ca hrana pentru cel flămând, căldura pentru cel înfrigurat şi dragostea pentru cel însingurat. I-ar fi acut să o întrebe pe Missis daca şi ea simţea la fel, dar nu putu; nu putu să-şi dezlipească privirea de la cerul înstelat. Cumva însă, în sinea lui, era sigur că şi Missis era fericită şi toţi ceilalţi de asemenea. Nu mai exista alt sentiment decât cel de fericire.

Pongo nu ştiu cât rămase aşa nemişcat, cu ochii la stele. În curând uită cine este şi unde se află; era aproape ca şi cum încetase de a mai fi el însuşi şi devenise fericirea. Dar nu chiar pe de-a întregul. Un mic colţişor al minţii lui nu încetă de a fi Pongo. Şi dintr-o dată acel colţişor auzi bătând orologiul Big Ben. Numără bătăile – Bum, Bum, Bum. Sosise deja miezul nopţii? Sosise în sfârşit marea clipă? Urmau oare să afle – ce anume?

Şi atunci, ca la un semnal, toate luminile Londrei se stinseră. Rămaseră doar stelele, mari, strălucitoare, joase. Dintre toate, una părea şi mai mare şi mai strălucitoare şi – fără îndoială, se apropia tot mai mult de Pământ.

— Pongo! O să se prăbuşească peste noi! strigă Missis speriată.

Dar steaua nu se prăbuşi – cu toate că ceea ce urmă fu de două ori mai înspăimântător. Toate celelalte stele se stinseră precum se stinseseră luminile Londrei. Rămase numai steaua cea mare, care se apropia din ce în ce mai mult. Pe neaşteptate însă se stinse şi totul se cufundă

brusc în cel mai adânc întuneric. Nicio sclipire de lumini nicăieri. Peste tot un întuneric ca smoala. Şi dia întuneric răsună prelung ultima bătaie a lui Big Ben. Sosise miezul nopţii.

10. DE VORBĂ CU STELELE

Niciodată în viaţa sa curajoasă, Pongo nu fusese mai speriat. Niciodată nu tremurase de spaimă. încercă din răsputeri să-şi adune curajul, să se oprească din tremurat, dar nu izbuti. Continuă să tremure din tot corpul.

Apoi, Missis şi Cadpig, aflate de-o parte şi de alta a lui, se traseră mai aproape de el ca pentru a căuta sprijin şi Pongo îşi dădu seama că tremurau mai tare ca el. Pe loc, îşi zise că nu trebuie să le arate că-i este frică. Trebuia să le arate că le putea proteja, că era un câine dintr-o bucată, tare ca piatra. Un câine dintr-o bucată, tare ca piatra, nu tremură pe picioare, aşa încât era imperios să înceteze. Nu putea face nimic altceva. Nu putea lătra nimic încurajator pentru că niciun sunet nu-i ieşea din gură.

De-altfel, niciun sunet nu ieşea din gura nimănui. Niciunul din miile de câini adunaţi acolo nu putea nici măcar să scheaune, cu atât mai puţin să latre. Peste tot nu era decât întuneric, tăcere, spaimă.

Faptul că se prefăcea curajos îl ajută pe Pongo să-şi adune într-adevăr curajul şi mintea sa ascuţită începu să lucreze. De ce nu se crease panică? Uriaşa mulţime de câini ar fi paralizat de frică la început, dar asta nu putea dura mult. De ce atunci toţi rămăseseră tăcuţi? Nu se simţea nici cea mai mică foiala. O astfel de linişte era nefirească.

Brusc, Pongo îşi dădu seama că erau controlaţi de cineva ori de ceva cu o putere imensă. Şi pe când îşi zise asta, pe cer se aprinse o lumină slabă, difuză, care începu să crească tot mai mult, până ce Pongo observă că strălucea din vârful coloanei lui Nelson. Pentru o clipă statuia amiralului deveni vizibilă, după care dispăru şi rămase doar lumina. Aceasta continuă să crească până ce deveni aproape orbitoare. La început era doar lumină, apoi căpătă forma unei stele mult asemănătoare celei de pe ecranul televizorului de la numărul 10, numai că infinit mai mare şi mai strălucitoare. Era destul de strălucitoare ca să lumineze întreaga piaţă şi străzile din jur, ba chiar întregul oraş, observă Pongo.

Tăcerea se prelungi câteva clipe. Apoi, din inima stelei răsună o voce. Era aceeaşi voce care vorbise din ecranul televizorului, dar acum era mult mai puternică şi foarte blândă.

— Salutări tuturor câinilor, grai Vocea. Alungaţi-vă teama. Era aecesar să trăiţi experienţa întunericului şi a fricii ca opuse luminii şi bucuriei. Dar toate acestea s-au sfârşit acum. De acum înainte nu vă mai aşteaptă decât fericirea absolută, extazul.

Un suspin de uşurare scăpă din piepturile celor prezenţi. Vocea continuă:

— Ca să fiu mai exact, veţi cunoaşte extazul în cazul în care-l veţi accepta. Alegerea vă aparţine vouă.

— Ce înseamnă exact extaz? îi şopti Missis lui Pongo.

— E un fel special de fericire, îi răspunse Pongo, tot în şoaptă.

Pesemne că Vocea putea auzi şoaptele, căci zise imediat:

— Extazul este fericirea perfectă, Missis, fericirea pe care niciunul dintre voi nu a trăit-o până acum, cu excepţia acelor câteva clipe de dinaintea întunericului din seara asta. Îţi aminteşti?

— O! Acela era extazul? zise Missis. A fost cu adevărat minunat.

— Da, Missis. Este într-adevăr minunat, zise Vocea. Iar eu vă dau posibilitatea să cunoaşteţi extazul pentru totdeauna.

Vocea lui Cadpig se auzi dintr-o dată, tare şi răspicat. Când ascultase pentru prima oară Vocea, îi amintise de primul-ministru şi acum la fel. Lui Cadpig nu-i era niciodată teamă de primul-ministru şi era întotdeauna foarte fermă cu el. Aşa încât zise curajoasă:

— Pot să vă întreb, în numele tuturor celor adunaţi aici, cine sunteţi?

Se auziră strigăte de: „Bravo, Cadpig!” şi voci care ziseră: „Da, da! Spuneţi-ne cine sunteţi!” Pentru o clipă se lăsă linişte.

— Of, Doamne! Să vezi că am jignit-o, îi şopti Cadpig lui Pongo.

Vocea o auzi şi zise blând:

— Nu, Cadpig, nu m-ai jignit. Ai dreptul să pui această întrebare şi ea va primi răspuns.

Steaua deveni dintr-o dată mai strălucitoare şi Vocea mai puternică. Glasul său răsuna adânc, muzical ca un mormăit depărtat de tunete pe cerul de miez de noapte. Tunetul grăi:

— Sunt Sirius, Stăpânul Constelaţiei Câinelui. De milioane de ani privesc spre Pământ. Mi-amintesc de câini din vremea când erau animale sălbatice. I-am văzut transformându-se în fiinţe domesticite şi adesea răsfăţate. Dar, sălbatici ori domestici, i-am iubit întotdeauna şi mi-am dorit să fie cu mine pe steaua mea singuratică. Până acum însă niciodată nu am simţit că am dreptul să-i ademenesc să părăsească Pământul. Astăzi însă, simt în sfârşit că am acest drept, căci, în curând, din pricina prostiei oamenilor, s-ar putea să nu mai existe deloc Pământul – sau, cel puţin, Pământul aşa cum îl ştiţi voi. Şi acei foarte puţini dintre voi care vor supravieţui vor deveni nişte fiinţe nenorocite, flămânde, disperate, luptându-vă unii cu alţii, mâncându-vă unii pe alţii numai pentru a putea continua să trăiţi o viaţă care nu merită trăită. înţelegeţi la ce mă refer? Eu ştiu că

există cel puţin unul dintre voi care cu siguranţă mă înţelege: primul vostru ministru, Cadpig. N-ar putea locui pe Downing Street dacă nu ar fi înţeles. Ştii ce vreau să spun, Cadpig, nu-i aşa? Răspunde-mi.

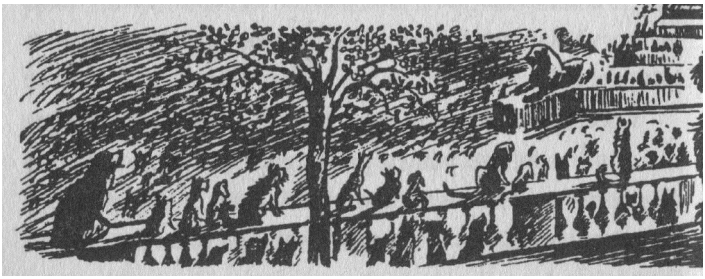

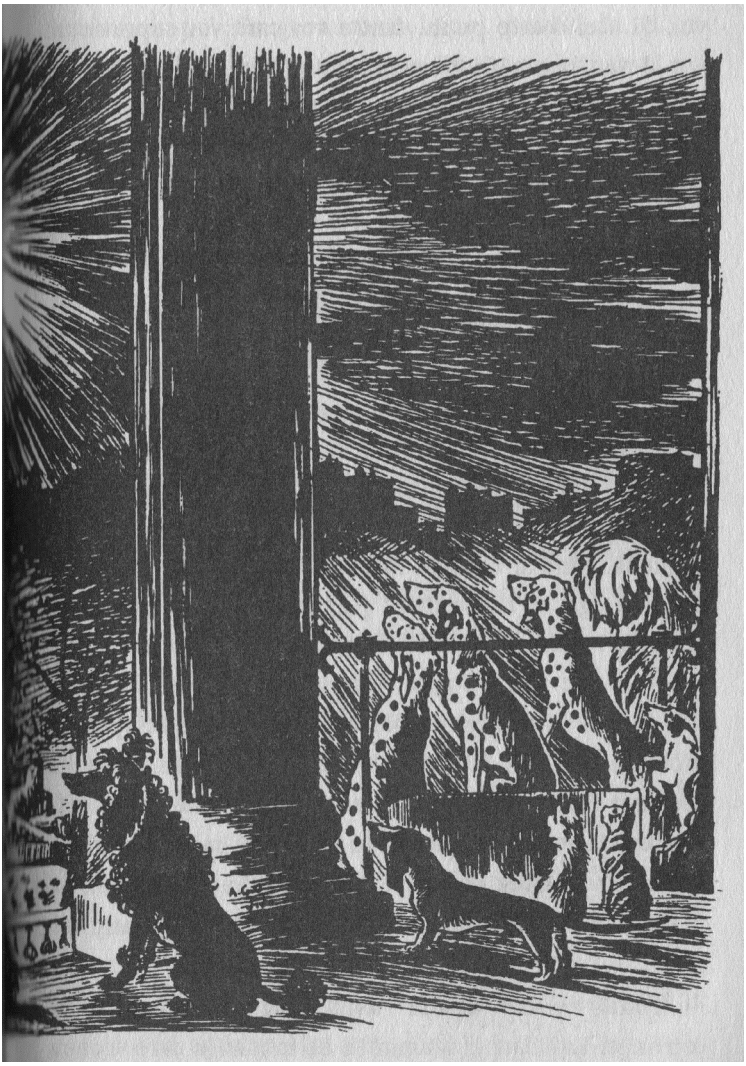

— Vreţi să spuneţi că într-o zi oamenii ar putea distruge Pământul cu nişte bombe înfricoşătoare, într-un război îngrozitor? Ştiu că unii oameni cred că aşa se va întâmpla, dar nu toţi, şi oricum niciunul nu vrea ca asta să se întâmple cu adevărat. Iar eu, una, nu cred că se va întâmpla. Până şi cel mai furios dintre câini nu ar căuta să-i distrugă pe toţi ceilalţi, şi pe el însuşi, numai ca să câştige o bătălie. N-are nicio logică.

— N-are nicio logică, într-adevăr, pentru un câine,

zise Sirius. Dar câinii nu vor avea un cuvânt de spus în problema asta, ca de altfel nici majoritatea oamenilor. E adevărat că s-ar putea să nu se întâmple asta niciodată. Dar există totuşi un risc, ceea ce-mi dă mie dreptul să vreau să vă salvez pe toţi. Se poate să iau asta doar ca pretext. Adevărul adevărat este că vă vreau atât de mult.

Tonul Vocii deveni uşor linguşitor pentru a convinge. Lui Cadpig îi amintea de modul în care vorbea primul-ministru când voia să se facă în mod special plăcut celor care-l priveau la televizor. În aceste momente, Cadpig încerca întotdeauna să-l ajute sprijinindu-şi capul de genunchiul lui şi privind la el cu dragoste. Amintirea aceasta, o făcu pe Cadpig să se întoarcă cu gândul la omul care dormea în casa de pe Downing Street şi întrebă cu voce tare:

— Dar, Stăpâne Sirius, cum i-am putea părăsi pe oamenii noştri?

— Oamenii voştri?

Vocea îşi pierduse accentul dulce, convingător.

— Nu aveţi pe nimeni al vostru. Nu aveţi decât stăpâni. Voi vă amăgiţi că sunt oamenii voştri, iar unii dintre ei vă dau apă la moară zicând „Câinele meu, stăpânul meu”. Dar ei ştiu că nu e adevărat şi la fel ştiţi şi voi. Sunteţi obligaţi să purtaţi zgardă şi lesă. Sunteţi forţaţi să mergeţi unde vor ei. Închid şi deschid uşile ca să vă ţină afară sau să vă lase să intraţi după cum vor ei. Câţi dintre voi aţi putut să deschideţi singuri o uşă până astăzi?

— Tu ştii să deschizi uşi care au încuietori, nu clanţe, şi poţi chiar să tragi zăvoare cu dinţii, îi şopti Missis lui Pongo.

— N-are niciun rost să vorbeşti în şoaptă, Missis, îi zise Sirius. Vă pot citi chiar şi gândurile. E adevărat că Pongo ştie să deschidă anumite uşi, dar nu mai există multe uşi de felul acesta. Şi, oricum, el nu poate

— ca de-altfel niciunul dintre voi – să meargă unde vrea el atunci când oamenii sunt treji. Până şi Cadpig, care crede că-l stăpâneste pe primul-ministru, n-a reuşit

niciodată să intre în Casa Comunelor43.

Era adevărat. Cadpig încercase şi fusese dusă înapoi acasă de – culmea ruşinii! – un poliţist. Pongo îşi dădu seama că fiica lui se întristase şi îşi puse o lăbuţă peste a ei ca să o liniştească. Sirius continuă:

— Şi nu spun asta pentru că tu, Cadpig, nu ai fi un câine extraordinar. Extraordinar este şi marele conducător, Pongo, şi metafizica lui soţie, Missis, cea care a descoperit „mersul prin aer la mare înălţime”; şi faimosul general, câinele ciobănesc, şi curajosul său prieten, terrierul Jack Russell, curtenitorul dulău Staffordshire, şi fiecare membru al Cabinetului lui Cadpig. Toţi câinii sunt extraordinari. Să le aducem laude fiecăruia!

Şi Sirius se apucă să treacă în revistă toate rasele de câini. Aceasta luă ceva timp, căci la auzul numelui lor fiecare rasă răspundea lătrând cu entuziasm. Sirius nu-i uită nici pe cei din rase amestecate, pentru care, spuse el, avea o deosebită admiraţie. Astfel de câini sunt adesea frumoşi şi inteligenţi. Dar cum li se spune oare? Corcituri! E o adevărată insultă!

Unul dintre câinii de rasă amestecată îi răspunse atunci lui Sirius:

— Unii dintre noi suntem iubiţi. Eu, de pildă, am un n foarte bun.

— Da, dar stăpânii tăi îşi cer întotdeauna scuze pentru tine, zise Sirius. Nu zic ei oare: „Nu-i decât o cotarlă. îi spunem Heinz sau Cincizeci şi Şapte de Varietăţi44”?

Câinele nu mai zise nimic. Se întâmpla ca numele lui fie într-adevăr Heinz. Dar ce era rău în asta? Sirius continuă:

— Nu există niciun câine pe lumea asta, chiar campionul rasei să fie, premiatul absolut, care să nu fie târât de gât, îmbăiat când nu vrea, încuiat, obligat să se supună. Şi mulţi câini amărâţi sunt bătuţi, înfometaţi, arestaţi de poliţie…

— O, vă rog, încetaţi! murmură Missis.

— Dar sunt lucruri care se întâmpla, Missis, zise Sirius. Apoi glasul îi deveni mai blând: Dar fii liniştită, nimeni nu va mai avea de suferit dacă acceptaţi să veniţi cu mine pe Steaua Câinelui.

— Dar cum să venim? întrebă Cadpig. Cum să ajungem până acolo? Ne-ar trebui milioane de rachete.

Sirius râse.

— Rachete, Cadpig? Rachetele sunt greoaie, costisitoare şi foarte periculoase – cu toate că sunt cea mai bună metodă de călătorie în spaţiu la care s-a putut gândi omul. Dar mintea unei stele funcţionează mai bine decât mintea oamenilor. Gândiţi-vă că noi, stelele, locuim în spaţiu. Dacă vă hotărâţi să veniţi cu mine, restul e simplu de aranjat.

— Va trebui să ne ridicăm foarte, foarte sus în aer? întrebă Missis.

— Exact, Missis. Va fi ca o călătorie prin aer la o înălţime extraordinar de mare. E destul de uşor de făcut, dacă vrei cu adevărat.

— Dar dacă ne răzgândim la jumătatea drumului? întrebă Missis.

— Nu puteţi să vă răzgândiţi. O dată ce vă hotărâţi, o să ajungeţi acolo cât ar clipi o stea.

Missis privi în jur la cei strânşi în Trafalgar Square. Poate dintre ei erau unii care se hotărau pe loc să plece pe Steaua Câinelui. Se vor ridica oare imediat de la pământ?

Sirius ştia la ce se gândea ea.

— Trebuie să fie o hotărâre generală, îi explică el. Sau măcar să întrunească o majoritate de voturi. Nimic nu se va întâmpla până ce nu ajungeţi la o hotărâre comună. Totul depinde de dorinţa majorităţii dintre voi.

„Ca la alegerile generale”, îşi zise Cadpig, ceea ce-i aminti din nou de primul-ministru. Nu va putea niciodată să-l părăsească. Dar dacă cei mai mulţi dintre câini se vor hotărî să părăsească Pământul, nu va avea încotro şi va trebui să plece şi ea. Şi atunci ce se va alege de primul-ministru?

Sirius răspunse gândurilor care-o frământau:

— El, ca şi toţi ceilalţi oameni şi animale care dorm acum se vor trezi pur şi simplu într-o lume din care câinii au dispărut. Nu îşi vor aminti niciodată că au existat câini pe Pământ.

43Una din Camerele care intră în alcătuirea Parlamentului britanic. Cea de-a doua este Camera Lorzilor.

44Heinz *57* (*variety*) – expresie colocvială, inspirată din denumirea u-nui produs al unei cunoscute firme de condimente, înseamnă corcitură, câine de curte, javră (engl).

— Dar vor rămâne în urmă zgărzile şi lesele, şi coteţele, şi culcuşurile, şi tot felul de alte lucruri care le vor aminti de noi, zise Cadpig.

— Am să mă gândesc ce să fac cu toate astea, zise Sirius. Cu toate că mi-ar fi mult mai simplu dacă nu i-aş mai trezi niciodată.

Cadpig îl auzise pe primul-ministru spunându-că i-ar plăcea să doarmă o săptămână întreagă, dar nu era sigură că i-ar fi plăcut să nu se mai trezească niciodată. Şi ce gând îngrozitor – Pământul învârtindu-se la nesfârşit şi pe el toţi locuitorii dormind…

Sirius îi întrerupse gândurile zicând blând:

— Bine, atunci, o să-i trezim. Îmi dau seama că mulţi dintre voi iubiţi oamenii. Vă admir fidelitatea şi o înţeleg, pentru că şi eu sunt nu numai o stea, ci şi câine. Convingeţi-vă singuri!

Ceva foarte straniu începu atunci să se petreacă în vârful coloanei lui Nelson. În inima stelei apăru o formă.

La început, Cadpig crezu că era statuia lui Nelson, dar după aceea văzu că silueta nu era a unui bărbat. Era a unui câine. Un câine alb cu pete negre.

— Tată! Mamă! Priviţi! exclamă ea.

Pongo şi Missis, cu ochii ridicaţi spre cer, văzură imediat: Sirius era dalmaţian! Dar abia ce mintea lor reuşi, să accepte această surprinzătoare revelaţie, că-l auziră pe

general exclamând cu o voce groasă şi hârâită:

— Pe toţi sfinţii din ceruri! Băiatul ăsta-i câine ciobănesc!

Urmară apoi exclamaţiile încântate ale tuturor câinilor aşezaţi pe treptele de la Galeria Naţională şi apoi de la cei strânşi în Trafalgar Square, pe măsură ce fiecare dintre ei vedea un câine de rasa lui în vârful coloanei lui Nelson.

— Ce se întâmplă cu ei? îl întrebă Cadpig pe Pongo. Oricine poate vedea că Sirius este fără doar şi poate dalmaţian. Eu nu mai înţeleg nimic.

Dar Pongo înţelese. îi auzise cândva pe domnul Dearly povestind despre un sfânt care fusese tot pentru toţi oamenii. Tot aşa, şi Sirius era tot pentru toţi câinii – sau, ca să fim exacţi, era toţi câinii pentru toţi câinii. Pongo se întrebă dacă era bine ce se întâmplă. Probabil că da, din moment ce şi un sfânt făcuse la fel. în orice caz, faptul dovedea cât de minunat era Sirius.

Viziunea din vârful Coloanei lui Nelson începu să se estompeze tot mai mult şi acum steaua reveni la forma ei iniţială, strălucind puternic. Din inima ei răsună Vocea, foarte blândă şi foarte dulce:

— Acum aţi văzut de ce vă înţeleg atât de bine pe toţi. Vă mai amintiţi de extazul pe care v-am făcut să-l trăiţi mai devreme? Nu v-ar plăcea să-l simţiţi din nou?

— Ba da! Te rugăm! se auziră mai multe voci din public.

— Sunt unii dintre voi care încă ezită, zise Sirius.

— Eu una pot spune că mi-ar plăcea încă puţin extaz, zise Missis, dar nu şi dacă înseamnă să venim cu tine. N-aş putea să-i părăsesc niciodată pe domnul şi pe doamna Dearly.

— Nici eu, adăugă Pongo. Dar era oare sigur?

Dintr-o dată simţi că nu mai era sigur de nimic.

Începuse să se simtă îngrozitor de confuz şi nu ştia de ce. Era conştient însă că o astfel de confuzie nu făcea cinste celei mai sclipitoare minţi din lume.

Generalul, care nu i se adresase până acum direct lui Sirius, zise:

— Uitaţi ce e, domnule. Acum că v-am văzut, simt că pot vorbi cu dumneavoastră ca de la câine la câine. Iar dumneavoastră, fiind rasa care sunteţi, mă veţi înţelege cu siguranţă. Eu am anumite obligaţii faţă de oi.

— Oile nu îţi vor simţi lipsa şi nu vor avea nevoie de tine, îi răspunse Sirius. Niciun om nu va avea nevoie sau nu va duce dorul vreunui câine. Câinii vor fi pur şi simplu uitaţi.

— Şi atunci ce se va întâmpla cu Tommy şi cu ceilalţi doi câini onorifici? întrebă generalul.

— Depinde de ce doresc ei să facă, zise Sirius. Întrebaţi-i pe ei.

Tommy şi pisicile nu pricepuseră ce vorbea Sirius, aşa încât generalul trebui să le explice. Tommy decretă imediat:

— Eu vreau să merg cu Sirius. Vreau să explorez spaţiul.

— Noi nu vrem, ziseră cele două pisici în cor. Pisica cea tărcată îl îndemnă apoi pe general să nu se lase păcălit de asemenea prostii, iar pisica albă adăugă câteva vorbe nu prea politicoase la adresa stelelor care nu-şi cunoşteau lungul nasului şi nu-şi vedeau de treaba lor.

Probabil că Sirius nu înţelegea prea bine limba pisicilor, căci se mulţumi să spună:

— Atunci Tommy va veni şi pisicile vor rămâne. Iată măcar o decizie luată. Pot afla acum şi hotărârea celorlalţi?

Mii de câini lătrară în acelaşi timp producând un vacarm de nedescris din care nimeni nu înţelese care era

dorinţa generală. Unii voiau să meargă cu Sirius, alţii nu. Mulţi ziseră că aveau nevoie de mai mult timp de gândire şi mulţi, foarte mulţi, cei mai mulţi dintre ei de fapt, ziseră pur şi simplu că nu ştiau ce răspuns să dea. Şi atunci, un câine cu un lătrat foarte sonor zise:

— Să-i lăsăm pe Pongo, pe Missis şi pe Cadpig să hotărască pentru noi. Avem încredere în ei. Astăzi toată ziua ne-au spus ce avem de făcut.

— Să-i lăsăm să ne spună şi acum.

Şi atunci se produse un bubuit ca şi cum toţi câinii de aici, până foarte departe, lătrară în acelaşi timp:

— Da! Da! Să decidă Pongo, Missis şi Cadpig! Pongo ştia acum de ce se simţea atât de confuz. În parte datorită zgomotului şi a agitaţiei generale – întotdeauna avusese nevoie de linişte ca să gândească. Dar mai ales pentru că-şi simţea mintea invadată de prezenţa copleşitoare, strălucitoare a lui Sirius. Măcar de-ar fi fost lăsat o clipă să-şi gândească propriile gânduri! Şi ca prin minune Sirius înţelese:

— Bine, Pongo, zise el blând. Retrage-te în Galeria Naţională şi reflectează. Poţi să le iei pe Missis şi pe Cadpig cu tine şi pe oricine altcineva vrei.

— Cât timp avem la dispoziţie? întrebă Pongo.

— O oră. Acum este aproape ora unu. Când Big Ben bate de două, vreau să am răspunsul vostru. Până atunci, vă las ca să nu vă simţiţi influenţaţi de mine.

Steaua începu să pălească. Un oftat adânc răsună din toate piepturile şi Pongo ştia ce înseamnă aceasta. Câinii nu voiau să-l piardă pe Sirius. Nici Pongo nu dorea acest lucru. Simţea aceeaşi tristeţe ca atunci când soţii Dearly plecau de la Hell Hall şi el rămânea acasă. Acum însă tristeţea pe care o simţea era şi mai copleşitoare. Însemna oare că-l iubeşte pe Sirius mai mult decât pe soţii Dearly?

Steaua dispăru complet şi statuia lui Nelson apăru din nou în vârful coloanei. Luminile Londrei se aprinseră din nou şi cerul redeveni plin de stele.

— Pe cine luăm cu noi înăuntru, tată? întrebă Cadpig.

Să vină toţi membrii cabinetului?

— Bineînţeles, zise Pongo politicos, cu toate că nu-i găsea prea isteţi pe membrii Cabinetului. Toţi prietenii noştri cu care am sosit de pe Downing Street trebuie şi ei să vină.

Apoi Pongo se adresă mulţimii din Trafalgar Square.

— Vă rog să păstraţi linişte ca să ne putem auzi gândind. Ţineţi minte că încercăm să găsim cea mai bună soluţie pentru noi toţi şi, dacă vreunul dintre voi are ceva foarte important de spus, îl rugăm să vină înăuntru şi să ne spună.

Un câine cu glas ascuţit zise:

— Cred că vorbesc în numele multora când spun că ne este dor de Sirius. Ne simţim singuri.

— Aşa e! Aşa e!

Cuvintele păreau să vină din mii de părţi.

— Şi mie mi-este, recunoscu Pongo. Sentimentul acesta de singurătate însemna oare că şi el şi toţi ceilalţi îşi doreau să fie împreună cu Sirius? Pongo îşi zise că nu trebuia să se pripească, nu trebuia să ţină seama de acest sentiment. Poate că era o şmecherie de-a lui Sirius. Acesta spusese că dispare pentru a nu-i influenţa cu prezenţa lui. Se putea însă ca Sirius să ştie cât de mult or să-i ducă dorul. Poate că plecarea lui era calea cea mai sigură de a le influenţa hotărârea.

Uşile de la Galeria Naţională se deschiseră tăcute. Încet, Pongo, Missis şi Cadpig porniră către ele.

Big Ben începu să bată ora unu.

„Poate, îşi zise Pongo, va fi ultima oră pe care o vor petrece pe Pământ. În cel mult un ceas, toţi câinii din lume puteau fi în drum către o stea.”

11. CE RĂSPUNS?

Pongo nu mai intrase niciodată în Galeria Naţională. Galeriile de picturi nu permiteau intrarea câinilor, ceea ce era păcat, căci lui Pongo îi plăcuseră întotdeauna tablourile. Şi acum, din nefericire, când avea toată clădirea la dispoziţie, nu avea timp să se uite la tablouri. Traversară holul de la intrare slab luminat, urcară scările şi pătrunseră într-o galerie lungă. Lumina aici era aproape la fel de slabă ca în hol, numai că tavanul era arcuit şi prin el pătrundea mai multă lumină.

Lui Pongo nu-i veni să-şi creadă ochilor. în faţa lui răsări un cal în picioare şi foarte treaz şi un călăreţ la fel de treaz. Asta însemna că cei care dormeau începeau să se trezească! Oamenii îşi vor relua din nou locul, iar câinii nu vor mai avea uriaşa responsabilitate de a-şi hotărî singuri soarta.

Dar calul şi călăreţul erau pictaţi. Ceea ce văzuse Pongo nu era decât un tablou. Nu erau vii – cu toate că păreau atât de vii, într-un mod pe care Pongo nu-l înţelegea. Vederea picturii însă îl făcu să-şi amintească de oameni şi de cai şi să se gândească la ei cu multă dragoste.

Întreaga delegaţie se aşeză pe podeaua lustruită a galeriei. Apoi Pongo le ceru să voteze. Află astfel că numai Tommy şi pisicile ajunseseră la o hotărâre. Tommy dorea să meargă cu Sirius, iar pisicile voiau să rămână pe Pământ. După o clipă de reflectare, Cadpig zise:

— Eu aş vrea să rămân. Nu pot să cred că n-o să-i lipsesc primului-ministru.

Aceasta făcu o impresie puternică asupra membrilor Cabinetului, care ziseră că, dacă ea rămâne, rămân şi ei. Fu apoi rândul lui Lucky să vorbească:

— Tată, sunt sigur că toţi dalmaţienii de la Hell Hall voi face ce hotărăşti tu şi cu mama, zise el.

— I-auzi! I-auzi! strigară dalmaţienii sosiţi de la Hell Hall.

— Şi eu bineînţeles că am să fac ce hotărăşti tu, zise Missis.

Pongo se întoarse atunci către general, care-i zise că el era prea bătrân pentru a porni în necunoscut, dar că flăcăul ăsta, Sirius, părea un băiat de treabă şi dacă Tommy voia să meargă…

— Nu că aş fi de acord cu fiinţele astea care vin din spaţiu. întotdeauna am fost de părere că spaţiul trebuie să-şi vadă de treaba lui.

— Eu îmi voi urma generalul, zise terrierul Jack Russell.

— Mulţumesc, băiete, zise generalul aspru, dar impresionat.

Pongo se întoarse către dulăul Staffordshire, care zise:

— Io-s cam pierdut, amice. Treaba asta cu spaţiul mi se pare cam subţire, dar trebuie să recunosc că poanta cu extazul mi s-a părut ca un pui de somn straşnic în faţa unui foc bun după o masă pe cinste. Şi recunosc că mi-a cam plăcut cum arată Sirius.

Bineînţeles că ţi-a plăcut, îşi zise Pongo – ştiind că, Sirius îi apăruse acestuia sub forma unui dulău Staffordshire.

Cadpig luă din nou cuvântul:

— Tată, sunt mai mulţi dalmatieni aici decât membrii ai Cabinetului. Contează deci ceea ce hotărăşti tu. Doar dacă majoritatea câinilor din lume nu vor fi de altă părere.

— N-are rost să ne gândim la asta acum, zise Pongo. Tot ce putem face este să ajungem noi la o decizie. Cum te-ai simţi dacă m-aş hotărî să plecăm?

— Nu ştiu, tată. într-un fel, aş vrea să plec – dacă aş şti că plec cu conştiinţa împăcată. Pentru moment însă eu nu mă pot hotărî să-l părăsesc pe primul-ministru.

Deci totul cade în sarcina mea, îşi zise Pongo, iar eu nu ştiu ce să fac. Era uimit că se gândea la posibilitatea de a pleca cu o stea către o altă stea. Poate că soţii Dearly nu-i vor duce dorul, dar el nu le va simţi oare lipsa, şi încă amarnic? Fireşte că da, dar cu toate astea încă nu izgonea din minte invitaţia lui Sirius. Cum se explica oare atracţia

misterioasă pe care o simţea pentru Sirius? O auzise odată pe doamna Dearly citând dintr-un poem despre dorul câinelui pentru o stea (ea zisese fluture, nu câine, dar fusese probabil o scăpare). Era deci normal pentru câini să se simtă atraşi de stele?

Măcar de-ar fi fost cineva care să-i explice şi să-l sfătuiască! Îşi întoarse privirea spre calul din tablou şi îşi dori în sinea sa să fi fost un cal adevărat, cu care să vorbească. Caii puteau fi de mare ajutor. îşi aminti de calul care-i salvase cândva pe el, pe Missis şi toţi pui, atunci când ţiganii le întinseseră o capcană. Dar calul din tablou nu putea decât să afişeze un aer foarte nobil, într-un fel, aceasta îl îmbărbăta puţin.

În momentul acela se auzi strigat de jos, din holul de la intrare.

— Pongo, unde eşti?

Dar el cunoştea acel lătrat puternic şi sonor!

— Aici, domnule! La primul etaj! răspunse el şi, după câteva secunde, în galerie intră vijelios marele dog venind de la Hampstead. Acesta nu era singur. Pe spinarea lui călărea o micuţă fiinţă. Un pisoi alb? Nu, părea mai degrabă un pui de căţel. Şi totuşi arăta prea matur ca să fie un pui. Putea fi oare un câine în miniatură?

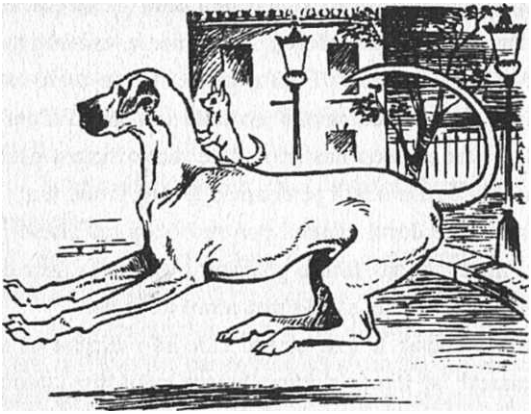

— Cât mă bucur că aţi putut veni, domnule! exclamă Pongo.

Ciobănescul se sculă de jos dând din coadă şi-l salută

pe marele dog ca de la general la general.

— Ce mai călătorie prin aer am avut! exclamă marele dog. Parcă am zburat cea mai mare parte a drumului!

— Se numeşte „mersul prin aer la mare înălţime”, zise Missis. Eu l-am descoperit.

— M-a luat prin surprindere şi micuţul meu prieten era să cadă. Apropo, să nu credeţi că e pui. E adult, are trei ani împliniţi. Rasa se numeşte Chihuahua45 – sună ridicol, dar asta e. N-am dreptate, Sam? Este prietenul meu cel mai bun, doarme în acelaşi culcuş cu mine şi îmi ţine de cald. Pongo şi Missis! Ne întâlnim, în sfârşit, faţă în faţă! Şi pe tine te cunosc, zise el adresându-se ciobănescului şi dând puternic din coadă. Ne-am transmis adesea mesaje la Lătratul de Seară şi-o să ne mai trimitem şi altele după ce trece Starea de Urgenţă.

— Depinde cum trece, interveni Pongo repede.

— Vrei să spui că eşti în dubiu? N-ai de gând să trimiţi steaua asta înapoi de unde a venit?

— Nu suntem încă siguri… Dar marele dog îl întrerupse:

— Eram sigur! Eram absolut sigur! I-am zis lui Sam, care a ieşit cu mine pe câmp la miezul nopţii, i-am zis: „Să vezi tu c-o să-i prostească pe toţi cei din Trafalgar Square”. Mulţimile sunt întotdeauna uşor de prostit. Aşa sunt de pornite, că nu mai sunt în stare să judece cu propriile capete. Ştiu ce spun, pentru că locuiesc cu un profesor care vorbeşte adesea despre asta. Toţi aţi fost victimele unei isterii în masă.

Missis era şocată. Câinii, ca şi oamenii, suferă de isterie şi Missis considera chiar simpla menţionare a cuvântului drept un mare pericol.

— Dar desigur că extazul acela minunat pe care l-am simţit cu toţii nu poate fi isterie, zise ea speriată.

— Să-ţi spun eu despre extaz, Missis, zise marele dog. Totul n-a fost decât o mare şmecherie. Mai întâi, individul ăsta, Sirius, aranjează ca să ne simţim cu toţii bine şi apoi ne aruncă în cea mai adâncă

45Rasă de câini de buzunar, de origine mexicană, rareori mai mare de 16-20 cm. Activ, vioi, deosebit de inteligent, apreciat câine de agrement.

beznă. Recunosc, până şi eu m-am speriat când s-au stins stelele. Şi apoi apare el şi totul se luminează din nou. Ne simţim uşuraţi, desigur, şi ne bucurăm să-l vedem. Şi-a aranjat o intrare triumfală,

— Dar extazul pe care l-am simţit a fost mai mult decât o simplă bucurie, zise Pongo.

— Poate că da, recunoscu marele dog. Oricum e un şarlatan tare deştept.

— Eu n-am simţit că e un şarlatan, zise Pongo. Eu am simţit că ne iubeşte.

— Şi noi, Sam şi cu mine, ne-am lăsat păcăliţi la început. Dar i-am descoperit şmecheriile atunci când a început să se transforme în toate rasele pe rând. Mie mi-a apărut ca un dog german şi lui Sam ca un Chihuahua. Pe lângă faptul că aşa ceva e de-a dreptul ridicol, mai e şi necinstit. Bănuiesc că toti l-ati văzut ca pe unul din rasa voastră?

Un murmur agitat trecu printre cei adunaţi în galerie.

— Dar nu cred că a vrut să fie necinstit, spuse Pongo. Cred că a vrut să ne arate că ne înţelege pe fiecare dintre noi.

— Tu ştii ce părere au oamenii despre cei cu două feţe, zise marele dog.

— Eu nu stiu, zise Missis. Nici nu ştiam că există oameni cu două feţe.

— Înseamnă numai… înseamnă oameni care nu sunt sinceri, îi explică Pongo repede.

— Exact! zise marele dog. Şi cum există aproape o sută de rase de câini, Sirius este cu o sută de feţe. Şi dacă tu consideri că e cinstit să fie aşa, eu nu.

Cadpig simţi că marele dog era prea autoritar, aşa încât interveni pe un ton destul de înţepat:

— Dacă mi se îngăduie să vorbesc…

— Cine mai eşti şi tu? întrebă marele dog, privind-o de sus încruntat.

— E fiica mea, în prezent primul-ministru, zise Pongo.

Atitudinea marelui dog se schimbă brusc, devenind şarmantă.

— Cum, Cadpig? Sunt onorat să te cunosc, draga mea. Tu eşti o fiinţă deşteaptă. Nu cred că tu ai vrea să mergi cu Sirius?

— Ca să fiu sinceră, nu vreau. Dar consider că sunteţi nedrept cu el. Ne-a spus că vrea să ne salveze de Bombă. Ăsta e un pericol adevărat! Aud tot timpul vorbindu-se despre ea.

— Şi eu, zise marele dog, de la profesorul meu. Dar Sirius n-are de unde să ştie dacă steaua lui va fi un refugiu sigur sau nu. L-am auzit pe profesor spunând că e foarte probabil ca următorul război să se poarte în spaţiu – în timp ce noi stăm aici la adăpost şi-l urmărim la televizor. E aproape ora două. Haideţi să ne pregătim să-i spunem musafirului ăstuia: „Sirius, du-te acasă!” Nu vrei s-o faci, Pongo?

Pongo începuse să se simtă convins. Singurătatea pe care o resimţise la dispariţia lui Sirius slăbise şi ataşamentul lui faţă de soţii Dearly se întărise. (Nicio clipă nu se gândise cu adevărat să-i părăsească.) Simţea acum acelaşi fel de ataşament puternic şi faţă de lumea pe care o cunoscuse de când se născuse. Dar nu putea crede că Sirius era un şarlatan. îşi aminti oftatul prelung pe care-l auzise din piepturile a mii de câini când Sirius dispăruse. Zise încet:

— Dar nu e numai ce vreau eu, domnule. Trebuie să hotărăsc pentru atâţia alţi câini. Şi sunt sigur că majoritatea dintre ei vor vrea să plece cu Sirius.

— Pongo, îl întrerupse Missis. Cred că e cineva care vrea să-ţi vorbească.

La capătul galeriei aşteptau timizi trei câini de rase amestecate, unul mare şi doi mici. Toţi păreau într-o stare

jalnică şi erau foarte emoţionaţi.

Pongo îi invită imediat înăuntru şi, pe când se apropiau, observă că erau numai piele şi os. Asta se vedea în special la cel mai mare dintre ei, pentru că avea oasele mai mari. Avea trăsături frumoase şi ochi inteligenţi şi chiar dacă acum blana îi era *împâslită*, ar fi putut deveni un câine frumos dacă era bine îngrijit şi bine hrănit. Fusese pesemne ales conducătorul delegaţiei, căci mergea puţin în fruntea celorlalţi doi.

Pongo le ură bun venit şi îi întrebă care era motivul sosirii lor acolo.

— Venim în numele câinilor pierduţi, începu câinele cel mare şi costeliv. Unii sunt în căminele pentru câinii pierduţi, alţii trăiesc pe stradă. Unii dintre noi nu au venit la Londra pentru că sunt prea slăbiţi. Dar aceia dintre noi care suntem în Trafalgar Square, cam o sută la număr, am vorbit cu mulţi dintre cei care nu sunt aici. Ştiţi şi voi că gândurile noastre pot călători oriunde astăzi. Şi toţi cei cu care am vorbit sunt de aceeaşi părere cu noi. Aţi spus că oricine are ceva important de spus poate să vină şi să vă spună. Şi, pentru noi, ceea ce avem de spus este foarte, foarte important.

— Atunci trebuie neapărat să-mi spuneţi despre ce este vorba, le zise Pongo.

Vorbea cu glas cald, încurajator, dar în sufletul lui se simţea prăbuşit. Cu câteva clipe mai înainte, marele dog aproape reuşise să-l convingă să-l refuze pe Sirius, dar

acum se întreba dacă aceste fiinţe vrednice de milă îi vor accepta hotărârea. Era aproape sigur că vor dori să plece cu Sirius pentru a scăpa de viaţa lor tristă de pe Pământ.

— Vă mulţumim, zise câinele cel costeliv. în primul rând, ar trebui să vă spunem că îl admirăm pe Sirius şi credem în el. Şi îi suntem adânc recunoscători pentru ziua aceasta minunată. Unii dintre noi au uitat cum este să nu-ţi fie foame. Şi astăzi nu ne-am mai simţit pierduţi, pentru că într-un fel toţi câinii au fost pierduţi. Vreau să spun că au fost singuri, fără oameni pe care să se bizuie, aşa încât nu ne-am mai simţit invidioşi. Niciunul dintre noi nu va uita ziua aceasta pe care ne-a dat-o Sirius!

— Aşa că vreţi să mergeţi cu el? zise Pongo întrebător.

— O, nu! exclamă câinele cel mare şi cei mici ziseră şi ei cu glasuri subţirele.

— Nu!.

— Dar de ce nu? întrebă Pongo uimit.

— Nu suntem pregătiţi, răspunse câinele cel costeliv. Vrem să ne trăim vieţile mai întâi aici, pe Pământ. Pentru noi există întotdeauna o speranţă. Aproape toţi câinii care trăiesc pe străzi sunt duşi în căminele pentru câinii pierduţi şi acolo vin adesea oameni buni care îi adoptă. Mulţi dintre noi nu-şi mai amintesc cum este să ai un cămin. Unii dintre noi am avut cămine, dar oamenii au fost răi şi ne-au aruncat pe stradă ori ne-au pierdut în mod intenţionat. Dar noi i-am iubit pe aceşti oameni care s-au purtat atât de rău cu noi şi mai avem o şansă să ne găsim alţi oameni cu care să trăim.

— Aţi putea trăi cu Sirius, zise Pongo.

— N-ar fi acelaşi lucru, răspunse câinele cel mare. Am fi toţi ai lui Sirius. Noi vrem să găsim oameni care să fie ai noştri.

— Şi sper să-i găsiţi în curând, căci o meritaţi din plin, le zise marele dog plin de blândeţe. Ce spui, Pongo? Asta nu te-a ajutat să te hotărăşti? A sosit timpul s-o faci.

Sosise într-adevăr timpul. Big Ben începu să bată ora

două şi în acea clipă galeria fu inundată de lumină. Pongo ştia de unde vine lumina aceea. Sirius, steaua arzătoare, apăruse din nou în vârful Coloanei lui Nelson.

Când marele Big Ben termină de bătut ora, cu toţii auziră glasul muzical al stelei asemeni zvonului de tunete.

— Am sosit, Pongo!

— Spune-i să plece, Pongo! îl îndemnă marele dog.

— Spune-i să mai stea puţin! îl rugă câinele cel mare costeliv.

Pongo, Missis şi Cadpig porniră în fruntea celorlalţi înspre ieşire. Coborâră scările şi traversară holul de la intrare. Dar chiar şi în clipa când păşi afară în lumina orbitoare, Pongo tot nu se hotărâse ce să spună. Ştia că trebuie să-l refuze, dar cum să o facă? Cum să fie şi politicos, şi ferm în acelaşi timp? Ajungând faţă-n faţă cu Sirius, avu impresia că nu va putea nici măcar să deschidă gura.

Dar nu fu nevoie să vorbească, fiindcă Sirius, care avea puterea să le citească gândurile, ştia deja răspunsul. Din inima stelei se auzi Vocea bine cunoscută:

— Deci răspunsul este „Nu”. Şi nu numai de la voi, de la cei din Londra. Aud acelaşi răspuns din toate colţurile Pământului şi acum înţeleg că nu ar putea exista vreodată un alt răspuns. Dintre toate fiinţele, câinii au fost dintotdeauna cei mai apropiaţi de om şi nu îl vor părăsi niciodată. Chiar dacă eu nu sunt de părere că omul merită asemenea devotament, pot însă să-l admir. Îi face cinste omului că poate inspira atâta devotament, pe care, în felul lui, nu uită să-l răsplătească. Vă urez să nu regretaţi niciodată alegerea făcută!

— Domnule, v-am judecat greşit, zise marele dog.

— Ai avut dreptate să mă numeşti cel cu o sută de feţe, zise Sirius. Când am să mă întorc pe steaua mea pustie, am să-mi ţin de urât fiind toate rasele de câini câte există. Am să-mi imaginez, iar imaginaţia poate fi mai vie decât realitatea, cu toate că asta e ceva ce nici eu nu înţeleg. Dar să trecem la discuţii serioase. Vocea îşi pierdu

muzicalitatea şi deveni seacă.

— Toţi trebuie să ajungeţi la casele voastre înainte de răsăritul soarelui, căci vă veţi pierde puterile de-a merge prin aer sau de a deschide uşi.

— Unii dintre noi locuiesc mai departe decât alţii, zise Pongo.

— Voi ţine seama de asta. O să ajungeţi cu bine acasă cu condiţia să mergeţi repede şi să nu vă întoarceţi sub niciun motiv. Ţineţi minte, puterile speciale pe care le-aţi avut astăzi vor ţine până ajungeţi acasă. Nu e nevoie să intraţi în panică. Mulţimea trebuie să se disperseze în mod ordonat. Cei din margine vor pleca primii. Pongo, tu şi însoţitorii tăi trebuie să aşteptaţi până se goleşte Trafalgar Square.

— Dar vor şti câinii să se întoarcă acasă pe întuneric? întrebă Missis îngrijorată.

— Tot ce au de făcut este să se gândească la casele lor şi să nu piardă timp pe drum. Acum trebuie să vă părăsesc. Mă aşteaptă o călătorie mult mai lungă decât a voastră.

Pongo observă că steaua, cu toate că încă strălucitoare, începu să se micşoreze. Strigă cu putere:

— Te vom mai vedea vreodată, Sirius?

— O să mă puteţi vedea întotdeauna în Zilele Câinelui, din miezul verii, când strălucesc cel mai puternic

— asta în cazul în care vă aduceţi aminte să mă căutaţi pe cer.

— Ne vom aduce! Ne vom aduce! lătrară foarte mulţi câini.

Şi apoi, în timp ce steaua devenea tot mai mică, fiecare câine din Trafalgar Square şi de pe străzile învecinate latră:

— Adio, Sirius! Adio!

— Adio!

Vocea stelei care pălea devenise un murmur. Şi apoi toţi cei prezenţi auziră un sunet ciudat, ca foşnetul unui

vânt molcom de vară prin frunzele copacilor.

— Ce-a fost asta, Pongo? întrebă Missis.

— Poate că oftatul unei stele singuratice, răspunse Pongo.

Nu mai rămase decât un mic punct de lumină în vârful Coloanei lui Nelson, apoi dispăru şi acesta, şi Trafalgar Square fu cufundată în întuneric. După câteva secunde însă, luminile Londrei se aprinseră iar şi pe cer apărură stele obişnuite (dacă putem vorbi despre stele ca fiind obişnuite). Marele dog şi ciobănescul prinseră a vorbi în acelaşi timp şi îi spuseră lui Pongo că nu era timp de pierdut, că toţi câinii trebuiau să pornească cât mai grabnic către casele lor.

— Vă rog să vă ocupaţi voi de asta, le spuse Pongo, care se simţea foarte abătut. Abătute erau şi Missis şi Cadpig, care repetau întruna:

— Sărmanul Sirius! Bietul Sirius, atât de singur!

Aşa că Pongo o consolă pe Missis şi Patch pe Cadpig, iar cei doi generali dădură instrucţiuni foarte ferme mulţimii cum să iasă din Trafalgar Square. Până se goli piaţa, Pongo îşi reveni din tristeţe, căci trebuia să ajungă cu bine înapoi acasă împreună cu toţi ai lui. Spera ca Sirius să se fi gândit să le dea puteri suplimentare pentru tractor, în care urmau să călătorească Tommy şi pisicile.

— Trebuie să ne grăbim cât putem de tare, zise Missis. Ar fi groaznic dacă Tommy n-ar ajunge acasă până la răsăritul soarelui.

— Ar fi groaznic dacă oricare din noi n-am fi acasă la răsăritul soarelui, zise Pongo. Dar fii liniştită, Missis, o să ajungem.

Dar oare or să ajungă toţi? Pongo spera ca Missis să nu-şi amintească de ceva ce uitase din pricina emoţiilor nopţii – pentru că, dacă-şi amintea, nu va reuşi niciodată s-o facă să părăsească Londra. Roly Poly nu era cu ei. Unde putea fi băiatul ăsta?

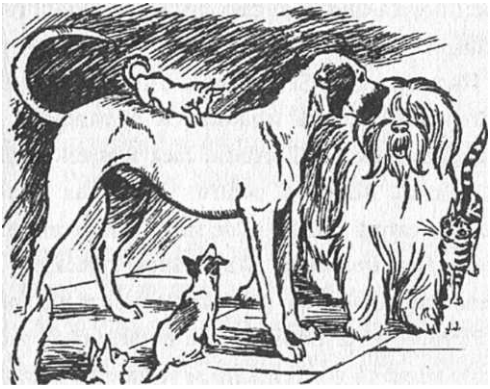

12. LA ÎNTRECERE CU SOARELE

După golirea pieţei, Cadpig voia să revină cât mai repede pe Downing Street, căci primul-ministru obişnuia să se trezească noaptea şi ar fi fost tare mâhnit să nu o găsească acasă. îşi luă un călduros rămas-bun de la familia ei, în special de la fratele ei Patch, şi promise să le trimită veşti prin Lătratul de Seară.

— Sper să te vedem în curând la televizor, îi zise Patch.

— Cu siguranţă o să mă vedeţi, zise ea. Şi l-am auzit pe primul-ministru spunând că data viitoare când pleacă din ţară o să mă trimită să stau la Hell Hall, aşa că o să ne vedem în curând. Cât mi-ar fi plăcut să fiţi toţi cu mine aici când se trezeşte primul-ministru!

— Noi vrem să fim cu domnul şi cu doamna Dearly, îi zise Pongo.

— A, da, drăguţii de ei, zise Cadpig, dar gândurile ei erau mai degrabă la drăguţul de primul-ministru. Membrii Cabinetului lui Cadpig plecară o dată cu ea ca să se întoarcă fiecare la casa lui. Dulăul

Staffordshire plecă înspre St. John’s Wood, iar marele dog porni înspre Hampstead, cu Sam, câinele Chihuahua, în spate, după ce aranja să ţină legătura cu ciobănescul şi cu terrierul Jack Russell. (Terrierul Jack Russell îşi descoperise o mare simpatie pentru Chihuahua deoarece minuscula creatură îl făcea să se simtă atât de mare şi de puternic.) Cei trei câini fără adăpost plecaseră deja

împreună cu ceilalţi ca şi ei înspre Căminul pentru Câinii Pierduţi de la Battersea. Se hotărâseră să meargă într-acolo ştiind că vor fi hrăniţi şi vor avea o şansă de a fi adoptaţi de oameni cumsecade.

Pongo îi adună pe însoţitorii lui. Tommy, pisicile, ciobănescul şi terrierul Jack Russell se urcară în tractor şi toţi dalmaţienii care veniseră cu el până la Londra îşi ocupară poziţiile pentru călătoria de întoarcere.

— Eu şi cu tine, Missis, vom merge în faţă, îi zise Pongo.

Îşi dădu seama că dacă se aliniau în rânduri de câte patru, ca la venire, Missis îşi va da imediat seama că Roly Poly nu e lângă ea. Aşa poate că nu observa. Oricum, nu-i lăsă niciun timp să se gândească. Le spuse uror acelora care nu împingeau tractorul să meargă în aţele lui şi al lui Missis şi dădu repede ordinuL:

— Cu toată viteza înainte către Suffolk! Era surprinzător cu ce viteză părăsiseră oraşul toţi câinii veniţi din provincie. Deja străzile erau pustii, cu excepţia câtorva câini care stăteau în pragurile caselor lor.

— E foarte diferit faţă de azi-dimineaţă, zise Pongo. Eşti bucuroasă că mergem acasă, Missis?

— Da, Pongo, zise Missis. Numai că ceva nu-mi dă pace şi nu ştiu ce.

— Nu încerca să te gândeşti, Missis, o îndemnă Pongo. Concentrează-te asupra drumului.

— Da, Pongo, zise Missis, dar vocea-i era încă îngrijorată.

Pongo se întoarse către ea:

— Missis, draga mea, dacă îţi aminteşti ce te nelinişteşte nu te opri, căci altfel or să se oprească şi cei din spate şi în felul ăsta există pericolul să fie loviţi de tractor. Haide să nu ne gândim decât că ajungem acasă la culcuşurile noastre şi la dragii noştri soţi Dearly.

— Ai perfectă dreptate! zise Missis fericită şi se gândi atât de tare la asta, că reuşiră să iasă din oraş înainte ca Missis să se simtă din nou neliniştită. Măcar de

şi-ar fi amintit ce o frământa! Era cu siguranţă ceva important.

Pongo observă că Missis încetinise.

— Puţin mai repede, Missis, o îndemnă el. Gândeşte-te înainte.

Gândeşte-te înainte? Ce-i aminteau ei aceste cuvinte? Cine fusese cel care de dimineaţă se gândise înapoi?

Roly Poly! Unde era Roly Poly? Asta o frământa! Cum de putuse să uite!

Lui Missis îi scăpă un strigăt şi aproape se opri pe loc, dar Pongo o îndemnă să meargă mai departe.

— Uşor! Uşor, Missis! Nu slăbi pasul. Acum spune-mi ce s-a întâmplat?

Missis îi spuse şi încheie zicând:

— Trebuie să ne întoarcem.

— Nu putem, Missis, îi zise Pongo ferm.

— Dar nu putem să-l abandonăm pe Roly Poly. Pongo, te rog opreşte-te şi lasă-mă să vorbesc.

Pongo înţelese că Missis nu mai putea continua fiind atât de tulburată. De altfel întregul grup avea nevoie de un minut de odihnă. Pongo ordonă coloanei să încetinească şi, când fu sigur că cei din spatele tractorului auziseră comanda, le zise să oprească.

Îi explică apoi lui Missis de ce considerase necesar să plece fără Roly Poly.

— N-aveam cum să-l găsim, iar eu trebuia să fac ceea ce era mai bine pentru toţi – ca şi acum de altfel. La răsăritul soarelui ne vom pierde puterile şi nu putem risca să ne trezim la cine ştie ce distanţă de casă.

— Dar soarele mai are până să răsară, zise Missis.

— Nu prea mult. Nopţile de vară sunt scurte. Şi aduţi aminte, Sirius ne-a avertizat să nu ne întoarcem din drum orice ar fi. Roly Poly nu va păţi nimic, Missis. Mai devreme sau mai târziu, George, boxerul, o să-l aducă înapoi pe Downing Street şi o să fie bine primit.

— Dar nimeni n-o să ştie de unde vine. Nu are zgarda

la gât – şi Cadpig n-o să poată spună nimănui că e fratele ei.

— Poate le va putea da de înţeles, zise Pongo. Missis clătină din cap tristă.

— S-ar putea să nu-l mai vedem niciodată. Dar m-aş linişti dac-aş şti că e teafăr. Să vedem dacă la Cadpig a sosit vreo veste despre el.

Missis începu să latre, chemând-o pe Cadpig. Dar singurele răspunsuri pe care le primi fură de la câinii din împrejurimi.

— Mă tem că ne-am pierdut puterea de-a o contacta pe Cadpig prin gânduri, zise Pongo. Şi trebuie neapărat să ne continuăm drumul.

Deja cerul începu să pălească. Pongo se nelinişti. Se întrebă ce anume voia să spună răsăritul soarelui? Vor fi în siguranţă până ce vor vedea soarele răsărind sau îşi vor pierde puterile de îndată ce bezna nopţii se transforma în gri-palid?

— O dată mai latru şi gata! îl imploră Missis. Şi vă rog ajutaţi-mă!

— O să lătrăm cu toţii, zise Pongo şi dădu ordin: Fiecare să latre împreună cu Missis înspre Cadpig. De trei ori!

Zgomotul fu teribil. Dar după al treilea lătrat se lăsă o tăcere mormântală.

— Am făcut tot ce era în puterile noastre, Missis, zise Pongo blând şi ordonă grupului să se pregătească de plecare.

— Ascultaţi! strigă Missis. Pongo îşi încorda auzul, dar zise:

— Nu-i decât vocea unui câine la vreo milă şi ceva de noi. Dar Missis era de acum teribil de agitată.

— Asta nu-i vocea unui câine oarecare! E a lui Roly Poly!

Pongo ascultă din nou. Vocea părea să semene într-adevăr cu a lui Roly Poly. Se făcuseră oare auziţi până la Londra?

— Roly, dragul meu! latră Missis. Unde eşti?

Acum nu mai exista îndoială. Vocea era a lui Roly Poly.

— Sunt aici, mamă – şi vin cât pot de repede. Aşteptaţi-mă, vă rog!

Din cabina tractorului, pisica tărcată mieună o dată puternic: „Îl văd!” şi câteva clipe mai târziu Roly Poly ateriza ca o vijelie în mijlocul lor, dărâmând dalmaţieni în dreapta şi în stânga. Abia reuşi să frâneze în dreptul părinţilor săi.

— Unde ai putut să dispari aşa? strigă Missis.

Dar Pongo îi opri.

— Ne spui când ajungem acasă. Acum intră în rând între mine şi mama ta. Pe locuri, fiţi gata! Cu toată viteza înainte! Marş!

După câteva minute, Missis îi şopti lui Roly:

— Eşti obosit, Roly? Mergem prea repede pentru tine?

— Asta nu-i nimic faţă de ce-am făcut astăzi, îi răspunse Roly tot în şoaptă.

— Lăsaţi şuşoteala! zise Pongo sever. Păstraţi-vă suflul pentru drum.

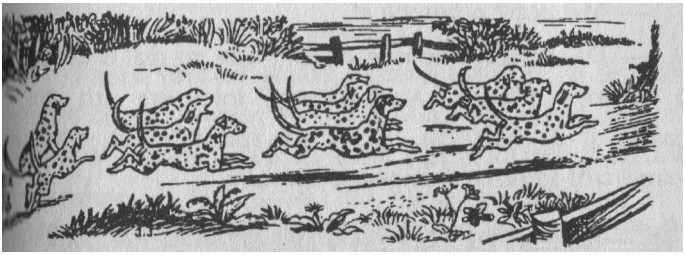

Era o uşurare că mersul prin aer nu necesita prea mult efort, dar chiar şi aşa Pongo voia să fie sigur că

nimeni nu se oboseşte fără rost, ca la nevoie să poată mări viteza.

În curând se depărtară bine de Londra. Ştiau aceasta după mirosul dulce şi curat care se ridica dinspre câmpuri. Pongo privi neliniştit cerul. Era încă un cer de noapte, dar nu pentru multă vreme. Mai văzuse un astfel de cer în nopţile când luna se ascundea după nori. În noaptea asta însă nu erau nori şi Pongo ştia că încet-încet se apropiau zorile. Ceru coloanei să se oprească o clipă şi îi întrebă dacă se simţeau în stare să meargă mai repede. Toţi, inclusiv cei care împingeau tractorul, ziseră că da.

— Minunat, zise Pongo. Missis şi Roly nu mai şuşotiţi! Să pornim!

Pongo mări pasul.

În viteza asta, măturară pur şi simplu peisajul. Ajunseră în curând în North Essex, îl străbătură în goană şi intrară în Suffolk. Dar zorile ţineau pasul cu ei. Intrară în târgul Sudbury pe sub un cer care se lumina văzând cu ochii.

— Mai repede! le ordonă Pongo.

Acum mergeau atât de repede, încât Pongo se temu că era prea mult pentru Missis.

— Mai poţi? o întrebă el.

— Da, Pongo, răspunse ea. Dar asta nu mai e deloc o călătorie plăcută. Azi-dimineaţă totul era atât de paşnic şi de nemişcat. Acum s-a stârnit vântul. Mi-e teamă c-or să mi se dezlipească urechile.

Dar urechile nu i se dezlipiseră încă până în satul cel mai apropiat de Hell Hall, unde se opriră o clipă pentru a-i da posibilitatea micuţului terrier Jack Russell să sară din tractor şi să fugă spre casa lui. (Toţi ceilalţi câini din sat se întorseseră deja acasă.) De acolo le luă mai puţin de un minut să ajungă la fermă.

— Fugi în pat! Repede! îi zise ciobănescul lui Tommy. N-avem încotro, va trebui să lăsăm tractorul pe drum. (Tatăl lui Tommy n-a înţeles niciodată cum de-a ajuns tractorul acolo.) Nu mai e o clipă de pierdut. Uită-te la cerul dinspre răsărit, Pongo!

Pongo văzu cu groază că cerul începuse să se coloreze în roz. Tocmai voia să ordone: „Cu viteză maximă înainte! Marş!” când îşi dădu seama că pisica tărcată ajunsese cu bine acasă, dar nu şi cea albă. în plus, aceasta nu putea aluneca prin aer.

— Va trebui să te agăţi de spinarea mea, îi zise el. Dar pisica refuză, politicos.

— M-am cam îngrăşat în ultimul timp, cu toată hrana bună care mi se dă. O să vin acasă pe jos. Şi dacă porţile vor refuza să se deschidă, pot să sar peste zid şi fără ajutorul lui Sirius. Aşa că vedeţi-vă de drum.

— Atunci, cu cea mai mare viteză înainte! ordonă

Pongo.

Lumina roz de la orizont creştea tot mai mult.

— Mai repede! Mai repede! strigă Pongo. Acum vedea zidul de la Hell Hall. Iată şi porţile. Erau închise. Se vor deschide oare?

Dalmaţienii se opriră lângă ele.

— Vă rugăm! Vă rugăm frumos! le imploră Missis. Porţile se deschiseră spre înăuntru şi acolo, pe peluza din faţa conacului, îi aşteptau Prince şi Perdita şi toţi dalmaţienii rămaşi la Hell Hall.

— Ne-a fost teamă că n-o să ajungeţi la timp, îi întâmpină Perdita.

— L-aţi văzut şi voi pe Sirius? întrebă Missis.

— Cred că toti câinii din lume l-au văzut, zise Prince. Şi dac-am înţeles bine, ar trebui să ne ducem în culcuşurile noastre imediat. În orice moment uşile s-ar putea închide şi n-o să le mai putem deschide. Pongo fu de acord.

— Fiecare în patul lui. Acum! le ordonă el. Dalmaţienii care dormeau în grajdul transformat în coteţe pentru câini se grăbiră să-i dea ascultare – şi Pongo observă că fugeau acum, nu mai alunecau prin aer. Vraja începea să se risipească.

— Să mergem sus, repede! îi zise el lui Missis.

— Lasă-mă măcar să aflu unde a fost Roly, îl rugă Missis.

Roly Poly era dintre cei care dormeau jos, în bucătărie. Se opri din alergat şi se întoarse:

— O! N-am fost decât la Paris, zise el cu aerul cel mai natural din lume.

— Nu se poate! N-aveai cum! exclamă Missis uimită. Parisul era tocmai în Franţa! Peste mare! Pongo, trebuie să aflu despre asta!

Erau cu toţii în hol. Pongo se întoarse către Prince.

— Urcă tu în dormitor cu Perdita şi tineti usa să nu se închidă. Lătraţi când n-o să mai puteţi. Zi acuma, Roly!

— A fost ideea lui George, începu Roly Poly.

întotdeauna a vrut să călătorească. Ministrul de Externe – omul, vreau să spun – mereu călătoreşte dar nu-l poate lua şi pe George din cauza regulilor de carantină. Aşa că după ce l-am învăţat să înoate azi de dimineaţă, s-a gândit c-am putea îndrăzni să traversăm Canalul46 – ceea ce am şi făcut fără nicio greutate; nici măcar nu ne-am udat la picioare. Şi de acolo am mers la Paris şi a fost grozav. Ne-am distrat de minune. Şi apoi ni s-a spus să privim cerul la miezul nopţii şi l-am văzut pe Sirius – în vârful Turnului Eiffel47. Şi el ne-a văzut pe noi şi a ştiut imediat că suntem câini englezi. Ne-a spus că ne dă puteri mai multe ca să ajungem acasă cu bine. Aşa am reuşit să vă ajung din urmă.

— Ţi-a plăcut Parisul mai mult decât Londra? întrebă Missis.

— O să vorbiţi despre asta mâine, zise Pongo. De sus se auzi glasul lui Prince.

— Uşa asta devine tot mai neliniştită.

— Mergem sus în clipa asta! îi zise Pongo lui Missis dându-i un brânci uşor.

Missis îi dădu ascultare dar îi strigă peste umăr lui Roly:

— Te-ai înţeles bine cu câinii francezi?

— Minunat! răspunse Roly. Şi să-l fi văzut pe George cu doamnele franceze. Ooh, la, la!

Pongo şi Missis se grăbiră să intre în dormitor.

46 Marea Mânecii, care desparte Anglia de Franţa.

47 Renumită construcţie metalică din centrul Parisului, simbol al oraşului.

— Acuma poţi să laşi uşa să facă ce vrea, zise Pongo.

În clipa în care Prince şi Perdita plecară din faţa uşii, aceasta se închise cu fermitate. Peste tot în conac se puteau auzi uşi închizându-se: uşa de la bucătărie, cea de la intrare, uşile de la coteţe şi – ultimele dintre toate – porţile înalte din fier de afară.

— Cât de bine şi de liniştiţi arată soţii Dearly! zise Missis, cuibărindu-se în mult iubitul ei coş. Cât de surprinşi vor fi când se vor trezi şi-şi vor da seama că au sărit peste o zi!

— Nu cred că vor afla vreodată, zise Pongo. Nu cred că oamenii vor afla vreodată de ziua asta pe care am trăit-o noi. Şi poate mulţi câini o vor uita şi ei.

Missis zise că ea nu o va uita niciodată, iar Perdita, aşezându-se în coşul ei, zise că nici ea.

— Poate ne vom aminti de ea ca de un vis, spuse Prince din coşul lui. în multe privinţe a fost exact ca un vis. Atât de multe întâmplări în acelaşi timp. Pongo, cum crezi tu c-a reuşit Sirius să vorbească cu toti câinii din lume, din atâtea locuri diferite, în acelaşi timp?

— N-am nicio idee, răspunse Pongo.

— Eu ştiu! exclamă Missis cu însufleţire. în spaţiu nu există probabil ceasuri. Şi unde nu sunt ceasuri nu există timp. Dar e mult mai simplu să crezi că totul n-a fost decât magie. E uşor să crezi în magie.

— Într-adevăr, fu de acord Perdita.

— Acum la magie îi spune altfel: „metafizică”. Îţi explic eu totul mâine, Perdita. Missis se culcuşi în coşul ei şi apoi zise surprinsă:

— Mi-e foame. Ce bine! Acum pot să aştept cu nerăbdare micul dejun! Nu mi-a părut rău că n-am mâncat astăzi – nu mi-a lipsit mâncarea. Dar cred că mi-a lipsit lipsa poftei de mâncare. Şi să vă mai spun ceva. Cred că n-ar fi fost bine să trăim veşnic extazul acela pe care l-am simţit câteva clipe în seara asta. Cred că după un timp nici nu l-am mai fi băgat în seamă. A! Bună ziua!

Pisica cea albă tocmai intrase prin fereastra deschisă.

— E ca în noaptea aceea când am intrat pe fereastră în bucătăria voastră din Regent’s Park, zise ea. în noaptea când am fugit de la Cruella de Vil.

— O! E groaznic când te gândeşti că Cruella o să se trezească în curând, zise Missis.

Pongo zâmbi larg.

— Nu-i nimic. O s-o auzim de departe în hainele ei zdrăngănitoare. Culcă-te, draga mea Missis.

Pisica cea albă se strecură lângă soţul ei şi îi dădu un ghiont zdravăn. îl iubea foarte mult, dar asta nu era un motiv ca el să ocupe mai mult decât jumătatea care i se cuvenea din coş. Acesta însă nu se clinti şi în curând pisica adormi. Missis, Perdita, Prince – şi bineînţeles domnul şi doamna Dealry de asemenea dormeau. Numai Pongo era încă treaz.

Îşi aminti cum nu mai departe de ieri dimineaţă stătuse aici tânjind după aventură. Ei bine, trăise o aventură şi era foarte, foarte fericit că se încheiase. Nu credea c-o să-şi mai dorească vreodată alta. Cât de norocos era! Aruncă o privire plină de dragoste înspre domnul şi doamna Dearly.

Şi dintr-o dată inima-i tresări de spaimă. De ce nu se treziseră încă? E adevărat că discutaseră între ei în şoaptă, dar soţii Dearly auzeau întotdeauna şuşotelile de dimineaţă şi obişnuiau să strige foarte ferm: „Linişte!”. De ce dormeau atât de adânc?

Şi dacă nu se trezeau deloc?

La urechile lui Pongo ajunse atunci un sunet minunat. Afară, foarte multe păsări ciripeau. Dacă păsările se sculaseră ca într-o zi normală, atunci se vor scula şi soţii Dearly. Şi atunci un mănunchi de raze îl mângâie pe domnul Dearly care deschise pe jumătate pleoapele, se răsuci într-o parte şi adormi la loc.

„Totul era bine”, îşi zise Pongo privind spre soarele dimineţii. în plimbarea din grădină, domnul Dearly zisese că Sirius, Steaua Câinelui, răsare o dată cu soarele, cu toate că nimeni nu poate vedea stelele în timpul zilei. Oare Sirius era pe cer acum? Mai putea el oare citi gândurile câinilor? Pongo simţi nevoia să-i trimită un mesaj, pentru orice eventualitate.

— Într-o bună zi, Sirius, poate vom fi pregătiţi să venim la tine şi să acceptăm fericirea veşnică. Dar nu

acum. Pentru că, vezi tu, nouă aici ne e dată deja multă, multă fericire.

Şi astea fiind gândite, Pongo, simţindu-se tânăr şi zburdalnic ca un căţelandru, se răsuci pe spate şi adormi cu toate cele patru picioare în aer.